

Libertinul meu preferat

„Captivantă, antrenantă...
o carte a cărei lectură te destinde.“

Romance Reviews Today

VALERIE BOWMAN

VALERIE BOWMAN
LIBERTINUL MEU PREFERAT
SERIA MIRESE NEASTÂMPĂRATE 8

***The Right Kind of Rogue* by Valerie
Bowman**

Traducere din limba engleză Oana Barbu
LITERA*

2019

Pentru tatăl meu vitreg, Stanley Rhodes, care mi-a suportat crizele adolescente și m-a învățat cum să folosesc schimbătorul de viteze. Mama a avut dreptate, a făcut alegerea bună. Te iubesc!

Capitolul 1

Londra

Mai, 1818

— Mă tem că am să îți dau niște vești proaste, Meg.

Meg Timmons își ridică brusc privirea spre prietena ei Sarah, Lady Berkeley.

— Proaste? Cât de proaste?

Meg rămase cu mâna încremenită pe taftaua galbenă brodată pe care o cerceta. Se aflau într-un magazin de pe Bond Street. Spre deosebire de Sarah, Meg nu-și putea permite niciunul dintre acele lucruri minunate. Soțul lui Sarah era un viconte înstărit. Tatăl lui Megan era un baron scăpătat. Cele două doamne aveau o situație financiară – nu și socială – diferită, dar nu permisese niciodată ca acest aspect să le afecteze prietenia. Nu. Singurul lucru care le complica prietenia era faptul că tatăl lui Sarah, contele de Highfield, și tatăl lui Meg, baronul Timmons, erau cei mai aprigi dușmani. Cei doi bărbați se urau de mulți ani și de aceea fiicele lor erau forțate să se întâlnească prin magazine sau prin alte locuri publice. În anumite ocazii, Meg avea voie să meargă la casa din oraș a tatălui lui Sarah, dar asta se întâmpla rar și întotdeauna cu dezaprobarea părinților ei.

Sarah tresări și-și mușcă buza, ceea ce nu era niciodată un semn bun.

— Ce? întrebă Meg, cu mâna tremurându-i pe material. Nu te muți definitiv în Northumbria, nu?

Cea mai bună prietenă a ei, *singura* ei prietenă, se măritase anul trecut. Moșia vicontelui Berkeley era foarte departe, în nord. Până acum, cuplul își împărțise în mod egal timpul între Londra și Northumbria, dar Meg își făcuse griji toată iarna că Sarah nu se va întoarce pentru a o ajuta să facă față apelor îngrozitor de tulburi ale celui de-al treilea sezon londonez la care participa. Dacă Sarah avea

să părăsească orașul, Meg ar fi rămas singură.

Sarah își luă privirea de la mătasea verde, luxoasă, pe care o cerceta și se întoarse serioasă către prietena ei.

— Este vorba despre Hart.

Meg simți un gol în stomac. Strânse în mână taftaua. Fratele mai mare al lui Sarah, Hart, moștenitorul titlului, viconte la rândul lui, era inteligent, frumos, spiritual și eligibil. Nu era de nasul lui Meg, dar ea îl iubea de mulți ani.

Cu un nod în gât, Meg studie chipul lui Sarah, strângând și mai tare taftaua nevinovată.

— Ce se întâmplă cu Hart? Nu s-a accidentat din nou la curse, nu-i așa?

Hart obișnuia să bea, să petreacă și să își provoace prietenii la curse cu armăsari în afara Londrei. Toamna trecută, în timpul unei curse deosebit de periculoase, fiind foarte amețit, alunecase din faeton și-și rupsesse piciorul.

— Nu. Sarah clătină din cap. E mai grav. Mult mai grav.

Meg simți și mai tare golul din stomac. Se forță să dea drumul taftalei din strânsoarea ucigătoare și inspiră adânc.

— Se însoară, așa-i?

Înghiți în sec și se sprijini cu mâna înmănușată de perete.

Sarah se apropie de ea și o luă de umeri.

— Haide, draga mea. Amândouă știam că va veni și ziua asta. Îmi pare rău, Meggie.

Meg înghiți din nou în sec. Se sprijinea în continuare cu mâna de zid. Încăperea se învârtea cu ea, vederea i se încețoșase. I se făcu greață. Era adevărat. Știuse că va veni și ziua asta. Era evident că Hart trebuia să-și găsească o soție și să facă un copil care să-i ducă mai departe titlul. Meg era lefteră. Tatăl ei îi jucase zestrea la cărți. Nu mai avea decât două rochii de bal demodate, o pereche de pantofi uzați, un săculeț din satin cu o pată de ceai pe el și o pereche veche de mănuși din piele de ied care se făcuseră aproape gri și care erau gata să se destrame. I se permitea să participe la evenimente mondene doar datorită titlului tatălui ei și prieteniei cu populara Lady Sarah. În

fiecare an, la evenimentele înaltei societăți, Meg stătea pe margine, neinvitată la dans, tot mai ignorată. La aproape 21 de ani era o veritabilă fată bătrână. Nu conta. Chiar dacă nu ar fi fost ignorată, chiar dacă ar fi avut rochii minunate și ar fi avut o zestre însemnată, nici tatăl lui Hart, nici al ei nu ar fi acceptat niciodată relația lor.

Chiar dacă *asta* nu ar fi fost o problemă, Hart nu făcuse niciodată vreun gest care să-i trădeze interesul pentru ea. De fapt, cu excepția unui singur moment, o ignorase constat ani în șir.

Da. Meg știuse mereu că această zi va veni, că Hart vă trebuie să-și găsească o soție. Nu se așteptase însă să fie atât de... curând.

— Cine este? Meg închise ochii pentru a-și domoli suferința inevitabilă pe care avea să i-o provoace auzul numelui viitoareii contese a lui Hart. Își luă mâna de pe perete și își împreună degetele cu calm prefăcut. Este Imogen Hamilton, nu? Nu! Este Lady Mary Asterton.

Ambele domnișoare erau considerate preferatele acestui sezon.

— Nu! Sarah clătină din nou din cap, strângându-i în continuare umerii. Încă nu este... cineva. Hart și-a declarat numai intenția de a-și *alege* o soție în acest sezon.

Meg respiră ușurată. În sfârșit putea respira. Și ea, și Sarah știau că era un pas important pentru Hart. După momentele prin care trecuse cu Lady Annabelle Cardiff, Hart nici nu voise să audă de însurătoare, în ciuda insistențelor constante ale tatălui său. Aparent, în acest an, la vârsta matură de 28 de ani, Hart se răzgândise.

— I-a spus tatii că este de acord. A venit timpul, spuse Sarah.

Meg încuviință din cap cu un aer sobru.

— Înțeleg, șopti ea.

— O, Meg, nu fi tristă! zise Sarah. Permite-mi să-ți cumpăr mătasea asta și să comand o rochie nouă, frumoasă, de bal. Se îndepărtă de Meg și ridică o bucată din materialul fin, scump. Verdele ăsta s-ar potrivi perfect cu părul tău auriu. Se asortează și cu ochii tăi. O să arăți

încântător la primul bal din sezon. E timpul să-ți găsești și tu un soț curând, să știi.

Meg își masă mijlocul frunții, locul unde o durere teribilă de cap începuse s-o încerce.

— Nu, mulțumesc, Sarah! Meg își vârî o buclă rebelă sub marginea bonetei. Știm amândouă că e nevoie de mai mult decât de o rochie frumoasă *ca eu* să-mi găsesc un soț.

Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi. O privi serioasă pe Meg. Într-adevăr, știau amândouă motivele pentru care Meg și Hart nu puteau fi împreună. Nu era numai din cauza familiilor lor și a lipsei de zestre a lui Meg. Sarah îi spusese deseori lui Meg că Hart nu era potrivit pentru ea.

— Este un derbedeu, un crai incurabil, obișnuia Sarah să spună. Nu l-am văzut să acorde mai mult decât o atenție trecătoare femeilor. Îți va frânge inima, fără îndoială, Meggie, și nu aș putea suporta dacă s-ar întâmpla asta. Ești așa de drăguță, atât de dulce și bună, și sinceră. Ți-ai da ultimul bănuț, ți-ai da haina de pe tine oricărui nevoiaș. Hart este un împielițat, caută numai să se simtă bine. Te-ar răni. Știu asta. Vă iubesc mult de amândoi, desigur, dar pur și simplu fratele meu nu e potrivit pentru tine.

Meg mângâie mâna prietenei ei, care încă ținea mătasea de culoarea smaraldului.

— Ești drăguță că îți faci griji pentru mine, Sarah, și sunt de acord, este timpul să încerc să-mi găsesc și eu un soț.

Se strădui să-i zâmbească.

Chipul frumos al lui Sarah se mai luminează.

— O, Meg, mă bucur atât de mult să aud asta!

Sarah se străduise ani întregi să o convingă să renunțe la obsesia ei imposibilă pentru Hart și să caute un bărbat mai accesibil, poate un domn înstărit neinteresat de zestre, cineva care ar iubi-o și ar trata-o ca pe o prințesă.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? continuă Sarah.

Meg îi zâmbi ușor. Nu voia să-i spună lui Sarah. Nu avea decât să-și îngrijoreze prietena. Nu se răzgândise deloc. De fapt, în cele câteva minute în care discutaseră, Meg se hotărâse. Da. *Era* timpul să încerce. Era timpul să-l

facă pe Hart să se îndrăgostească de ea. Avea o șansă. Una mică, era conștientă de asta, dar suficientă deoarece Meg știa ceva ce Sarah nu știa. Meg știa ce se întâmplase între ea și Hart cu o noapte înainte de nunta lui Sarah.

Capitolul 2

— Cum dracu' poți să bei la ora asta a dimineții, Highgate?

Hart dădu pe gât coniacul, înghiți și râse auzind cuvintele cumnatului său. Stăteau față în față în clubul pentru gentlemen Brooks. Era înainte de amiază. Singurul motiv pentru care Hart era treaz la acea oră era pentru că promisese să se întâlnească cu lordul Christian Berkeley. Cumnatul lui îi solicita rar o favoare, și, deși bănuia că ideea întâlnirii îi aparținuse lui Sarah, acceptase să-i facă pe plac vicontelui.

— Berkeley, bătrâne, nu știi decât jumătate. Hart îl bătu pe viconte pe spate. Mă ajută cu mahmureala cumplită cu care m-am ales după noaptea trecută, nu știi?

Berkeley își duse ceașca de ceai la gură.

— Nu, nu știu. Dar te cred pe cuvânt.

Auzind răspunsul, Hart râse și mai tare, ceea ce făcu să i se accentueze durerea de cap. Hart îl simpatiza mult pe cumnatul lui, dar bărbatul era, fără îndoială, lipsit de haz atunci când venea vorba despre distracție. Berkeley bea rar, fuma rar și prefera să-și petreacă timpul la moșia lui din nordul Angliei sau la cabana de vânătoare din Scoția. Berkeley prefera să citească sau să cioplească în lemn mai mult decât distracțiile pe care le oferea Londra. Vicontele Berkeley era un om bun și o adora pe sora lui Hart, iar asta era tot ce conta.

Vicontele mersese atât de departe încât întrerupsese în mod dramatic nunta lui Sarah cu un marchiz pompos și o revendicase pentru el, dovedindu-și astfel nu numai angajamentul pe care și-l lua față de Sarah, dar îl salvase și

pe Hart de neplăcerea de a-l avea drept cumnat pe înfumuratul marchiz de Branford. În cele din urmă, lucrurile luaseră o turnură favorabilă tuturor – cu excepția părinților lui Hart și lui Sarah, care fuseseră furioși.

Berkeley își aranjă lavaliera.

— Ce mai... hmm... *fac* părinții tăi?

Hart zâmbi.

— Sunt încă furioși, desigur, chiar și după atâtea luni. Tu și Sarah ați luat o decizie bună rămânând în nord pe perioada iernii. Le-ați dat tatii și mamei timp să se calmeze.

Mânia tatălui său din cauza scandalului care îi pătase numele și a fiicei lui care se măritase cu un biet viconte, în loc să se mărite cu un marchiz care avea intrare la prințul regent abia dacă se mai domolise peste iarnă, dar nu era cazul să-i spună asta lui Berkeley.

Berkeley se lăsă pe spetează și-și puse o gleznă peste genunchi, lăsând la vedere șosetele din mătase, strângând ușor brațele scaunului. Clătină din cap.

— Nu s-au calmat deloc, nu?

— Puțin. Hart opri un lacheu și ceru încă un coniac. Nu te îngrijora! Se vor comporta civilizată când vă veți întâlni. De dragul lui Sarah.

— Ei bine, e și asta ceva. Chiar mai ceri un coniac?

— Chiar te surprinde?

Hart își scărpină obrazul aspru. Întârziase și nu se mai deranjase să-i ceară valetului său, adesea beat, să-l bărbierească de dimineață. Pentru Dumnezeu, individul ăla bea mai mult decât *e*! Nu era tocmai persoana pe care și-o dorea cu un brici ascuțit la gâtul lui.

— În plus, am chiar un motiv bun să beau azi.

— Serios? Berkeley se trase de manșetă. De când Sarah îl învățase cum să se îmbrace, viconte era mult mai atent la haine. Era foarte dichisit în ultima vreme. De ce?

— Mă însor!

Cuvintele lui Hart fură însoțite de un oftat.

Berkeley îl privi mirat. Lăsă pe masă ceașca de ceai și își duse mâna la ureche.

— Poftim? Cred că n-am auzit bine. Mi s-a părut că ai

zis ceva de *însurătoare*.

Lacheul se întoarse cu băutura, iar Hart i-o înșfăcă din mână și dădu pe gât aproape jumătate, dintr-o singură înghițitură.

— Da, bombăni el printre dinți, strâmbându-se.

— *Tu? Însurat?*

Berkeley avea aceeași expresie confuză și clipi, de parcă nu înțelegea sensul cuvântului.

— Eu. Însurat.

Hart încuviință hotărât din cap înainte să dea pe gât încă o gură de coniac.

— Aha, și cine este... ăăă... norocoasa?

Berkeley își duse la gură ceașca și mai luă o înghițitură, ca și cum ar fi avut nevoie de băutura fierbinte pentru a-i alunga uimirea.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Hart scutură din cap. Se gândea serios să comande al treilea pahar. Ar fi ceva rău în asta? Probabil.

— Acum chiar că m-ai băgat în ceață, spuse Berkeley zâmbind.

Trase ediția de dimineață a ziarului *Times* de pe măsuta de lângă ei și aruncă o privire peste titluri.

Hart mai luă o înghițitură de coniac și de data asta îl savură.

— Încă nu m-am gândit cine este domnișoara. L-am anunțat numai pe tata că anul ăsta intenționez să-mi găsesc o mireasă. Ideea căsătoriei mi-a repugnat mereu. La urma urmelor, dacă uniunea imperfectă a părinților mei e un model de instituție matrimonială, atunci va fi un coșmar!

— Ce te-a făcut să te răzgândești? întrebă Berkeley.

Hart își trecu mâna prin păr. Adevărul era că avea aceeași părere despre căsătorie, dar nu o putea evita pentru *totdeauna*. În cele din urmă avea să fie nevoit să își bage gâtul în jug. Nevestele erau nestatornice, iar căsniciile nu însemnau decât un schimb de bani și de proprietăți, nimic mai mult. Chiar tatăl lui îi spusese asta de nenumărate ori. Părinții lor se comportau de parcă erau niște străini nefericiți, iar tatăl lui îi sublimase că erau orice,

numai îndrăgostiți, nu. Hart bănuia că asta era și soarta lui, să trăiască precum părinții lui, numai pentru a procrea și a produce viitorul conte de Highfield. Fie, dar nu era de mirare că amânase atât.

— Să o văd pe Sarah căsătorită m-a marcat mai mult decât m-aș fi așteptat, recunosc Hart, încruntându-se la paharul aproape gol. Dacă o să spui cuiva că am zis asta, ai terminat-o cu mine.

Îl privi pe Berkeley și rânji din nou.

— Ai cuvântul meu, răspuse Berkeley încuviințând din cap. Dar pot să întreb în ce fel te-a influențat?

Hart se lăsă pe spate în scaunul din piele și se așeză picior peste picior.

— Am început să mă gândesc la toate, știi? Viață, căsnicie, copii, familie. Presupun ca tu și Sarah o să aveți în curând un copil și îmi doresc ca și copiii mei să crească cunoscându-și rudele. Verișoara mea Nicole a fost apropiată de noi în copilărie. Nici căsnicia lui

Nicole nu este fericită. Nu și-a mai *văzut* soțul de câțiva ani buni. Am auzit că trăiește undeva în Franța și nu are copii. Dumnezeu, poate ar *trebui* să mă gândesc la asta mai bine!

Hart se trase de lavalieră. Simțea că discuția asta despre căsătorie îl sufocă.

Berkeley se lăsă pe speteaza scaunului, la fel ca Hart.

— Poate ar trebui să te concentrezi asupra aspectelor pozitive ale căsătoriei. Te asigur că sunt multe!

— Crede-mă, încerc! continuă Hart, reamintindu-și pentru a suta oară motivele pentru care luase în cele din urmă această decizie. Dumnezeu știa că nu-i fusese ușor. Fie că-mi place, fie că nu, este timpul să-mi aleg o soție. Sarah este sora mea *mai mică*. Cât n-a fost măritată, totul părea distractiv, dar se pare că acum toată lumea își pune pirostriile, având în vedere că și Owen Monroe, și Rafe Cavendish s-au însurat. Chiar și fratele geamăn al lui Rafe, Cade, s-a dat pe brazdă.

În acea dimineață, în care Hart se trezise cu migrenă pentru a douăsprezecea oară în tot atâtea zile, se gândise

din nou că ar fi bine să înceteze să mai fie atât de nesăbuit. Nu mai putea să-și revină atât de repede după o noapte de desfrâu, așa cum se întâmpla când era la universitate. Văzând-o pe Sarah măritată, îl făcuse să se gândească la obligațiile lui, la responsabilitățile lui și la... vârstă. Pentru Dumnezeu, avea aproape 30 de ani! Numai gândul acesta era suficient pentru a-l face să-și dorească încă un coniac. Era datoria lui să dea următorul moștenitor, viitorul conte de Highfield, iar pentru el datoria era importantă. Ce altceva mai conta dacă nu își respecta datoria? Nu asta îi fusese impus încă de la naștere de către tatăl său, împreună cu toate avertizările de a nu-și alege o soție nepotrivită?

— E adevărat că în ultima vreme mulți dintre prietenii noștri s-au căsătorit, răspunse Berkeley, răsfoind în continuare ziarul și sorbind din ceai. Credeam că ești imun la asta, Highgate.

— Am fost. Hart oftă din nou. Însă mi-am dat în sfârșit seama că a venit timpul.

Berkeley înălță ceașca, în semn de salut.

— Pentru viitoarea Lady Highfield. Să fie bogată, frumoasă și înțeleaptă!

— Mulțumesc, răspunse Hart. Își aranjă din nou lavaliera cu imprimeu care imita pielea de piton.

Berkeley îl privi pe Hart peste ziar.

— Ți-a atras cineva atenția?

Hart clătină din cap. Își puse un cot pe masă și își sprijini obrazul în pumn.

— Nu. Asta este problema. Nu știu de unde să încep.

Berkeley își așeză ziarul pe picioare.

— Ce fel de femeie cauți?

Hart reflectă un moment. Chiar așa, ce fel de femeie?

— Ar trebui să fie înțelegătoare, cu relații, deșteaptă, spirituală, veselă. O persoană sinceră, deschisă, care să nu se mărite cu mine *numai* pentru titlul meu. O femeie care să nu fie sâcâitoare și care să aibă o zestre indecent de mare. Tata ține mult la lucrurile astea. Nu mai zic că, dacă tot mă leg la cap, măcar să primesc o pereche nouă de cai,

din toată afacerea asta. Mă gândesc la doi cai suri și la o trăsură nouă.

— O, nici nu e mare lista, spuse Berkeley pufnind.

— Nu mă aștept să fie o căutare ușoară sau rapidă.

Adevărul era că Hart nu avea nicio idee ce căuta. Știa numai că nu căuta pe cineva... ca mama lui sau ca perfida Annabelle Cardiff. Voia exact opusul.

Berkeley aruncă ziarul pe măsută.

— Cunoscând părerile de neclintit ale tatălui tău în această privință, sunt surprins că încă nu ți-a oferit o listă cu femei eligibile din care să poți alege.

Hart își dădu ochii peste cap.

— A făcut-o. Mi-a înșirat vreo șase nume de domnișoare pe care le-ar accepta fericit.

Berkeley păru interesat.

— Și de ce nu alegi una dintre le?

Hart îl privi ca și cum nu i-ar fi venit să creadă pe cumnatul lui.

— Nici în ruptul capului nu-i voi permite tatii să-mi aleagă soția. În plus, după ce v-am văzut pe tine și pe Sarah, încă mai sper să găsesc pe cineva cu care să fiu compatibil.

— Highgate, te referi la... dragoste?

Berkeley zâmbi și se aplecă spre el, simulând uimirea.

— Să nu exagerăm!

Hart mai luă o înghițitură din coniac. Asta îl contraria atât de mult. Știa că existau și suflete pereche. Văzuse asta la sora lui.

Pe de altă parte, alegerea ei îi înfuriase atât de mult pe părinții lor, că nici acum nu o iertaseră. Hart nu voia să-și găsească o soție într-o manieră atât de dramatică. Sufletele pereche atrăgeau după ele drama. Totuși, nu aspira la o căsnicie nefericită, ca a părinților lui, și aproape făcuse greșeala de a se însura cu o femeie care nu și dorea decât titlul și averea lui. Era o problemă complicată căsnicia, dar prefera sfaturile lui Sarah și ale lui Berkeley, decât ale tatălui său. La urma urmelor, pofta vine mâncând.

Berkeley râse.

— Dacă te vei îndrăgosti nebunește și vei deveni un soț devotat? Poate chiar unul gelos. *Asta* ar fi ceva!

— Gelos? Imposibil! Hart rânji. N-am fost niciodată gelos. Nu sunt genul. Prietenii obișnuiau să mă tachineze la universitate din cauza asta. Dacă nu te legi de vreo femeie, nu vei avea nici regrete.

Se așeză mai comod în scaun și își aranjă lavaliera, care îl strângea mai tare ca niciodată.

— Vom vedea.

Berkeley mai luă o gură de ceai. Era amuzat.

— Speram ca tu și Sarah să mă ajutați sezonul ăsta. Sarah le cunoaște pe majoritatea domnișoarelor. De asemenea, mă cunoaște mai bine ca oricine. În plus, voi doi se pare că v-ați descurcat destul de bine.

Berkeley își ridică privirea.

— Highgate, ăsta este felul tău de a ne complimenta mariajul?

— Ia-o cum vrei!

Hart flutură indiferent din mână și evită să-i întâlnească privirea lui Berkeley.

Berkeley se așeză și el mai confortabil în scaun.

— Atunci o voi lua ca pe un compliment. Cred că Sarah va fi mai mult decât încântată să te ajute în acest sens. Se crede pețitoare în ultima vreme.

— O să stați în Londra pe perioada sezonului?

— Da. Sarah vrea asta, iar eu o voi sprijini, desigur, atât timp cât o să pot rămâne în același oraș cu tatăl tău fără să ne luăm la hartă. Se strâmbă.

Hart se uită la ultimele picături de alcool din pahar.

— Voi fi fericit să fac pe mediatorul cât pot de bine.

— Mă bucur să aud asta.

Berkeley îi mulțumește din cap cumnatului său.

— Pentru cine mai face Sarah pe petitoarea?

Hart sorbi coniacul de pe fundul paharului.

— Nici măcar nu face pe petitoarea. Nu. După spusele ei, în sezonul ăsta are o misiune importantă.

Hart lăasă paharul jos și mai luă o fasciculă din *Times* de pe masă și începu să se uite peste ea. Vorbise suficient

de mult pentru o zi despre căsătorie. Odios subiect.

— O misiune? Ce misiune? Întrebă el mai degrabă din politețe.

— Să-i găsească lui Meg Timmons un soț.

Hart tresări surprins, strângând ziarul atât de tare, încât aproape îl sfâșie la mijloc. Punându-l deoparte, luă paharul și sorbi ultima picătură de coniac.

Meg Timmons. O cunoștea pe Meg Timmons. Era cea mai bună prietenă a lui Sarah, fiica dușmanului de moarte al tatălui ei și o femeie cu care Hart avusese un incident vara trecută, incident pe care dorea din răspuț să-l uite.

Capitolul 3

Meg știa exact la cine să apeleze ca s-o ajute în misiunea ei. Persoana perfectă. Cel mai bun strateg. Inconfundabila Lucy Hunt. Tânăra, răvășitoarea ducesă de Claringdon era favorita înaltei societăți. Era bogată. Era frumoasă. Era incredibilă. Maestra intrigilor, acel tip de intrigă care se sfârșea prin a forma cupluri care se căsătoreau. Era exact genul de intrigă de care Meg avea nevoie pentru a avea o șansă cu Hart. Meg o cunoscuse pe Lucy prin viconte Berkeley, care era foarte apropiat de ducesă și de anturajul acesteia.

Da. Era necesar să-i facă o vizită ducesei. Numai decît. Sezonul era pe cale să înceapă, iar Hart ar fi putut să-și găsească soție chiar la primul bal.

Meg se îmbracă în cea mai bună rochie de zi a ei, făcu tot ce-i stătu în putință ca să-și curețe mănușile din piele de ied pentru a suta oară și-și puse bijuteriile cu imitații din pietre prețioase. Chemă trăsura familiei și luă cu ea camerista foarte prost plătită, una dintre puținele servitoare pe care părinții ei o păstrasera, pentru a o însoți la casa din oraș a ducesei în timpul orelor de vizită.

Ducesa o salută călduros și o primi în conacul ei uluitor. Lucy era îmbrăcată într-o rochie splendidă de

culoarea smaraldului, părul ei negru cârlionțat fiind prins într-un coc în vârful capului, iar ochii ei de o culoare neobișnuită, unul albastru, altul verde, sclipeau. Se așezară într-unul dintre saloanele luxoase, unde Meg și Lucy se bucurară de ceai și prăjituri și împărtășiră ultimele bârfe.

— Nu o să-ți vină să crezi! spuse Lucy. Una dintre servitoare a dispărut vreo două ore săptămâna trecută, până ne-a venit ideea să verificăm dulapul cu argintărie. Se pare că, în mod accidental, a rămas blocată acolo. Lucy chicoti. Ușa avea tendința de a se bloca.

— Este incredibil, răspunse Meg râzând, încercând să ignore emoțiile care-i făceau stomacul să bolborosească, de parcă ar fi băut prea multă șampanie.

— Nu-i așa? Lucy luă o înghițitură din ceaiul mult prea îndulcit. I-am cerut unuia dintre lachei să o repare, dar nu a reușit. Ne temem că va trebui să înlocuim drăcia asta. Nici una dintre servitoare nu se va mai apropia de el. Nu le pot învinovăți.

Meg inspiră adânc. Își apropie genunchii care-i tremurau.

„Unu. Doi. Trei.”

— Excelență, începu ea.

— Nu, nu. Nu este nevoie de asta, Meg. Lucy o privi aspru pe Meg. Stabiliseră cu mult timp în urmă că nu era nevoie de formalități între ele. Meg uitase din cauza emoțiilor. Încuviință și-i zâmbi discret lui Lucy în timp ce-și ducea, cu mâinile tremurânde, ceașca de ceai la gură.

— Da, desigur, Lucy. Vreau să te rog ceva.

Un zâmbet felin apăru pe buzele ducesei. Se trase mai aproape de marginea scaunului și se apleci ușor spre Meg.

— O, despre ce este vorba? Știi că îmi place să mi se ceară ajutorul!

Meg închise o clipă ochii și mai inspiră încă o dată adânc, pentru a-și face curaj, apoi începu să-i povestească.

— Cam atât, își termină Meg povestea, ignorând partea despre ceea ce se întâmplase între ea și Hart în noaptea de dinaintea nunții lui Sarah. Am mare nevoie de

ajutor, iar timpul este esențial.

Ducesa se ridică și începuse să se plimbe prin încăpere. Meg o urmărea neliniștită de pe canapea. Lucy mai dădu o tură gânditoare.

— Pentru început, zise Lucy și se opri în fața lui Meg, te felicit pentru că ai venit prima dată la mine. După cum știi, am ajutat mulți oameni, dar foarte puțin mi-au și cerut ajutorul. Ce păcat! Este mare lucru faptul că ești atât de înțeleaptă să știi că te înfrunți cu sorți aparent insurmontabili și că ai nevoie de îndrumare competentă.

Lucy îi zâmbi.

— Chiar crezi că mă poți ajuta, Lucy? întrebă Meg emoționată. Se aplecase atât de mult încât aproape căzu de pe canapea. Genunchii îi tremurau, ceașca de ceai îi zdrăgănea pe farfurioară din mână și se simțea de parcă era pe punctul să leșine în orice moment.

Lucy încetă să se mai plimbe de colo-colo.

— Nu va fi ușor. Ești în inferioritate, căci vorbim despre o familie foarte înstărită și importantă, dar și despre nefericita ta lipsa de zestre.

Meg se îngrijoră. Lăsă ceașca pe masa de lângă ea, pentru ca tremuratul să i se oprească.

— Da. Știu. Sunt pregătită să...

— Indiferent, o întrerupse Lucy gânditoare, ești adorabilă. Ești deșteaptă și foarte hotărâtă. Lucy făcu o pauză și-i zâmbi discret. În plus, mă ai pe mine de partea ta. Trebuie să te întreb două lucruri. Două lucruri foarte importante.

Meg simți că rămâne fără aer. Dacă Lucy va accepta să o ajute, va face orice, va încerca orice, va spune orice.

— Și anume? întrebă Meg abia respirând.

— Primul lucru. Lucy se întoarse cu fața spre ea și-și încrucișă brațele la piept. Trebuie să știu de ce îl iubești. Măcar de ce crezi că îl iubești.

Meg tresări. Nu se așteptase la întrebarea asta. De ce îl iubea pe Hart? Îl iubea pur și simplu. Era o stare de fapt, așa cum soarele răsare în fiecare dimineață și apune în fiecare seară. Până atunci, nimeni nu o mai întrebaseră de ce.

Sarah era singura persoană care mai știa despre sentimentele lui Meg, iar ea nu le pusese niciodată sub semnul întrebării. Și Sarah îl iubea. Ea înțelegea. Meg își dresе vocea:

— Ei bine, să vedem. Este chipeș, atrăgător, spiritual, prietenos și foarte priceput în tot ce face.

— Da, toate astea sunt adevărate, draga mea, dar trebuie să fie ceva mai mult decât atât, mai profund.

Mai mult decât atât? Mai profund?

— Este extraordinar de bun cu sora lui, își tratează servitorii ca pe niște prieteni de nădejde și nu știu să fi trecut vreodată pe lângă un sărman fără să-i dea niște bani din buzunar. Oftă. Cine nu l-ar iubi pe Hart Highgate?

— Toate sunt niște calități impresionante, recunosc Lucy. Trebuie să existe însă un motiv pentru care te-ai îndrăgostit de el. Dintre toți bărbații pe care i-ai întâlnit, de ce tocmai el?

Meg își mușcă buza.

— Îl iubesc de când aveam 16 ani, spuse ea pe un ton neajutorat.

Ducesa luă aceeași poziție de mai devreme.

— Da, așa zici, draga mea, dar trebuie să știu *de ce*.

— Chiar contează? Întrebă Meg cercetând chipul lui Lucy. Auzise că în astfel de circumstanțe era greu să lucrezi cu Lucy, dar nu se așteptase să fie luată la bani mărunți.

Lucy clătină din cap.

— O, draga mea! Contează cel mai mult! Îi iubim pe ceilalți din multe motive, dar dacă îl iubești pe Hart doar pentru că este frumos, bogat, neînfricat, și crede-mă, chiar este toate astea trei, nu vei avea temelia solidă pentru o iubire *adevărată*. Sunt o romantică, dar îmi doresc să ajut numai oamenii care sunt îndrăgostiți din motive corecte. Trebuie să înțelegi.

Meg inspiră adânc. Căută prin memorie până la vârsta de 16 ani. Își mușcă buza și privirea iscoditoare a lui Lucy.

— Foarte bine. Știu de ce îl iubesc. Mereu am știut. Dacă îți spun, va trebui să juri că nu vei spune nimănui. Gândul că va trebui să împărtășească această întâmplare

cu Lucy i se păru ciudat... chiar inconfortabil.

Ducesa clătină înțelegătoare din cap, iar una dintre buclele ei negre se desprinsese din coc și îi căzu pe frunte.

— Nu aș râde niciodată de dragoste.

Rosti cuvintele cu atâta seriozitate, încât Meg o crezu.

— Foarte bine. Meg își împreună mâinile în poală și privi la tavanul casetat, întrebându-se de unde să înceapă. Pe când aveau 16 ani, Hart a însoțit-o pe Sarah într-o vizită acasă la tata. Era în drum spre altă destinație și sunt convinsă că pe Hart l-a plictisit teribil ideea de a fi obligat să se oprească și să o viziteze pe prietena surorii lui mai mici. A rămas însă în salon și s-a comportat civilizat în timp ce eu mă străduiam să-l impresionez cu abilitățile mele de servire a ceaiului și cu vocabularul meu.

Lucy zâmbi.

— Ești adorabilă. Ce s-a întâmplat?

— A fost cel mai prostesc lucru, recunosc Meg și chipul i se îmbujoră amintindu-și. Mă înroșisem prea mult, chicoteam prea des, genul acesta de lucruri.

— Iar Hart a fost drăguț cu tine? o întrerupse Lucy cu simpatie.

Meg înghiți în sec. Nu era o amintire plăcută. O ascunsese cu mult timp în urmă în jurnalul ei, dar de atunci încercase să o uite.

— Mama a descoperit că Sarah și Hart erau în salon cu mine. Tata ar fi trebuit să se afle acolo cu noi, dar rămăsese încă în pat după o noapte pierdută la jocurile de noroc.

— Pe legea mea! Lucy știa despre problemele tatălui ei. Toți știau, dar nu recunoșteau niciodată în public.

— Nu era ceva neobișnuit pentru tata, răspunse Meg, cu rușine în glas.

— Continuă, draga mea, spuse Lucy cu blândețe, apoi se aplecă s-o mângâie pe mână.

— Mama a dat buzna în salon și le-a spus lui Sarah și Hart să plece. Am fost atât de stânjenită, încât mi-am dorit să dispar. Era curând după cearta părinților noștri, știi, dar până în ziua a ceea nu mi-am dat seama că erau *atât de*

furioși unii pe ceilalți.

— Umblă vorba că tatăl tău îi datorează tatălui lui Sarah bani după ce a pierdut la cărți, spuse Lucy încet. Așa este?

Meg înghiți în sec și încuviință.

— Și eu am auzit același lucru, dar tot din zvonuri. Părinții mei nu mi-au spus niciodată mai mult. Știu numai că, de rușine, aș fi vrut să mă înghită pământul în ziua aceea. Mama a zis că nu îi vrea în casa ei pe moștenitorii bogați ai contelui de Highfield.

— Nu! suspină Lucy.

— Mă tem că este adevărat. Chiar și atâția ani, amintirea o făcu să roșească. Încercă să se calmeze cu o altă înghițitură de ceai, sperând că, poate, ceașca avea să-i ascundă obrajii care i se făcuseră neobișnuit de roșii. Bănuiesc că în acea după-amiază și mama băuse.

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Lucy, căutându-i privirea lui Meg.

— Hart și Sarah s-au ridicat să plece, desigur. Era evident că amândoi mă compătimeau.

— Hart a făcut ceva? întrebă Lucy, așezându-se acum lângă Meg pentru a o mângâia din nou pe mână.

— Chiar când se apropiau de ușa salonului, pentru a ieși, mama s-a întors spre mine și mi-a zis: „Să nu crezi că se bucură de compania ta, Margaret! Sunt aici ca să te privească de sus și să-ți arate ce haine luxoase au, cât de scumpă este trăsura lor fistichie și că nu ești suficient de bună pentru cei ca ei, că niciodată nu o să fii!”

— Nu!

Chipul lui Lucy se făcu roșu de furie. Pupilele i se dilatară și nările îi fremătară.

— Da! șopti Meg. Nu va uita cât va trăi ceea ce urmase. Hart s-a întors și, ignorând-o complet pe mama, s-a uitat în ochii mei și mi-a zis: „Nu o asculta, Meg! Este o persoană nefericită! Tu vei fi mereu bună pentru noi!” Mama a pufnit, iar Hart s-a întors spre ea și i-a spus: „Doamnă, puteți spune ce vreți despre mine și sora mea, noi putem suporta veninul de pe buzele dumneavoastră,

dar dacă mai aud vreodată că spuneți ceva atât de îngrozitor despre fiica dumneavoastră, cum ați făcut-o acum, o să vă fac să regretați!

— Nu se poate, murmură Lucy ducându-și o mână la piept.

— Ba da.

Meg îl iubea din acea zi. El nu-i mai acordase prea multă atenție de atunci, dar în acel moment fusese eroul ei. Fusese singura persoană din lume care îi luase apărarea. Mama ei o certa mereu, învinuind-o pentru că nu-și găsea un soț, pentru că nu era suficient de frumoasă sau de deșteaptă.

În momentul în care Hart îi luase apărarea, ceva se schimbase în Meg. Chiar îl crezuse. Atunci când Hart intervenise, ea își dăduse seama că era suficient de bună, că era valoroasă. Sarah, desigur, își ceruse scuze, strânsese mâna lui Meg și ieșise cu lacrimi în ochi, dar cuvintele lui Hart îi rămăseseră întipărite în minte.

— Foarte bine, spuse Lucy, ștergându-și ochii înlăcrimați cu o batistă pe care o scosese din buzunar. Văd că ai un motiv bun să-l iubești. Pentru că a făcut asta, parcă și eu îl iubesc.

Meg înghiți din nou în sec și clătină din cap, pentru a-și îndepărta lacrimile.

— Care este cea de-a doua întrebare? spuse ea, gata să schimbe subiectul.

— A doua întrebare? repetă Lucy confuză.

— Ai spus că vrei să-mi adresezi două întrebări despre Hart.

— O, da, mulțumesc că mi-ai amintit, draga mea. Cea de-a doua întrebare este simplă. Ce crede Hart despre tine? Ai motive să crezi că te-ar putea simpatiza și el?

Meg păru deznădăjduită. Lăsa jos ceașca cu ceai și căzu pe gânduri. Ce credea Hart despre ea?

— Nu am nicio idee. Va trebui să-l întrebi pe el. Tresări. Își îndreptă umeri, hotărâtă să-și controleze emoțiile.

— Nu ai nicio idee? Niciun indiciu?

Meg își relaxă mâinile, iar săculețul ei uzat i se legăna de încheietură.

— Presupun că este de părere că sunt prietena lui Sarah. În ultima vreme abia dacă mă observă... cu excepția... O, nu! Nu intenționase să rostească cu voce tare ultimele cuvinte.

Lucy, desigur, tresări. În mai mult decât o privință, femeia semăna cu o pisică.

— Cu excepția...?

Căută privirea lui Meg.

Meg își mușcă din nou buza de jos. Nu mai putea face nimic. Avea să fie nevoită să-i spună ducesei. Voia să se afunde în canapea și să se ascundă sub covorul persan.

— Cu excepția singurei ocazii când...

Lucy aștepta cu nerăbdare, cu ochii la Meg.

— Cu excepția singurei ocazii când...

Meg închise ochii și-și îngropă fața în palme.

— Cu excepția singurei dați în care m-a sărutat.

Capitolul 4

— Poftim?

Lucy aproape țipă, așa cum Meg nu o mai auzise niciodată.

— Șșșt!

Meg își dădu la o parte mâinile de pe față și o privi rugătoare pe Lucy.

Lucy își puse mâinile în șold, dar din fericire vorbi mai încet. Se așeză pe podea, aproape de canapea, îngenunchind în fața lui Meg.

— Cu excepția singurei dați în care te-a sărutat?

Meg încuviință din cap cu atâta forță, încât două șuvițe blonde se desprinseseră. Se grăbi să le dea după ureche.

— Da, da. Dar nu a fost deloc așa cum crezi. Nu a știut că eram eu.

Dacă ochii fascinați ai ducesei s-ar fi putut mări mai mult, în acel moment ar fi făcut-o. Câteva clipe Lucy rămase nemișcată acolo, cu gura căscată, fără să poată rosti vreun cuvânt. În cele din urmă spuse:

— Draga mea! Ai făcut imposibilul. M-ai lăsat fără cuvinte!

Meg își puse palmele pe obraji.

— Asta înseamnă că nu mă poți ajuta?

— Din contră, răspunse Lucy. Dacă bărbatul ăsta deja te-a apărat de ceea ce pare a fi o mamă groaznică și te-a sărutat, aş zice că am început cu dreptul.

— Nu! strigă Meg. Ți-am spus că nu a fost chiar așa. Nu știa că pe mine mă sărută.

Lucy se ridică și își reluă locul lângă Meg.

— Da, că veni vorba. O să vreau să-mi spui povestea aia, draga mea. Chiar acum, dacă nu te deranjează.

Meg înghiți în sec, inspiră adânc și își frecă o sprânceană.

— Foarte bine. Te rog însă să nu mai spui nimănui. Nu mai știe nimeni... nici măcar Sarah.

— Îți jur, răspunse Lucy și încuviință, cu ochii strălucind de nerăbdare.

Meg se sprijini pe spătarul canapelei și-și aranjă poalele. Rochia era atât de veche și de pătată încât fusese nevoită să o vopsească roz. Cândva fusese albă, încântătoare. Clătină din cap. Nu era genul care să-și plângă de milă.

— Totul s-a întâmplat în seara dinaintea nunții lui Sarah.

— Da.

Lucy se întoarse spre ea, studiind cu atenție fascinată chipul lui Meg.

— Hotărâsem că trebuie să-i vorbesc lui Hart, să văd dacă era și el de părere că trebuia să facem ceva pentru... a împiedica nunta sau a o convinge pe Sarah să nu se mărite cu marchizul de Branford.

Lucy încuviință.

— Da. Îmi amintesc cât de disperați eram cu toții în

acea zi. Era evident că Sarah și Berkeley erau făcuți unul pentru celălalt.

Meg încuviință la rândul ei.

— A fost groaznic. Cu fiecare minut care trecea, mă simțeam tot mai neajutorată.

Lucy strânse mâna lui Meg.

— O, draga mea, Berkeley și Sarah trebuiau să ajungă singuri la concluzia asta.

La rândul ei, Meg strânse și ea mâna lui Lucy.

— Acum știu asta, desigur, dar atunci mă simțeam de parcă cea mai bună prietenă se îneca, iar eu stăteam pe mal și priveam, fără să-i sar în ajutor.

— Ești o prietenă bună, spuse Lucy, bătând-o pe Meg pe mână. Continuă. Deci, te-ai hotărât să-i ceri ajutorul lui Hart.

Meg încuviință.

— Da. Separat, Sarah nu ne-ar fi ascultat, dar m-am gândit că poate împreună am fi putut-o convinge.

Lucy făcu ochii mari.

— Doar nu te-ai dus în apartamentul lui!

Meg scutură din cap, iar buclele poznașe căzură iar. Încă o dată, le dădu la o parte.

— Nu! Sigur că nu! Ar fi provocat, fără îndoială, un scandal! Lucy păru ușurată.

— Exact, draga mea. Își duse mâna la inimă și răsuflă ușurată. Atunci unde v-ați întâlnit?

Obrajii lui Meg se împurpurară. În acea seară se comportase prosteste, dar ce mai putea face acum? În plus, ducea auzise și văzuse multe lucruri scandaloase. Probabil că povestioara lui Meg era nimic în comparație cu ele.

— I-am trimis lui Hart un bilet. I-am cerut să ne întâlnim în parcul de lângă casa tatălui meu, după lăsarea serii. Le-am spus părinților și cameristei că mă durea capul și că intenționez să merg la culcare devreme. În schimb, m-am furișat afară.

Lucy suspină și, de data asta, o strânse pe Meg de încheietura mâinii.

— Dragă mea, ce periculos! Ai fi putut fi acostată,

jefuită, chiar ucisă!

Meg înghiți în sec.

— Știu, dar părinții mei locuiesc aproape de parc și i-am cerut lui Hart să ne întâlnim în apropiere. Nu era chiar atât de departe, practic, vizavi. De aceea m-am gândit...

Lucy se încruntă. O privi îngrijorată pe Meg.

— La ce te-ai gândit, draga mea?

Meg închise ochii și îi răspunse.

— De aceea m-am gândit că va ști cine i-a scris biletul când am semnat numai cu inițialele.

— M.T.? Lucy inspiră și se frecă pe vârful nasului. Oh! O clipă de tăcere. Dragă mea!

— O, da, răspunse Meg. Nu am vrut să semnez cu tot numele de teamă că cineva ar putea găsi biletul și s-ar isca un scandal.

Lucy își dădu la o parte cârlionții.

— Da, să ceri unui burlac să se întâlnească noaptea cu tine în parc nu este chiar prudent pentru reputația cuiva. Nu că te-aș judeca...

Meg inspiră adânc.

— Deci, stăteam ascunsă în întuneric și...

Se lăsa pierdută în amintire și iat-o pe Meg din nou în parcul din apropierea casei cu brațele înfășurate în jurul ei, tremurând în briza nopții, înconjurată de mirosul de iasomie și de iarbă proaspăt cosită. Deși era vară, fusese neobișnuit de rece în acea seară, iar ea plecase de acasă fără pelerină. Nu avea să uite niciodată acel moment.

— *Ești acolo? se auzise de pe margine vocea familiară a lui Hart, o voce pe care o memorase, o voce care avea să-i facă mereu pielea de găină.*

— *Sunt aici, spusese ea și, preț de o clipă, o clipă minunată care-i făcuse mima sa se oprească, își închipuise că venise să o întâlnească pentru că erau iubiți, logodiți, incapabili să stea departe unul de celălalt, nerăbdători să se îmbrățișeze. Fusese din cale-afară de șocată când Hart își făcuse apariția în spatele gardului viu, unde aștepta ea, o trăsese în brațele lui puternice, calde și musculoase și o sărutase. Sărutul durase numai câteva clipe, dar ei i se*

părase o oră. Buzele ferme ale lui Hart le acoperiseră pe ale ei și limba lui îndrăzneță o căutase pe a ei.

Trebuie să fi fost firava exclamație de surprindere sau poate gustul ei, poate înălțimea ei, dar curând își dăduse seama că greșise. Se retrăsese. Când se aflase la o distanță respectabilă de ea, îi spusese:

— Îmi cer scuze.

Respira din greu.

— Hart? șoptise ea, știind foarte bine că el era.

Îl cunoștea după postură, după miros, după voce. În același timp, inima ei începuse să bată cu putere când își dăduse seama că el își închipuise că avea să se întâlnească cu vreo amantă. Nu cu ea. Dumnezeu, cine crezuse că era M.T.? O încolțise gelozia, însă ea nu apucase să se concentreze asupra acelui sentiment pentru că Hart o luase imediat de mână și o trăsese într-un loc luminat de razele lunii.

— Meg!

— Da?

Îi lăsă mâna jos.

Ea își freca încheietura pe care degetele lui i-o strânseseră, tânjind din nou după atingerea lor.

— Cine credeaai că...?

Ura cât de firavă era vocea ei.

Era foarte surprins.

— Ce faci aici? Vocea lui era dură, aproape acuzatoare.

Ochii lui Meg se umpluseră de lacrimi și înghițise în sec.

— Ți-am scris un bilet.

— Tu ai trimis... își trecu mâna peste frunte, dându-și pe spate părul negru. Ochii lui de culoarea smaraldului străluceau în lumina lunii. Fără îndoială, nu așa își imaginase primul ei sărut, dar, vai, fusese cu Hart, așa cum visase mereu că avea să se întâmple. Pentru Dumnezeu, dacă ar fi știut că trimiterea unui bilet ambiguu avea să aibă ca rezultat un rendez-vous în parc și un sărut pasional, i l-ar fi trimis cu ani în urmă.

— Domnișoară Timmons, îți cer sincer scuze pentru comportamentul meu îndrăzneț. Nu știam că tu erai. Hart părea agitat, ceea ce însemna că probabil calcula posibilitatea ca ea să spună cuiva ce se întâmplase și să se trezească târât fără voie la altar. Exact ca în cazul dezastrului cu Annabelle Cardiff. Meg îl dorea, desigur, dar nu așa.

— Nu-ți face griji, se grăbise ea să-l liniștească. Este vina mea. Ar fi trebuit să semnez biletul cu numele întreg.

— De ce mi-ai trimis biletul?

Vocea lui încă era iritată.

— Fiindcă... Dintr-odată, se simțise teribil de prostuță. Dintr-odată, își dăduse seama că nu știa dacă Hart credea ca și ea că Sarah și Branford erau un cuplu nepotrivit. Dintr-odată, Meg își dorise să nu-i fi trimis niciodată acel bilet. Dintr-odată, lacrimile îi umpluseră din nou ochii. Îmi pare rău. Nu m-am gândit.

În vocea ei se simțea stânjeneala. O, de ce trebuia să se comporte mereu atât de prostește în prezența lui? De ce nu putea fi calmă, sigură pe ea, sofisticată?

— Este în regulă, răspunsese Hart. Se apropiase de ea și o strânsese de umeri. I se făcuse din nou pielea de găină. Ai înghețat.

Făcuse un pas în spate, își dăduse dintr-o mișcare jos haina și i-o pusese pe umeri. Era mare, călduroasă și mirosea a ei. O amușinase îndelung, nedorind să și-o mai dea jos vreodată.

— Liniștește-te, o îndemnase el. Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Este Sarah!

Meg își strânsese mai bine haina pe ea.

Hart se panicase. Îi cercetase chipul lui Meg.

— Despre ce e vorba? Sarah este în regulă?

— Da. Da. Desigur. Meg încuviințase, aranjându-și haina pe umeri, frecându-și obrazul de materialul scump. Este bine. Voiam să spun că va fi bine. Sper. Numai că... Lordul Branford... Nu-l iubește. Nu se poate mărita cu el. Ea îl iubește pe lordul Berkeley. Știu asta.

Hart continuase să-i frece brațele lui Meg ca s-o încălzească, ceea ce o distrăgea, în ciuda materialului dintre ei. El oftase și privise în pământ. Scrâșnise din dinți.

— Sunt de acord cu tine, dar...

Meg se străduise să nu ia în seamă parfumul hainei lui Hart care o învăluisese și să se concentreze asupra motivului pentru care venise.

— Cred că Sarah își distruge viața ca să-i facă pe părinții voștri fericiți.

Hart încuviințase.

— Sunt de acord.

— Va fi foarte nefericită, continuase Meg.

Maxilarul lui Hart era încordat, ca sculptat în piatră.

— Sunt de acord.

Meg începuse să-și dea seama că Hart îi dădea dreptate, dar el nu părea gata să acționeze.

— Ce vom face? întrebuse ea, căutându-i privirea.

Hart își luase mâinile de pe umerii ei. Strânsese pumnii și-i pusese pe șolduri.

— Absolut nimic.

Meg scuturase din cap. Probabil nu auzise bine.

— Nimic?

— Corect. Stătuse acolo, în lumina lunii, cu o expresie hotărâtă pe chipul frumos.

Meg se îndreptase spre el, apoi se forțase să se oprească.

— Ce? De ce? Tocmai mi-ai dat dreptate.

Hart încuviințase încet.

— Și voi fi în continuare de acord cu tine, dar deja am vorbit cu Sarah și este foarte hotărâtă.

— Oh. Meg își mușcase buza. Dar nu crezi că dacă amândoi...

— Nu.

Vocea lui era calmă, hotărâtă, răsunând în noapte.

— De ce? întrebuse ea încet.

Trebuie să întrebe. Nu îi trecuse prin cap că Hart nu ar dori să se implice.

Hart se îndepărtase de ea și-și băgase mâinile în

buzunare. Aruncase o privire spre gardul viu din spatele lor.

— Deoarece îmi cunosc sora, la fel ca tine. Este încăpățânată. Cu cât vom insista mai mult, cu atât ne va asculta mai puțin.

Meg încuviințase, tremurând. El avea dreptate.

— I-ai spus ce crezi?

— Da, și presupun că și tu la fel.

— Da, recunoscuse Meg. Hart avea dreptate. Lui Sarah nu-i plăcea să i se spună ce să facă. Cu cât ar fi încercat mai mult să o convingă că greșește, cu atât mai încăpățânată ar fi devenit.

Hart se întoarse pentru a-i căuta privirea.

— Nu înțelegi? Doar atât putem face. Tot ce putem face este să sperăm la ce-i mai bine.

— Chiar crezi asta? Meg ar fi vrut să prelungească fără rușine timpul petrecut în compania lui.

— Știu asta, îi răspunsese el. Acum lasă-mă să te conduc acasă.

Hart o însoțise până la ușa din lemn acoperită de iederă care dădea din parc direct în casa tatălui ei și, deși a doua zi împărtășiseră un moment ciudat în trăsura tatălui lui Hart după ce Sarah fugise de la propria nuntă, reușiseră să se evite luni la rând. Meg își termină povestea.

— Hmm, zise Lucy. Interesant. Chiar promițător, aș putea spune.

Meg tresări.

— Ce este așa promițător?

— Mai ales partea în care te-a evitat, răspunse Lucy veselă, turnându-și încă o ceașcă de ceai și întinzându-se după zaharniță.

Meg era confuză.

— Nu înțeleg ce este așa promițător.

Lucy învârtea lingurița din argint în ceașcă.

— Sigur că este promițător. Dacă nu l-ar fi afectat, nu i-ar fi păsat dacă v-ați fi revăzut sau nu.

Meg nu apucă să răspundă afirmației absurde a lui Lucy, căci aceasta continuă:

— Acum să trecem la treabă. Te rog, spune-mi că-mi

vei permite să-ți ofer o rochie pentru balul de mâine-seară de la familia Hodge.

Familia Hodge găzduia primul bal al sezonului, iar Meg intenționa să meargă împreună cu Lucy și cu Sarah în calitate de însoțitoare.

— Știi că nu pot.

Meg se holbă la pantofii ei pentru a evita privirea lui Lucy.

— Știu că spui că nu vrei să primești... cum zici tu... caritate.

Lucy își dădu ochii peste cap.

— Exact! răspunse Meg hotărâtă, ținându-și mâinile în poală. Niciodată nu acceptase nimic din partea nimănui și era foarte mândră de asta. Refuza să pretindă că era mai mult decât era: o fată fără o lețcaie pe care n-o dansa nimeni la baluri. Dacă avea să fie batjocorită de membrii înaltei societăți, va fi pentru ceea ce era, nu pentru că se folosea de prietenii ei sus-puși pentru favoruri.

— Dar mă face foarte fericită să ai o rochie care ți se potrivește, insistă Lucy. Asta chiar nu contează?

— Din păcate, nu, pentru că pe mine mă va face foarte nefericită.

Meg nici nu se putea gândi la asta. Nu pentru că ar fi fost prea mândră ca să accepte pomană. Cea mai mare teamă a ei era că oamenii o vor compătimi. Sarah nu o compătimea. Sarah nu menționase niciodată diferența uriașă de statut dintre ele. Meg știa că Lucy nu dorea să o facă să se simtă prost, dar faptul că menționase precaritatea garderobei ei nu avea să o facă pe Meg să se răzgândească.

— Hart îmi cunoaște foarte bine situația, spuse Meg. Nu o va schimba cu nimic dacă mă vei îmbrăca în haine la modă.

— Poate, răspunse Lucy. Dar s-ar putea să te observe mai mult, dacă nu el, poate alți domni, draga mea. Asta s-ar putea să-l facă pe Hart să te observe chiar mai mult. Ți-am mai spus și îți repet, bărbății *adoră* competiția, fie că este vorba despre cai, jocuri de cărți sau, regret să o spun,

despre doamne.

Meg strânse șnururile de la săculeț, cel pe care fusese nevoită să-l peticească de nenumărate ori. Ea și Lucy nu vor cădea niciodată de acord. Meg trebuia să schimbe subiectul.

— Nici măcar nu știm dacă Hart va veni la balul familiei Hodge. De obicei nu participă la astfel de evenimente.

— Prostii, răspuse Lucy, sorbind o gură de ceai. Își caută soție sezonul acesta. Deși sunt plictisitoare, balurile din înalta societate sunt cele mai potrivite locuri unde un bărbat cu statutul lui Hart să-și găsească o soție adecvată.

Meg își mușcă buza.

— Dacă se gândește deja la cineva?

Lucy flutură indiferentă din mână.

— Va trebui să-l facem să se răzgândească.

— Dacă nu se va uita deloc la mine? șopti Meg.

— Va trebui să-l obligăm să te observe, îi spuse Lucy.

Meg se juca în continuare cu șnururile de la săculeț.

— Dacă mă va observa și nu-i voi trezi interesul? Lucy încuviință din cap cu un aer înțelept.

— Va trebui să te facem extrem de interesantă.

Meg nu se putu abține și-i zâmbi.

— Tu chiar ai răspuns la orice, Lucy?

— Da, rosti Lucy fără să ezite, luând încă o gură de ceai.

Majordomul își făcu apariția și anunță sosirea lui Lady Sarah Berkeley. Pupă ce plecă să o aducă pe doamna în chestiune, Meg se întoarse spre Lucy cu ochii mari de uimire

— Sarah este aici?

— Da, răspuse Lucy. Am invitat-o pentru că am bănuț că voi avea nevoie de susținere în discuția noastră privind hainele. Eu și Sarah am complotat de câteva zile să vedem cum te putem face să te răzgândești și să ne permiți să te ajutăm cu garderoba.

Lui Meg începu să-i bubuie inima în piept

— Nu-i poți spune nimic din toate astea. Mă refer la

Hart.

— Sigur că nu, răspunse Lucy. Mi-ai încredințat secretul tău, nu? Sarah știe că ești în căutarea unui soț, chiar dacă nu știe că tu ești interesată în mod special de Hart. Stai liniștită. Eu nu dezvălui secrete, ci fac planuri și, apropo, trebuie să punem la cale și unul pentru tine, draga mea.

Câteva clipe mai târziu, ușa salonului se deschise și Sarah intră. Vicontesa brunetă cu ochii verzi precum ai fratelui ei se așează lângă Meg pe canapea.

— Cât mă bucur să vă revăd, spuse Sarah fericită, scoțându-și mânușile.

— Bine ai venit, Lady Berkeley, spuse Lucy. Mulțumesc că ni te-ai alăturat. Tocmai îi spuneam lui Meg a noastră că, pentru a atrage un soț potrivit sezonul acesta, va trebui să ne permită să o ajutăm cu hainele. Nu ești de aceeași părere?

Sarah se așează pe canapea, lângă Megan.

— M-aș bucura dacă Meg mi-ar permite să-i achiziționez niște rochii noi, dar înțeleg dacă nu vrea să accepte ajutorul nostru.

— Este operă de caritate, bombăni Meg.

— Nu este caritate, este distracție, răspunse Lucy, cu o expresie nemulțumită pe chipul ei drăgălaș.

— Nu înțeleg cum m-aș putea distra dacă mă voi simți datoare față de voi două, răspunse Meg, uitându-se pe rând la fiecare din cele două doamne.

Lucy se bătu ușor cu degetul în obraz.

— Draga mea, ai purtat aceeași rochie în ultimii trei ani, nu-i așa?

— Da, spuse Meg, roșind ușor.

— Dacă ți-aș spune că noile rochii sunt numai un împrumut? întrebă Lucy. Mă vei putea răsplăti într-o zi, când vei fi căsătorită și fericită și vei avea toți banii pe care ți i-ai putea dori.

Meg deschise gura, vrând să o contrazică, dar Lucy continuă:

— Cerule, cum te aștepți să se schimbe ceva sezonul

acesta? Dacă vrei rezultate diferite, trebuie să faci și tu lucruri diferite.

Meg deschise iar gura, dar Lucy o întrerupse din nou.

— Încearcă măcar o dată! O rochie. O singură dată. Un bal. Vezi dacă lucrurile vor sta altfel. Te asigur, circumstanțele se vor schimba.

Vorbele ducesei aveau noimă. Un *împrumut* nu ar fi fost atât de oribil. Hotărârea lui Meg începea să se clinească. Cât de frumos ar fi să poarte o rochie nouă! Se uită la Sarah.

— Ce crezi?

Sarah îi strânse mâna lui Meg.

— Cred că nu ai nimic de pierdut dacă încerci. Lasă-ne să te transformăm într-o prințesă, Meggie. Cu siguranță vei atrage atenția unui gentleman.

În spatele lui Sarah, Lucy îi zâmbi aprobator lui Meg.

— Să sperăm că pe a gentlemanului *potrivit*.

Capitolul 5

— Nu-ți lua ochii de la intrare. Viitoarea ta soție poate apărea în orice moment!

La auzul vorbelor surorii lui, Hart își dădu ochii peste cap. Dacă ar fi putut, ar fi fluierat și ar fi vârât mâinile în buzunar, atât de puțin îl interesa balul familiei Hodge. Plictisitor. Așa era acest eveniment al înaltei societăți. Îngrozitor de plictisitor, iar el era acolo... captiv.

Se dusesse la masa cu apetitive, apoi fusese alungat de tatăl lui din biroul lordului Hodge, care-l muștrulise și-l informase că nu avea să-și găsească viitoarea contesă tocmai în acel birou. Mersese chiar să se plimbe prin grădinile foarte apreciate ale familiei Hodge. Nici măcar asta nu-i trezise interesul.

Nu era suficient de mult coniac și, se pare că, potrivit spuselor lui Sarah, aristocratele gazde nu-i vedeau cu ochi buni pe oaspeții care-și turnau pahar după pahar. Cine ar fi știut? Hart capitulase în fața surorii lui, cerându-i lui Sarah să-i indice domnișoarele cele mai eligibile, cele mai plăcute și cel mai puțin interesate de averi și titluri, dintre cunoștințele ei. Sarah făcuse deja asta, dar Hart era în continuare... plictisit.

Lady Carina Hardwater era prea tăcută. În timpul petrecut în compania ei, aproape o jumătate de oră, abia dacă rostise trei cuvinte și toate trei erau legate de vremea de afară. Pe de altă parte, domnișoara Banks vorbea *mult prea mult* despre subiecte *mult prea puțin* interesante. În cele cincisprezece minute pe care le petrecuse în compania ei selectă, aflate totuși despre accidentul de călărie pe care-l suferise în copilărie, despre pasiunea ei pentru ciocolata caldă și despre faptul că, dintre toate culorile, ea o prefera pe cea galbenă. Între timp, Lady Isabella Jones afișase o expresie încruntată, dându-i clar de înțeles lui Hart că nu era câtuși de puțin interesată de persoana lui. Nu petrecuseră nici măcar cinci minute unul în compania celuilalt, când ea simulă o criză de nervi, se răsuca pe călcâie și aproape galopă spre mama ei, privindu-l din când în când pe sub evantai, ca și cum ar fi fost un câpcăun.

După mai puțin de trei ore petrecute la primul bal al sezonului, Hart își dădu repede seama că alegerea unei soții *nu* era deloc sarcina simplă la care sperase.

Oftă și mai aruncă o privire descurajată prin salon. Poate era ceva în neregulă cu el. Poate nu avea aceleași calități pe care alți gentlemenii le aveau. Poate cutuma socială de a-și găsi o soție era ceva la care el va eșua. Își aminti brusc de Annabelle. Aceasta își făcuse debutul în societate în urmă cu șase ani și încercase să-l prindă în mreje. La vârsta de 23 de ani, tatăl lui îi ordonase să-și găsească o soție. Când Hart nu făcuse nicio mișcare în acest sens, tatăl lui îl amenințase că îi va suspenda alocația. Ca un prost, chiar își crezuse tatăl. Din cauza amenințărilor, începuse să frecventeze balurile din înalta

societate.

Îi plăcea compania femeilor. Mereu îi plăcuse. Găsirea unei soții nu putea să fie *atât de* groaznică. Când era adolescent, tatăl lui îl avertizase deseori de consecințele alegerii unei soții nepotrivite. Hart fusese pregătit să ia o decizie bună. Apoi o întâlnise pe Annabelle.

Era încântătoare. Blondă, cu ochii albaștri, dulce, sfioasă. Își flutura genele și râdea la toate glumele lui. Fusese fascinat, fără îndoială. O luase să călărească în parc. O prezentase părinților lui. Bineînțeles că se gândise la căsătorie, dar ceva la ea îl făcea să întârzie cererea. Tot amânase, în ciuda frustrării tot mai accentuate a tatălui său. Fusese cea mai bună decizie pe care Hart o luase vreodată.

Se cutremură. Privind în urmă, Annabelle îi reamintea de mama lui rece, calculată și manipuloare. Aceeași femeie dispusă să o primească înapoi pe Sarah după călătoria scandalosă a acesteia în Scoția și să-l mintă pe pretendentul ei despre unde fusese fata. Mama lui nu se dădea în lături de la nimic atunci când venea vorba despre a asigura cea mai avantajoasă partidă pentru copiii ei.

După mai bine de o lună în care nu o ceruse în căsătorie, Annabelle își întinsese nada. La o petrecere, îl implorase pe Hart să meargă împreună în grădină. Odată ajunși acolo, îl convinsese să o ducă în pădurice. Deși circumspect, îi făcuse pe plac, dar atunci cea mai bună prietenă a ei apăruse de nicăieri amenințând că le va spune tuturor că-i surprinsese într-o postură compromițătoare. Nici una din fete nu fusese o actriță suficient de bună pentru a-și duce la îndeplinire planul, iar el le spusese amândurora că dacă vor insista cu șmecheria asta, Annabelle va fi ruinată, iar el nu-i va rămâne alături. Slavă Domnului că-l crezuse!

Acum, această amintire îi făcea greață. Capcana lui Annabelle părea groaznic de asemănătoare cu povestea pe care i-o spusese tatăl lui despre cum ajunsese mama lui contesă. După ce fusese atât de aproape să se însoare cu femeia nepotrivită din exact aceleași motive nepotrivite,

Hart își promisese că nu va mai face niciodată o astfel de greșeală. Acceptase pedeapsa tatălui său, întreținându-se cu banii câștigați la cursele de cai, până când tatăl lui, deși dezgustat, renunțase la sancțiune. Între timp, Hart avusese grijă atât de inima lui, cât și de oamenii cu care se înconjura.

Cercetă din priviri în sala de bal. Domnișoarele îmbrăcate în rochii de bal pastelate își fluturau evantaiele în fața chipurilor în timp ce gentlemenii se înfoiau înaintea lor ca niște păuni. Infamul Târg de Nunți al Londrei. De ce era atât de complicat? Atât de periculos? Nu ar fi trebuit să fie. Ar fi trebuit să fie simplu, ușor, chiar natural. Așa li se întâmplase și lui Sarah și Berkeley?

Nu aflase niciodată detaliile a ceea ce se întâmplase când Berkeley o găsisse pe Sarah locuind în cabana lui de vânătoare din Scoția. Era evident că se adorau. Deși nu recunoscuse cu voce tare, Hart își dorea și el asta.

Nu-i fusese niciodată greu să atragă atenția domnișoarelor, dar nu a celor cu care și ar fi dorit să se însoare. Până de curând avusese o relație de plăcere cu o văduvă atrăgătoare.

Lady Maria Tempest era exact genul de femeie spre care el gravitase de când cu întâmplarea cu Annabelle. Blazată, cunosătoare, decadentă, încrezătoare, Mariei îi plăcea să ofere și să primească plăcere fără obligații. Crezuse că Maria îi trimisese acel bilet în noaptea de dinaintea nunții lui Sarah. La început fusese îngrozit, îngrijorat că poate Meg Timmons va plânge și va fugi, provocând un incident care ar duce la încercarea de a obține, din nou, o cerere în căsătorie din partea lui.

În acea situație, probabil Hart nu ar mai fi avut altă opțiune decât să facă ce se cuvenea și să o ceară. El fusese cel care o luase în brațe și o sărutase pasional. Se dovedise însă că, spre deosebire de Annabelle, Meg era un alt gen de fată. Îi spusese imediat că nu-l considera responsabil pentru greșeală, ceea ce fusese frumos din partea ei, având în vedere că ea fusese cea care-i trimisese mesajul, cerându-i să se întâlnească într-un loc clandestin. Privind în

urmă, i se părea că fusese înțelept din partea fetei, ținând cont că, dintre toate tinerele din Londra, Meg Timmons ar fi fost *ultima* cu care ar fi putut să se însoare.

Mai târziu, recunoscuse în sinea lui că acel sărut din parc fusese... surprinzător. Fierbinte, pasional, plin de dorință. Fusese uimit când își dăduse seama că, în loc de Maria, o sărutase pe Meg. Indiferent cât ar fi încercat, nu reușise să uite acel sărut.

Hart își frecă fruntea, încercând să-și alunge gândul de la cea mai bună prietenă a surorii lui. Ideea era că avea nevoie de o soție. Își dorea una, însă balul din acea seară părea să nu aibă nicio candidată eligibilă. Căscă discret, dar sora lui îl muștră, clătînând din cap dezaprobat. În urmă cu doi ani Sarah fusese favorita sezonului, atunci când își făcuse debutul. Promise imediat o cerere de la marchizul de Branford, apoi fugise în Scoția să scape de aceeași cerere, acolo unde îl întâlnise pe Berkeley. Nu toată lumea este atât de norocoasă să dea, literalmente, nas în nas cu dragostea adevărată.

— Nici măcar nu încerci, îl dojeni Sarah. Își ținea mâinile în șolduri și bătea ușor cu piciorul în podeaua de marmură.

— Ba da, răspunse Hart, încercând, fără să reușească să-și reprime un al doilea căscat. Am lăsat-o pe Lady Isabella să se încrunte la mine cel puțin zece minute. Am ascultat-o pe domnișoara Banks clevetind o eternitate. Ba chiar am...

Forfota de la ușă îi atrase atenția, așa că Hart se întoarse să se uite. Ducea de Claringdon ajunsese, îmbrăcată în verdele de smarald care devenise deja semnătura ei.

Lângă el era o apariție aurie. Părul blond drept al femeii era prins în coc. Un colier de rubine atârna la gâtul ei subțire. O rochie aurie minunată, care-i amintea lui Hart de o zeiță romană, îi acoperea pieptul generos, apoi cădea pe silueta ei zveltă, strălucind ca o cascadă în soare. De la depărtare, Hart nu vedea culoarea ochilor ei, dar ei sclipiră de veselie atunci când râse la ceva ce-i spusese ducea.

Nu-și putea lua ochii de la ea. I se părea vag cunoscută. Îi dădu un cot lui Sarah și arătă spre ușă.

— Cine e?

— Ducea de Claringdon, răspunse Sarah absentă.

— Nu, nu ducea. Mă refer la creatura aceea *încântătoare* care o însoțește.

Sarah oftă zgomotos.

— Oh, Hart, neghiobule! *Aceea* este Meg!

Capitolul 6

Lucy Hunt nu era genul care să piardă vremea. De îndată ce majordomul le anunță sosirea, ducea o prezentă pe Meg unui grup de prieteni pentru a o proteja, în timp ce toți cei prezenți la balul familiei Hodge se întrebau dacă era posibil ca Meg Timmons să fi ieșit brusc în lume.

Inima lui Meg bătea să-i sară din piept. Se simțea prost, se simțea ca o impostoare. Își petrecuse ziua acasă la Lucy, unde o adevărată echipă de croitoarese lucraseră la cea mai încântătoare rochie pe care Meg o văzuse vreodată. Mai târziu, camerista ducesei îi îndreptase cu un fier încins buclele poznașe ale lui Meg, apoi o dăduse pe buze cu puțin ruj și fard în obraji. La sfârșit, Lucy ieșise din dormitor cu un colier atât de minunat de rubine, încât Meg se îndoii că ar fi fost veritabile. Lucy i le dăduse lui Meg de parcă ar fi fost niște gablonzuri, spunându-i:

— Acestea au fost un cadou din partea unei prințese spaniole.

Lucy insistase ca Meg să poarte bijuteriile neprețuite și, deși se văzuse nevoită să admită că efectul era uluitor, nu se putu abține să nu-și facă griji ca nu cumva colierul să alunece sau să dispară. Drept urmare, îl atingeia obsesiv, întrebându-se cum ajunsese oare Lucy să cunoască o prințesă spaniolă.

— Nu ți le voi putea plăti dacă le voi pierde, spusese Meg de numărate ori în trăsură, în drum spre bal.

Lucy îi răspunsese râzând, fluturând indiferentă din mână:

— Sunt numai rubine, draga mea.

Oh, ce însemna să fii bogat!

Nici mama, nici tatăl ei nu era acolo. Lucy își asumase responsabilitatea de a o însoți, înlocuind-o pe mama lui Meg în acea seară. Atunci când Meg o întrebase despre asta, primise același răspuns vag:

— Lasă totul în seama mea.

Asta o făcea pe Meg să aibă emoții. Ducea nu-i destăinuise planurile ei. Își reamintea constant că ea fusese cea care-i ceruse ajutorul lui Lucy, așa că ar fi fost nepoliticos să se îndoiască de binefăcătoria ei.

În trăsură, Meg încercase să se încurajeze, spunându-și să rămână calmă și să se distreze. Acum că ajunsese, stând în mijlocul sălii de bal, sclipind ca un lingou de aur, cu toți ochii ațintiți asupra ei, nu-și dorea altceva decât să se întoarcă și s-o ia la fugă. Nu era obișnuită să se afle în centrul atenției, să fie privită, să fie remarcată.

Îi salută pe prietenii buni ai ducesei, Lady Cassandra Swifdon, contesa, și pe soțul ei, Lord Julian, contele. Lucy le spusese recent lui Sarah și lui Meg că Lady Swifdon era însărcinată, deși era la început și putea încă să iasă în societate. Cei doi formau un cuplu potrivit și evident devotați unul altuia. Contele stătea aproape de soția lui blondă și frumoasă, protejând-o și interesându-se, poate prea des, de starea sănătății ei. Meg simți un gol în stomac văzându-i. Adorația aceasta reciprocă era ceea ce spera pentru ea și Hart.

Mai târziu, Meg îi salută pe domnul și doamna Upton, viitorul conte și viitoarea contesă de Upbridge. Garret era vărul lui Lucy și moștenitorul tatălui ei. Jane avea niște ochi negri pătrunzători care o priveau pe Meg din spatele unor ochelari cu ramă argintie, și un săculeț care atârna de greutatea a cel puțin două cărți. Meg află imediat că Jane era foarte inteligentă, iar Garret avea un simț al umorului înnăscut. Erau la fel de devotați unul altuia precum Cassandra și Julian.

Toți bărbații se retraseră curând în birou pentru a bea ceva și a se întreține, lăsându-le pe femei să stea împreună în sala de bal. Meg își mușcă buza de jos, convinsă că planul lui Lucy nu va funcționa.

— Arăți incredibil, spuse Cassandra, zâmbindu-i cu căldură lui Meg.

— Așa este, adăugă și Jane zâmbitoare.

Meg le zâmbi amândurora. Probabil Lucy le ceruse prietenelor ei să spună aceste lucruri drăguțe. Niciodată în viața ei, lui Meg nu i se spusese că arată incredibil. După părerea mamei ei, era prea scundă, prea slabă, avea părul prea cârlionțat și semăna prea mult cu tatăl ei. Oricum ar fi fost, era drăguț din partea prietenelor lui Lucy să o complimenteze.

Meg nu avusese curajul să se uite în jur, să vadă dacă Hart era acolo. Voia cu disperare să întrebe pe vreo una dintre doamne dacă îl văzuseră, dar nu îndrăznea. Nu trebui să aștepte mult, deoarece Sarah se alătură în grabă grupului.

— Meg, spuse Sarah după ce salută cum se cuvine pe toată lumea. Se dădu un pas în spate, studiind-o pe Meg. Arăți splendid! Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi.

— Nu-i așa că arată uimitor? întrebă Lucy. Desigur, meritul nu-mi aparține. Eu doar am angajat oamenii potriviți pentru acest rezultat. Lucy arată spre Meg, arătând-o din cap până în picioare.

— O, Meg, continuă Sarah. Sunt atât de mulțumită că i-ai permis lui Lucy să te ajute. Nu mă îndoiesc că vei atrage atenția vreunul gentleman interesant. Ar fi trebuit să vezi ce față a făcut Hart, râse Sarah. Nici nu te-a recunoscut la început!

Lui Meg i se puse un nod în gât. Adevărat? Arăta chiar atât de diferit, încât Hart nici nu o recunoscuse? Când se privise în oglindă, acasă la Lucy, nu se văzuse decât pe ea, într-o rochie care nu-i aparținea, purtând niște pantofi care o strângeau puțin. Se simțise ca un copil care se juca de-a moda în hainele mamei ei. Însă dacă Hart observase...

Oare să fi avut Lucy dreptate? Oare hainele, părul și

rujul să facă diferența? Îi stătea pe limbă să o întrebe pe Sarah unde se afla Hart, atunci când Lucy exclamă:

— Perfect! Exact de asta avem nevoie!

— Ce? Întrebă Sarah, privind-o pe Lucy.

— Da. Ce? repetă Meg, încă o dată îngrijorată că Lucy îi va dezvălui lui Sarah planul ei de a-l atrage pe Hart.

Lucy zâmbi.

— Ca un domn foarte eligibil să se arate interesat de Meg a noastră, desigur. Lucy încuviință către Sarah. Hart este candidatul perfect. Te rog du-te de îndată și spune-i să o invite pe Meg la dans.

— Nu!

Meg aproape că tipă înainte să-și pună mâna la gură. Gândindu-se puțin, probabil că fusese nepoliticoasă. Mănușile erau noi, i le dăduse Lucy, desigur, iar Meg își îndepărtă mânușa de la gură, temându-se să nu o fi pătat de ruj.

Lucy se întoarse spre Meg și o privi contrariată, distrăgându-i atenția de la mânușă.

— De ce nu, draga mea?

Meg se îmbujora.

— Este doar că... Adică Hart nu ar vrea... Eu nu.

Cum ar putea explica oare cuiva ca Lucy Hunt? Meg îl dorea pe Hart, dar nu voia mila lui. Să-i ceară lui Sarah să-l convingă să o invite la dans era ca și cum i s-ar fi făcut o altă favoare nedorită, iar asta ar fi fost stânjenitor și dezgustător.

— Mi-e teamă că Meg are dreptate, răspunse Sarah. Mama și tata sunt aici și sunt cu ochii pe Hart. Din nefericire, draga noastră Meg este ultima domnișoară cu care ei ar fi de acord să danseze el

— Dar au fost de acord cu prietenia voastră, nu? răspunse Lucy. Sarah râse.

— Cu greu. Ne *tolerează* prietenia, dar numai pentru că Meg a insistat în fața părinților noștri atunci când au avut acea divergență că nu îi pasă ce s-a întâmplat între ei și că refuză să-și piardă cea mai bună prietenă din cauza asta.

Lucy făcu ochii mari și se uită la Meg cu respect profund.

— Bravo ție, domnișoară Timmons! Sunt impresionată.

Meg îi zâmbi discret lui Lucy. Părinții lui Sarah o primiseră pe Meg în casa lor, dar adevărul era că nu fusese niciodată bine-venită acolo.

— Nu o lăsa să te ducă de nas, spuse Sarah, strângând mâna lui Meg și zâmbindu-i. Meggie a noastră este de neclintit.

— Am constatat asta în ultima vreme, spuse Lucy.

De data asta, Meg îi aruncă o privire nedumerită pe Lucy. Dacă Lucy se va lăsa dusă de val și va dezvălui planul lor lui Sarah, Meg nu o va ierta niciodată pe ducesă. Sarah îi spusese adesea lui Meg că Hart îi va frânge inima.

Lucy flutură indiferent din mână și i se adresă din nou lui Sarah:

— În ciuda grijilor absurde ale părinților tăi, Hart este singurul burlac pe care îl cunosc. Recent, majoritatea prietenilor mei s-au însurat. Sincer, Berkeley, soțul tău iubit, obișnuia să fie cel căruia îi ceream astfel de lucruri, dar l-ai scos de pe listă. Lucy îi făcu lui Sarah cu ochiul. În plus, pentru numele lui Dumnezeu, este numai un dans. Cu siguranță, părinții tăi vor putea îngădui un dans. Vom rămâne aici până vorbești cu fratele tău.

Meg închise ochii, așteptând ca podeaua să se deschidă și să o înghită. Nu așa își imaginase această seara. În mintea ei, se închipuise intrând în sala de bal în rochia ei minunată, iar la vederea ei Hart ar fi rămas fără cuvinte, s-ar fi grăbit spre ea s-o invite la dans și s-ar fi îndrăgostit pe loc de ea. Desigur, știa că era puțin probabil, dar era oricum mai bine decât ca Sarah să-și roage fratele să o ia pe Meg la dans.

— Lucy, pur și simplu cred că Hart nu va fi de acord, începu Sarah. Vrea să se însoare și își petrece timpul căutându-și o soție.

Sarah se opri și îi oferă lui Meg un zâmbet

— A găsit deja pe cineva? Întrebă Lucy în timp ce Meg

aștepta cu sufletul la gură ca răspunsul să fie negativ.

— Nu, spuse Sarah.

Meg răsuflă ușurată.

— Pare să nu fie interesat de nimeni de aici, continuă Sarah, clătinând din cap.

— Perfect, răspunse Lucy. Poate un dans cu Meg îl va face să își schimbe părerea.

Meg ar fi vrut să-i dea un ghiont lui Lucy, dar rămase încremenită pe loc, cu un zâmbet calm, în ciuda a ceea ce simțea.

— Și dacă nu reușesc să-l conving?

Sarah îi aruncă încă o privire lui Meg. De data asta însoțind-o de un clipit cu subînțeles.

Lucy își încrucișă brațele la piept și se bătu cu degetele pe coate.

— Oh, haide, draga mea! Ești sora lui mai mică. Bănuiesc că știi exact cum să-ți convingi fratele să facă ceva ce, altfel, crezi că nu ar fi de acord.

Replica o încuie pe Sarah. Se încruntă și începu să bată ușor cu pantoful în podeaua din lemn.

— De obicei, tinde să facă contrariul a ceea ce-i spune tata.

— Excelent! exclamă Lucy, în timp ce Meg își căuta evantaiul prin săculeț. Se făcuse brusc îngrozitor de cald, iar ea nu avea nicio îndoială că totul se va termina ca într-o tragedie shakespeariană. *Hamlet? Macbeth? Poate Regele Lear.*

Meg se gândea încă la tragedii când Lucy își dresе vocea:

— Mergi și spune-i fratelui tău că ți-ai auzit tatăl zicând că speră cu disperare să nu îl vadă pe Hart dansând cu Meg.

Capitolul 7

Sarah nu apuca să-i termine de explicat lui Hart de ce trebuia să o invite pe Meg Timmons la dans, căci acesta se și hotărâse să facă așa. Existau câteva motive care-i

justificau decizia.

În primul rând, Sarah nu-i ceruse niciodată ajutorul până acum, iar faptul că îi cerea să atragă atenția asupra prietenei ei pe piața matrimonială nu era chiar așa o mare favoare. Ar face orice pentru sora lui.

În al doilea rând, tatăl lui ar detesta asta, așa cum Sarah tocmai subliniasse. Să-l enerveze pe tatăl său ar putea fi singura distracție de care să aibă parte Hart la acest eveniment îngrozitor de plictisitor.

În al treilea rând, Hart avea să o invite pe domnișoara Timmons la dans fiindcă și el dorea asta. Deși nu era câtuși de puțin potrivită pentru a se însura cu ea, era singura tânără care-l impresionase suficient încât să o invite la dans.

În al patrulea rând, era intrigat că Sarah credea că reputația lui era atât de bună încât putea transforma o fată nedansată într-o parteneră de dans foarte râvnită.

În al cincilea rând, nu-și putea scoate din minte sărutul lor din parc. Oare pasiunea pe care o simțise în ea fusese numai produsul imaginației lui? Ce fel de parteneră de dans va fi? Oare va râde și va conversa? Oare va fi îndrăzneată și cuceritoare? Sau liniștită și rușinoasă, ceea ce crezuse despre ea în toți anii aceia până la sărutul lor.

În acea noapte își dăduse seama cât de mult ținea tânăra la Sarah. Se pusese în pericol din multe puncte de vedere și o făcuse deoarece fusese îngrijorată pentru viitorul lui Sarah. Evident, domnișoara Timmons avea o inimă bună. Oare mai erau și alte lucruri de aflat despre prietena surorii lui? Hart își propuse să afle singur. Venise vremea să înceteze să o evite pe Meg Timmons.

*

Meg descoperi curând că o rochie aurie nouă de bal, părul îndreptat și puțin ruj puteau într-adevăr să îi schimbe statutul de fată nedansată. O descoperire care o contrarie într-o oarecare măsură. Cumva, se împăcase cu ideea trista de a fi singură și ignorată. Încercase să-și reia locul

marginal obișnuit pe care îl ocupa la baluri, numai că de data asta era însoțită de încântătoarea ducesă de Claringdon ai cărei prieteni amabili și populari se opriseră să o salute. Când erai însoțită de Lucy Hunt, era imposibil să te asemui într-un colț.

Prin urmare, Meg făcuse cunoștință cu vicontele și vicontesa de Cavendish, cu Lord Owen Monroe și frumoasa lui soție. Alexandra, precum și cu Sir și Lady Cavendish, cu fratele geamăn al vicontelui. Cade, și soția lui. Danielle. Acești oameni minunați, scipitori, erau amabili cu Meg și, după o vreme, găsisse în noua ei popularitate o plăcere perversă.

Fu totuși șocant când se întoarse spre colțul salonului ca s-o salute pe prietena ei Helen, o altă fată nedansată, și dădu nas în nas cu Hart. I se uscă gura și aproape că țipă. Nu era foarte sigură.

Când îl văzu, icni, iar icnetul ei se transformă într-o serie de sughituri. Astfel, atunci când Hart Highgate, bărbatul visurilor ei, o invită în sfârșit la dans la un hal din înalta societate, Meg își puse mâna pe colierul de rubine de la gât și răspunse tremurat:

— Oh... eu... da... hâc! Mi-ar plăcea asta... hâc... foarte mult!

Hart purta pantaloni negri, un plastron de un alb uimitor, o lavalieră legată cu măiestrie, o jiletcă verde smarald și o haină neagră de seară. Arăta ca întotdeauna ca și cum ar fi ieșit dintr-o revistă de modă pentru bărbați. Deși știa că se afla în fața ei doar pentru că Sarah reușise cumva să-l convingă să o invită la dans, Meg își aminti că, atunci când visurile se împlinesc, nu trebuie să pui la îndoială mijloacele prin care s-a întâmplat. Cu toate astea, privi în spatele ei pentru a se asigura că i se adresa ei, și nu, să zicem, peretelui.

Odată ce se convinge că într-adevăr pe ea o invita la dans. Hart făcu o plecăciune în fața lui Meg și o conduse pe ring. În acel moment se lăsă copleșită de teama irațională de a nu fi uitat să danseze. Nu mai dansase de câțiva ani, motiv pentru care i se și spunea fată nedansată. Asta și

sughițul acela ridicol aveau să ducă fără îndoiala spre dezastru. Oare Shakespeare indusese sughițuri în tragediile lui? Bunăoară, povestea ar fi fost mai puțin groaznică dacă și Julieta s-ar fi confruntat cu o criză de sughiț.

— Îmi cer scuze anticipat, spuse Meg, dacă... hâc!.. te voi călca pe picioare... hâc!... dacă voi cădea sau... hâc!... mă voi împiedica de tine.

Se așteptase ca Hart să fie îngrozit de franchețea și sughițurile ei, în schimb... el râse.

— Nu te pasionează dansul? Întrebă el, cu vocea blândă, dar gravă. Mirosea a un amestec de apret și apă de colonie cu aromă proaspătă, curată. Era același parfum pe care-l simțise pe haina pe care o purtase în parc anul trecut. Nu îl uitase. Ar fi vrut să-l respire la nesfârșit.

— Îmi place să... hâc!... dansez îl lămuri ea. Nu sunt însă sigură că... hâc!... îmi amintesc cum să fac asta având în vedere... hâc!... statutul meu nemuritor de... hâc!... fată nedansată.

El îi zâmbi, dar după felul cum i se arcui au colțurile gurii, ea își dădu seama că încerca să nu râdă de sughițurile ei. Oh, perfect? Era ridicolă! Poate că asta semăna mai mult cu *Comedia erorilor* a lui Shakespeare.

— Mie mi se pare că este asemenea călăritului, spuse el. Nu uiți niciodată. Vezi, dansezi chiar foarte bine.

Își privi picioarele, uimită să constate că avea dreptate. Dansa ca și cum ar fi știut exact ceea ce avea de făcut.

— Ia te uită! Hâc! Se uită la el cu ochii mari și zâmbi chiar așa este. Hâc!

— Nu vreau să fiu nepoliticos, șopti el pe un ton conspirativ, aplecându-se spre ea.

Respirația lui pe urechea ei îi făcu pielea de găină. Imediat își propuse să pretindă că nu auzise bine pentru a-l face să-i repete totul la ureche.

— Mi se pare mie sau suferi de o criză de sughiț?

Îi răspunse îmbujorată:

— Da. Da, chiar așa.

Sinceritatea era cea mai bună tactică, nu? În plus, nu

prea avea sens să nege. Sughitul era greu de ascuns.

El se abținu din nou să nu râdă. Ochiul lui verzi sclipeau.

— Îmi pare rău să aud asta.

Ea oftă.

— Ei bine, da, face numai... hâc!... să completeze rușinea faptului că... hâc!... primul meu dans de ani buni este cu un gentleman a cărui soră... hâc!... a trebuit să-l convingă să mă invite la dans... hâc!... ceea ce este groaznic de stânjenitor. Hâc! Sper însă ca măcar să nu mă împiedic.

Hart se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun numai că... hâc!... femeile strălucitoare și frumoase pe care le-ai invita de bunăvoie la dans... hâc!... fără îndoială nu ar face ceva atât de trivial precum... hâc!... să se lase copleșite de o criză de sughit.

De data asta, el răsă și clătină din cap, privind-o de parcă era o minune sau o făptură misterioasă cum ar fi o sirenă sau un unicorn.

— În primul rând, răspunse el, poate că sora mea mi-a sugerat, dar niciodată nu m-a putut convinge să fac ceva ce nu am dorit și eu, în al doilea rând, se întâmplă să fii cea mai frumoasă domnișoară de aici în seara asta.

— Pardon?

Clipi și se uită în spate pentru a doua oară. De data asta era sigură că el vorbea despre altcineva. Sigur nu se referise la... ea.

— Este adevărat, răspunse el. De ce pari surprinsă?

Avea un mod de a o privi care o făcea să se simtă singura femeie din încăpere.

— Știi că sunt Meg Timmons, nu?

Își linse buzele, apoi le strânse laolaltă, evident încercând din nou să se abțină să nu râdă.

— Știu cine ești, Meg.

Meg miji ochii la el.

— Ai vorbit... hâc!... serios? Când ai spus că sunt... hâc!... cea mai frumoasă domnișoară de aici, vreau să zic?

Hâc! Se uită în jur. Te-a pus Lucy Hunt...

Tăcu. Naiva, prostuța de Meg. Normal că spunea lucruri apreciative. Asta făceau bărbații la baluri în timp ce dansau cu tinerele domnișoare. Flirtau și făceau complimente și spuneau lucruri pe care nu le credeau. Numai că ea nu avea experiență. Era atât de lipsită de experiență. Se înroși. Ar trebui să spună ceva la fel de nonșalant și de relaxat.

— Mulțumesc, domnule, pentru că ți-ai făcut pomană... hâc!... cu o fată nedansată, așa ca mine. Îndrăznesc să spun că dansul este chiar... hâc!... la fel de amuzant precum... hâc!... îmi aminteam.

— Oare?

Buzele îi zvâcniră.

— Așa cred. Nu pot fi sigură fiindcă în trecut am dansat mai mult cu... hâc!... profesorul meu. Este, fără îndoială, mult mai distractiv cu... hâc!... un gentleman la bal. Profesorul meu era în vârstă și avea probleme cu șoldul. De asemenea el... hâc!... obosea repede și dansa cu un baston. Asta explică de ce era cel mai ieftin profesor.

— Profesorul tău de dans dansa în baston?

Hart strânse din buze.

— Mi-e teamă că da. De asemenea, în mare parte a timpului părea amețit.

Meg oftă. Bietul domn Barton.

Nu era întru totul convinsă că mama ei nu îl plătise în coniac.

— Seamănă puțin cu valetul meu, răspunse Hart. Mă bucur să aud că preferi să dansezi cu mine. Mi-ar dispăcea să fiu mai puțin simpatic decât un profesor bătrân și bețiv care umblă în baston.

— Oh, nu! Am vrut să spun că... hâc!

Minunat, acum îl mai și insultase. Ar trebui să vorbească mai puțin. Probabil că o va ajuta și cu problema sughițului.

— Este în regulă. Înțeleg.

— Nu. Nu. Ar fi trebuit să spun că este mult mai plăcut să... hâc!... dansez cu un gentleman arătos care... O,

Dumnezeule mare! Îi spusese că este arătos? În față? Asta era mai rău decât dacă s-ar fi împiedicat. Poate ar trebui să pretindă că s-a împiedicat pentru a-i distra atenția.

— Crezi că sunt arătos?

Zâmbetul lui era legendar.

Tresări și-l privi țănoșă.

— Da, spuse ea. Hâc! Sincer, milord, nu m-am gândit vreodată că înfățișarea ta poate fi pusă la îndoială.

Hart îi oferî un zâmbet care-i înmuie genunchii.

— Știi ceva?

„Da. Ești incredibil de arătos”.

— Ce?

— Am auzit că există un remediu pentru sughiț.

— Da? Hâc! Bine.

Să vorbească despre sughițuri. Gata cu discuția despre cât de arătos era.

Hart se aplecă și-i șopti din nou ceva la ureche. Din nou, ei i se făcu pielea de găină.

— Da, și dacă o să vii afară cu mine, o să-ți arăt.

Capitolul 8

Existaseră momente în viața ei în care Meg și-ar fi dorit cu disperare o criză de sughiț pentru a dispărea. Niciodată însă nu fusese atât de recunoscătoare pentru această criză prelungită ca în acea seară. Sughițurile erau minunate! Erau magnifice! Erau glorioase, având în vedere că-i oferiseră șansa unui contact prelungit cu Hart și o invitație de a-l însoți afară. Singuri. Trăiască sughițurile!

Meg se rugă ca nu cumva sughițul să dispară de la sine înainte de a avea șansa să-i accepte oferta lui Hart. Rușinată, se gândi însă că, la nevoie, s-ar putea preface. Din fericire, nu fu nevoită să ia această decizie groaznică. Sughița în continuare chiar și după ce Hart o însoți afară, pe terasă, și apoi în grădină, într-un loc ferit.

Se așeză în fața ei, având în spatele lui un gard viu

care bloca vederea de pe terasă sau din casă. Îl privi cu ochii larg deschiși, curioși. Singurul remediu contra sughițului de care auzise era înghițirea unei linguri cu zahăr. Mai încercase prostia asta, dar nu funcționase. Se îndoia însă că Hart ascundea în vestă o lingură cu zahăr.

— Ești gata? întrebă el, uitându-se peste umăr ca și cum ar fi vrut să se asigure că nimeni nu avea să vadă ceea ce urma să facă.

— Presupun că da... hâc!

Ce anume necesita atâta mister? Mai ales când era vorba despre vindecarea sughițului.

O cuprinse de umeri, o trase aproape și, pe neașteptate... o sărută! Degetele lui calde îi săpau în piele, dar nu conta. Era mult mai interesată de atingerea buzelor lui și de șocul provocat de gestul lui. Oare visa? Poate Hart se lovise la cap și nu își dădea seama pe cine săruta în grădină. Sarah nu pomenise nimic despre o lovitură la cap, dar poate...

Meg se retrase și făcu un pas în spate, pregătită să întrebe despre problema lui. Își atinse buzele fierbinți cu degetele și rămase uitându-se la el.

— Te rog să...

Stai! Nu-l ruga nimic. El ar fi trebuit să își ceară scuze. Măcar trebuia să se asigure că intenționase să facă asta și că nu se datora unei lovituri la cap.

— Ți-a trecut sughițul? întrebă el cu un zâmbet larg pe chipul lui frumos.

— Dacă mi-a...? Așteptă. Niciun hâc! Mai așteptă. Tot nimic. Numără până la zece. Apoi până la douăzeci. Zero hâc! Da, cred că mi-a trecut, îi spuse ea uluită.

— Deci, a funcționat?

Încă zâmbea și părea mândru de el.

— Ce să funcționeze?

— Remediul meu pentru sughiț.

Meg închise ochii și-și acoperi urechile.

— Pardon? Vrei să... Vrei să spui că remediul tău pentru a scăpa de sughițuri este... sărutul? Nicio îndoială. Nu mai era într-o tragedie shakespeariană. Era, fără

îndoială, în *Comedia erorilor*.

Hart râse atât de tare, încât fu nevoit să-și pună mâna la gură și să arunce o privire în jur ca să se asigure că sunetul nu atrăsese atenția nimănui.

— Nu, spuse el, chiar deloc.

Clipi nedumerită. Ce spunea el nu avea noimă. Poate că, de fapt, chiar se lovise la cap. Se gândi să-l întrebe dacă o auzise atunci când îi spusese că numele ei este Meg Timmons.

— Remediul este surpriza, explică el.

Clipi din nou.

— Surpriza?

— Da. Te-am surprins, nu?

Nu. Bărbatul o *uluise*.

— Poți să îi spui și așa.

Hart se întristă.

— Te rog, spune-mi că nu te-am jignit, Meg! În mod normal am o politică strictă împotriva însoțirii tinerelor în grădină. Totuși, în cazul nostru... M-am gândit... că nefiind prima dată când am...

Se opri, reacționând în mod evident la expresia de pe chipul ei, despre care Meg ar fi vrut să creadă că era nonșalantă și pragmatică, dar care probabil era mai mult o combinație între groază și aproape plâns.

De ce nu putea fi și ea sofisticată? De ce nu putea părea și ea indiferentă așa cum alte domnișoare din cercul lui Hart ar fi făcut dacă i s-ar fi jucat o astfel de farsă? Dar el îi rostise numele cu cel mai sfâșietor și vulnerabil ton pe care-l auzise din partea lui, iar asta o mișcă. Unde mai pui golul din stomac.

Sărutul fusese de vis și, ei bine, ea nu era genul de tânără care să-și revină repede după o astfel de întâmplare. Simțea că trebuia să se amuze de situație cât mai repede pentru ca Hart să înceteze să se uite la ea ca la o căprioară rănită, asta dacă-și mai dorea vreun alt sărut din partea lui vreodată, chiar și așa, în joacă, cum fusese acesta.

— Da, da, desigur, spuse ea, străduindu-se să zâmbească, jucându-se nervos cu rubinele de la gât. Îmi

amintesc. A fost în parc, nu?

Hart se strâmbă.

— Da, în noaptea dinaintea nunții lui Sarah.

— Desigur, desigur. Dar atunci a fost o neînțelegere stupidă, nu? Oare fusese suficient de nonșalantă?

Se holbă la ea de parcă își pierduse mințile. O, pentru Dumnezeu! Era mai mult decât nonșalantă. Călca pe teritoriul insultei, numindu-i sărutul ceva stupid. Probabil că părea o prostituată. Era oficial. Nu se pricepea deloc să se prefacă a fi sofisticată.

Vocea lui Hart era șoptită.

— Îmi pare nespus de rău dacă te-am jignit, Meg, în seara asta, precum și în acea seară în parc.

*

— Nu. Nu. Nu. Deloc, răspunse Meg energic, dar era prea târziu.

Hart se simțea ca un nenorocit. Nu mai sughița, dar era evident că o supăraseră. În urmă cu câteva momente, părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. Sigur că da. Era o față blândă, crescută în spiritul englezesc, cu puțină experiență, nu una dintre amicele lui văduve blazate care ar lua în derâdere astfel de lucruri. Mai rău, o insultase pe biata față nu o dată, ci de două ori, sărutând-o. De două ori! Era mai mult decât un bătăran. Era un ticălos! Nu ar învinovăți-o dacă l-ar plesni.

Stai! Nu. Nu asta era cea mai rea parte. Cea mai rea parte era faptul că, deși se folosiseră de scuza că, surprinzând-o, avea să o scape de sughiț, dacă era cu adevărat sincer cu el însuși, ar fi trebuit să admită că o sărutase pentru că își dorise asta, ceea ce era egoist și groaznic din partea lui.

Ea arăta însă ca o zeiță și, de aproape, era chiar mai frumoasă. Pe nas și pe pomeți avea niște pistrui abia sesizabili. Avea niște gene negre care îi încadrau extraordinar ochii ei verzi strălucitori cu pete aurii. Deasupra ochiului stâng avea o cicatrice mică și mirosea a

căpșuni. Cum dracu' nu-i remarcase frumusețea în toți anii aceștia de când ea era nedespărțită de sora lui? Cum de nu remarcase niciodată căpșunile? Știa de ce... Fiindcă era nedespărțită de sora lui. Fusesse mereu acolo, chiar sub nasul lui.

Hart cuprinse mâinile înmănușate ale lui Meg într-ale sale și le strânse ușor.

— Îmi pare rău, Meg. Crede-mă! Ce pot să fac să mă revanșez?

Culoarea îi părăsi obrajii.

— O, nu a fost mare lucru. O glumă! O farsă. Înțeleg perfect. Nu trebuie să te revanșezi cu nimic. În cele din urmă, m-ai scăpat de sughiț. Ți mulțumesc pentru asta!

Culoarea îi revenea ușor în obraji, care deveniră treptat rozalii. Era atât de nevinovată. Atât de pură și de inocentă și nu merita deloc influența lui nefastă. Sarah probabil că l-ar pălmui dacă ar auzi despre asta. Nu avu timp să îi ceară asta lui Meg. Trebuia să o ducă înapoi la petrecere înainte să apară zvonuri. Fusesse nechibzuit aducând-o acolo, dar deja știa după întâlnirea lor din parc că putea avea încredere că ea va păstra tăcerea.

— Știu. Îi dădu drumul la mâini. O să merg și la următoarele trei baluri și o să dansez cu tine.

— Poftim?

Ochii ei verzi cu pete aurii se făcură mari și aproape rămase cu gura căscată.

— Sarah mi-a spus că ești în căutarea unui soț.

Rozul din obrajii lui Meg se accentuă. Lui Hart îi venea să se întindă și să-i mângâie pielea fină, să-i atingă locul acela de sub ochi. Voia să-i prindă cu dinții buza de jos și să...

— O să te ajut. Voi dansa cu tine și le voi cere și prietenilor mei să facă asta.

Și prietenii lui erau niște destrăbălați, dar aveau relații foarte bune.

— O, nu este nevoie...

Clătină repede din cap și se îndepărtă de el, pantofii ei scârțâind pe prundiș.

El se încruntă.

— Asta dacă nu crezi că-ți va fi de folos.

Meg înlemni. Avea ochii cât roțile noului lui faeton.

— Glumești? Am fost regina fetelor nedansate ani la rând. Orice atenție din partea ta și a prietenilor tăi ar fi bine-venită.

— Atunci rămâne stabilit! Îi zâmbi. Acum trebuie să ne întoarcem. Mergi pe la ușile din dreapta. Voi aștepta câteva minute și voi intra și eu prin ușile din stânga.

Meg se opri și-l privi o clipă în ochi înainte să plece. Nedorind s-o vadă îndepărtându-se, nu se putu abține și strigă încet în urma ei:

— Ne vedem mâine la balul familiei Kinley!

Capitolul 9

— Draga mea domnișoară Timmons, spuse Lucy Hunt în după-amiază zilei următoare, de pe canapeaua din salonul jenant de ponosit al casei tatălui lui Meg.

Tapetul era peticit, covorul ros, tavanul cu infiltrații, iar cele mai multe dintre piesele de mobilier care cândva decoraseră încăperea fuseseră vândute pentru a acoperi datoriile tatălui ei, lăsând spațiul gol și sărăcăcios.

— Da?

Meg se strădui să-și potolească tremurul mâinilor în timp ce turna ceai ducesei dintr-un ceainic ciobit din porțelan. Lucy ajunsese la ora potrivită pentru vizite surprinzând-o pe Meg și agitând tot personalul, care nu era obișnuit cu astfel de oaspeți importanți. O menajeră fu trimisă de grabă să cumpere cuburi de zahăr pe care, de obicei, nu și le permiteau.

— Vrei să-mi spui unde ai dispărut cu Hart noaptea trecută mai bine de zece minute?

Lucy își ridică bărbia și se holbă la Meg.

Meg înghiți în sec și dădu să-i răspundă, dar Lucy continuă:

— Deoarece, cât timp eu eram ocupată să le spun tuturor că erai la toaletă, mințind ca o însoțitoare bună ce sunt, am aflat că erai afară, undeva prin grădină, singură cu el.

Meg oftă. Sinceritatea era cea mai bună soluție. Câteva clipe se jucă nervos cu capacul ceainicului, apoi recunoscă:

— Hart m-a dus acolo pentru a mă vindeca de sughiț.

— Și?

Lucy rosti cuvântul pe un ton dramatic, cu sprâncenele ridicate.

— Și a funcționat.

Meg împinse mai aproape de Lucy bolul din argint în case se aflau cuburile prețioase de zahăr.

Lucy îi ignoră oferta și își arcui o sprânceană.

— Și pot să întreb care a fost remediul?

O, Doamne. Sinceritate, sinceritate, sinceritate. Meg termină de turnat ceaiul, puse ceainicul pe tava din argint și se așază lângă ducesă. Puse ceașca pe farfurioară.

— M-a sărutat.

Spre lauda ei, Lucy nici măcar nu clipi. De fapt, chipul ei rămase complet lipsit de expresie.

— Vrei să-mi spui că dansul pe care l-am pus la cale aseară s-a transformat într-un sărut în numai câteva momente?

— Da, dar nu a fost chiar așa, zise Meg, răsfirându-și degetele ca pentru a explica.

Lucy își înclină capul.

— Mă scuzi! Nu ai zis că te-a sărutat?

— Da, recunoscă Meg, împreunându-și degetele în poală.

Vru să cedeze tentației și să ia un cubuleț de zahăr care îi era interzis, dar mama ei ar fi dojenit-o fără milă dacă ar fi îndrăznit.

— Atunci cum a fost mai *exact*, spuse Lucy, luând o înghițitură din ceaiul neîndulcit.

— Apropo, nu mi-a plăcut faptul că ai obligat-o pe Sarah să-l convingă pe Hart să danseze cu mine. Nu vreau

să fiu compătimită, Lucy.

Lucy își îndepărtă o buclă rebelă cu cealaltă mână.

— Bărbatul ăsta te-a sărutat. Nu pare să-i fie deloc milă de tine. În plus, indiferent de metodele mele, care, recunosc, uneori sunt neconvenționale și supărătoare, ai obținut ceea ce ți-ai dorit, nu-i așa? Un dans cu Hart.

Meg se aplecă spre ea.

— Da, dar...

— Uite, draga mea, s-a întâmplat. Uneori trebuie să faci ca un lucru să se întâmple înainte să știi că îl vrei.

Meg păru contrariată.

— Poftim?

Lucy ridică din umeri.

— Uneori ajungi să-ți dorești un lucru tocmai pentru că s-a întâmplat.

Meg se întinse după ceașca de ceai.

— Cu tot respectul, Excelență, dar asta pare o nebunie.

— Oare, draga ea? Bunăoară, când mi-am întâlnit pentru prima dată soțul, pe Derek, voiam să plece de lângă mine cât mai repede, dar el nu s-a dat dus. Era convins că trebuia să se însoare cu Cass dintr-un simț al onoarei prost înțeles față de Julien, pe care îl crezuserăm pe atunci cu toții mort, dar nu despre asta vreau să îți vorbesc. Ideea este că Derek nu voia să plece și, pe măsură ce petreceam tot mai mult timp cu el, am început să-mi dau seama că îl doream pentru mine. Acest lucru a complicat totul, dar nici despre asta nu vreau să-ți vorbesc acum.

Meg își apăsă un deget pe tâmplă, hotărâtă să se facă bine înțeleasă.

— Nu vreau să-l forțez pe Hart.

— Un dans nu i-a făcut niciun rău, draga mea. În plus, este evident că i-a plăcut dacă te-a mai și sărutat la final.

Lucy îi făcu veselă cu ochiul.

Meg așeză iar ceașca pe farfurioară și ridică bolul cu zahăr. Îi oferi lui Lucy.

— Încearca numai să mă vindece de sughiț.

— Prostii. Nu am auzit niciodată despre acest

remediu. De exemplu, eu nu l-aș săruta pe lordul Cranberry dacă ar începe să sughițe. Trebuie să-l laud pe Hart pentru ingeniozitate. A fost o modalitate inventivă de a fura un sărut.

Lucy ezită o clipă, apoi refuză zahărul.

Poate Lucy avea dreptate. Oare Hart ar fi sărutat pe oricine ar fi sughițat?

— Vreau să fiu bine înțeleasă, spuse Meg. Ți-am cerut ajutorul, dar vreau ca Hart să se îndrăgostească de mine și să mă ceară de soție *de bunăvoie*.

Lucy își dădu ochii peste cap.

— Draga mea, ce ai vrea să fac? Nici eu nu am această putere sau influență. Lucy căzu pe gânduri. Deși, recunosc că nu m-am gândit la schema asta și se pare că este eficientă, nu?

Privirea ducesei era înspăimântătoare, de parcă ar fi luat în considerare acest lucru.

— Lucy, doar nu ai...

Lucy flutură din mână indiferentă, alungând acest gând.

— Să ne concentrăm asupra detaliilor. După ce te-a sărutat, ți-a spus sau a mai făcut și altceva?

Meg se înroși.

— Ca să-l iert, n-a oferit să danseze cu mine la următoarele trei baluri, pentru a mă ajuta să-mi găsesc un soț.

Lucy zâmbi larg.

— Excelent! De ce nu mi-ai spus mai devreme asta, draga mea? Tocmai de asta avem nevoie din partea lui.

Meg își acoperi ochii cu podul palmelor.

— Ce vrei să spui? Nu vreau ca Hart să mă ajute să-mi găsesc un soț. Vreau ca el să *fie* soțul meu.

Lucy mai luă o înghițitură din ceaiul neîndulcit și tresări. Meg privi bolul cu zahăr. Dacă ducesa nu-l va folosi, poate îl vor putea returna și primi banii înapoi.

Lucy își dresе vocea:

— Vreau să spun că deja s-a arătat interesat de tine, nu? După dansul de seara trecută, nu-i așa că ai mai fost

invitată la dans și de alți domni?

— Așa este, dar...

— Dar ce, draga mea? Asta ai așteptat în toți anii aceștia. Nu ți-am spus că situația ta se va schimba dacă vei face lucrurile altfel? În sfârșit, primești atenția pe care o meriți! Lucy lăasă jos ceașca de ceai și-și frecă mâinile veselă. La un moment dat voi avea nevoie de aprobarea părinților tăi pentru a fi însoțitoarea ta, dar deocamdată se pare că trebuie să-ți procurăm o altă rochie... sau alte trei.

Capitolul 10

Dumnezeule, Hart abia aștepta următorul bal, o schimbare de atitudine la care nu s-ar fi așteptat în urmă cu 24 de ore. După balul familiei Hodges de seara trecută, mersese acasă, îi ceruse valetului care abia se ținea pe picioare să plece, se urcase în pat și se răsucise de pe o parte pe cealaltă. Nu putuse să doarmă fiindcă, dintre toate persoanele, el se gândise la Meg Timmons. Avusese chiar și un vis de-a dreptul indecent cu ea – buzele ei roz ca petalele de trandafir, părul ei blond, des, minunat, ochii ei verzi strălucitori. În decursul unei singure zile, se transformase din prietena surorii lui în femeia de la care nu-și mai putea lua gândul. Cum naiba se întâmplase asta?

Era amuzantă și imprevizibilă. Prima dată când o sărutase se așteptase să îi ceară să o ia de soție. A doua oară o văzuse luptându-se să alunge confuzia. Nu era genul de femeie care dramatiza. Învățase acest lucru despre ea în acea noapte, în parc. Spre deosebire de mama lui, Meg nu continuase. Nu încercase săruri frumos mirositoare și nici nu ridicase vocea pentru a-l convinge că era potrivită pentru el.

Meg era inteligentă și perspicace, ceea ce explica de ce crezuse că Sarah nu trebuia să se mărite cu marchizul. Chiar și atunci când Hart nu fusese de acord cu propunerea ei de a se opune căsătoriei, ea îi acceptase părerea. Îi

plăceau femeile calme și raționale. Era surprins când dădea peste o astfel de femeie.

Pentru o clipă, noaptea trecută, i se păruse că ea avea să-și piardă calmul. Nu fusese numai surprinsă, dar și *afectată*, iar atunci înțelesese că se purtase ca un nemernic. De aceea îi oferise ajutorul în seara asta și poate acesta era motivul pentru care *aștepta cu nerăbdare* să meargă la bal. Nu era numai asta, dar noaptea trecută mersese în tripoul lui preferat și își bătuse la jocuri prietenii cei mai respectabili. Mai întâi îi bătuse la faro, apoi le ceruse, în loc de bani, ajutorul. În plus, toți îi erau datori cu o favoare sau mai multe și, de dragul lui Meg, avea să le ceară acum să se achite de datorie.

Evenimentele din înalta societate erau extrem de plictisitoare. Având în vedere că trebuia să participe ca să-și găsească o soție, faptul că se concentra să o ajute pe Meg avea să facă să treacă timpul mai repede. Asta era tot.

Cu adevărat!

Astfel, popularii și șarmanții prieteni ai săi, ducele de Harlbrough, contele de Norcross și vicontele de Wenterley dansară cu Meg Timmons la cel de-a doilea bal al sezonului. Chiar înainte ca Hart să aibă ocazia de a o invita la dans, aceasta se afla deja în centrul atenției.

— Ești prea ocupată pentru a acorda un dans unui prieten vechi?

Obrajii ei erau rozalii și abia respira după dansul scoțian cu Wenterley. Purta o rochie turcoaz care se potriveau perfect cu perlele de la gât și de la urechi. Avea din nou părul prins și, din nou, arăta ca o zeiță. Încă mai mirosea a căpșuni. Mereu îi plăcuseră căpșunile.

Se întoarse spre el zâmbitoare. Îi plăcea să o vadă zâbind. De unde făcea rost de rochiile astea? Tatăl ei nu avea o lețcaie, toată lumea știa asta. Bănuia că ducesa de Claringdon și sora lui erau implicate. Se pare că făceau tot ce le stătea în putință să o ajute pe domnișoara Timmons să-și găsească un soț. De ce îl deranja gândul acesta?

— Niciodată prea ocupată pentru tine, milord, răspunse Meg strălucitoare, zâbindu-i larg.

Hart își aranjă lavaliera.

— Să înțeleg că ți-au plăcut domnii pe care ți i-am trimis în cale, își împreună mâinile în față.

— Nici nu știi când de recunoscătoare îți sunt. Eu...

— Nu. Ridică mâna. Nu este nevoie să-mi mulțumești. Îți sunt dator.

Ea se uită în podea.

— O datorie pe care ai onorat-o pe deplin. Îți voi fi mereu recunoscătoare.

Își ridică încet capul, iar privirile li se întâlniră. Hart nu-și mută privirea. Sărutul pe care-l împărtășiseră încă îl mistuia. De fapt, ambele săruturi. Amintirea îl excita.

Își luară ochii unul de la celălalt atunci când Lucy Hunt își făcu apariția cu un bărbat.

— Draga mea Meg, permite-mi să ți-l prezint pe Sir Michael Winford.

Ah, bănuiala lui că ducesa o ajuta pe Meg se dovedise adevărată. Hart miji ochii la acesta. Era înalt, și totuși cu vreo cinci centimetri mai scund decât Hart. Sir Winford era un individ destul de arătos, asta dacă cineva aprecia bărbații slabi, palizi și blonzi.

Meg făcu o reverență către Sir Winford.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Nu, domnișoară Timmons, plăcerea este de partea mea, răspunse cavalerul cu un zâmbet mult prea familiar care-l făcu pe Hart să-și mijească și mai tare ochii.

Lucy se uită la Hart de parcă abia îl observase stând acolo.

— O, Lord Highgate, îl cunoașteți pe Sir Winford?

— Nu, răspunse Hart rigid. Nu ne-am întâlnit.

Cei doi bărbați făcură cunoștință, apoi fură întrerupți de Lucy care exclamă:

— Cred că Sir Winford voia să o invite la dans pe domnișoara Timmons.

— Eu eram pe cale să o invit pe domnișoara Timmons la dans, răspunse Hart printre dinți.

Lucy îi zâmbi fals.

— Ne puteți ierta o clipă, Sir Winford?

— Desigur, Excelență. Winford făcu o plecăciune în fața ducesei.

— Lord Highgate, putem discuta puțin? Încă zâmbitoare, Lucy îl trase deoparte pe Hart. Se îndreptară spre cel mai apropiat perete, la câțiva pași de Meg și de Sir Winford. Zâmbetul lui Lucy dispăru de îndată ce se întoarse spre Hart. Sunt convinsă că înțelegi de ce trebuie să îi permiți lui Meg să danseze cu un bărbat care ar și putea să o ceară de soție, milord.

Hart scrâșni din dinți. La dracu'! Nu o putea contrazice.

— Înțeleg, Excelență.

*

— Foarte bine atunci, rămâne stabilit. Se întoarse și îl salută din cap pe lordul Winford, cu un alt zâmbet ridicol pe chip.

Hart privi peste umărul lui Lucy cum Sir Winford îi oferi brațul lui Meg și o însoți spre ring. Un lacheu trecu pe lângă ei, purtând o tavă plină cu pahare de coniac. Hart luă unul, fără să-și ia ochii de la cuplul care se pregătea să danseze. Meg se uită în spate. Oare îl privea neîncrezătoare? Oare își dorea să fi putut accepta invitația lui? Oare Hart era un prost că se gândea la asta?

Hart rămase lângă ducasă. Strângând paharul cu coniac în timp ce-i urmărea pe Meg și pe Winford învârtindu-se în ring. De ce naiba îi deranja atât de mult că nu dansa cu el? Venise aici în seara sau numai pentru a dansa cu ea și pentru a-și convinge prietenii să facă același lucru, din dorința de a o ajuta să-și găsească un soț potrivit. Sir Winford era evident eligibil.

Hart își făcuse datoria. Ar trebui să se întoarcă la treburile lui. Și anume să-și găsească o soție potrivită. Tocmai voia să se scuze când Lucy Hunt oftă și spuse:

— Arată bine împreună, nu?

— Bine?

Hart dădu pe gât restul coniacului.

— Domnișoara Timmons și Sir Winford, desigur.

Hart privi cuplul care dansa.

— Așa cred.

— I-a fost foarte greu, să știi, continuă Lucy, urmărind perechea de pe ringul de dans cu brațele încrucișate la piept.

— Știu. I-am cunoscut mama. De ce voia Hart să strivească paharul în pumn? Ce se întâmpla? De obicei era foarte relaxat și glumeț. Mereu căuta să se distreze și reușea. Furia nu-i era o emoție cunoscută.

— Este o bijuterie. Mare păcat că trăim într-o societate care apreciază atât de mult valori precum zestrea. În detrimentul caracterului omului.

— Asta este lumea în care trăim, bombăni Hart. De ce îi ținea ducesa de Clarington lecții despre cât de nedreaptă era înalta societate?

— Și totuși... mare păcat! Lucy oftă iar. Se pare însă că Sir Winford ar fi gata să treacă cu vederea acest aspect. Înțelept din partea lui. Admir bărbății înțelepți.

— Sir Winford a fost numit cavaler recent datorită unor afaceri în favoarea Coroanei. Cu greu poți spune că face parte din înalta societate. Hart scrâșni din dinți. Pentru el va fi un pas înainte să devină parte din familia Timmons, în ciuda scandalului din jurul lor.

— Ar fi, într-adevăr, recunosc Lucy, cu nasul în vânt de parcă ar fi mirosit ceva care nu-i plăcea.

Oare își închipuia Hart, sau Lucy Hunt îl viza?

— Este destul de bogat însă și nu are nevoie să țină cont de o amărâtă de *zestre* atunci când își alege mireasa.

Lucy sublinie cuvântul „zestre” ca și cum ar fi fost ceva groaznic. Hart își întoarse privirea spre ea.

— După cum bine știți, Excelență, unele au o zestre care nu este deloc de neglijat.

— Da, dar atunci când cineva este deja foarte înstărit, ce mai contează zestrea?

Hart pufni.

— Spune-i asta tatălui meu. Oare se lovise la cap? Oare chiar vorbea cu o ducesă despre importanța zestreii?

Amândoi știau foarte bine cât de mult conta pentru cei din lumea lor. Unde naiba voia Lucy Hunt să ajungă?

— Sau tatălui meu! Lucy oftă iar. Tot ce vreau să spun este că aceia dintre noi care au ceva în cap ar trebui să știe mai bine decât să aleagă persoana cu care vor să-și petreacă restul vieții pe baza a ceva atât de superficial precum o zestre.

— Mi se pare că soțul tău era foarte bogat și avea și titlul de duce atunci când te-ai măritat cu el, o contrazise Hart, zâmbindu-i încordat.

Asta nu o opri pe ducesă.

— O pură coincidență, te asigur. Îmi amintesc că Sarah mi-a spus, după ce a fugit de la biserică, iar tu ai însoțit-o în trăsură, că părinții voștri nu o vor ierta niciodată pentru că a refuzat un marchiz în favoarea unui viconte, iar tu i-ai spus: „Cui îi pasă dacă te vor ierta?”

Hart miji ochii la ducesă. Cum naiba aflase ducesa? Și, pentru numele lui Dumnezeu, de ce adusesese vorba despre asta?

— Așa este, răspunse el. Dar Berkeley este un viconte și încă unul foarte bogat.

— Meg este una dintre cele mai blânde, dulci și grațioase tinere pe care le-am întâlnit și nu ar trebui să fie pedepsită pentru că tatăl ei este un bețiv care nu se pricepe la pariuri.

— De acord! Presupun că cineva precum Sir Winford va fi, de asemenea, de acord.

Lucy Hunt dădu să îi răspundă, dar Hunt o opri. Nu avea sens să continue această conversație inutilă.

— Mi-ai amintit că trebuie să mă întorc la Sarah. Mi-a promis că-mi va arăta cele mai potrivite tinere, care să fie la fel de plăcute și de necomplicate pe cât e zestrea lor de mare. Vă rog să mă scuzați, Excelență!

În timp ce se îndepărta, Hart o auzi din nou oftând pe ducesa de Claringdon. Ba chiar i se păru că bate cu piciorul în podea.

Capitolul 11

Meg inspiră adânc. Discutase cu Lucy în detaliu despre asta, dar acum, că sosise momentul, începuse să fie asaltată de emoții. Stătea în salonul pentru micul dejun cu părinții ei, care rareori își vorbeau, chiar și la masă. Împinse ouăle în farfurie, numără până la trei și-și ridică privirea ca să se uite la mama ei.

Mama ei era splendidă sau ar fi fost dacă furia nu s-ar fi instalat pe fiecare trăsătură a chipului ei. Meg nu putea decât ghici că motivul nefericirii mamei ei era faptul că soțul ei pariase fiecare bănuț care le-ar fi asigurat siguranța zilei. Tatăl ei mergea să bea și să joace jocuri de noroc aproape în fiecare seară. Mama ei renunțase cu mult timp în urmă să mai încerce să-l oprească.

Copilăria lui Meg fusese marcată de certurile zgomotoase ale părinților ei. Se ascundea sub pătură în pat, dar vocile lor tot se auzeau și chiar de la distanță înțelegea motivul discuțiilor lor. Tatăl ei nu voia să renunțe la pariuri, iar mama nu-l putea ierta pentru asta.

Meg nu-și învinuia mama pentru că era furioasă pe tatăl ei, dar Meg își văzuse adesea tatăl întorcându-se acasă cu ochii roșii și cu regret pe chip. Știuse mereu asta: tatăl ei își dorea să se oprească, dar nu putea.

Încă împingând cu inima strânsă cu furculița ouăle în farfurie, îi aruncă o privire tatălui ei. Când ea era mică, era simpatic, zâmbea ușor, glumea și o mângâia pe cap. Era un bărbat chipeș, poate prea chipeș, blond cu ochii verzi, deși anii de stres și de băutură nu fuseseră blânzi cu el. Avea riduri la ochi, dar ridurile de expresie cauzate de râs din jurul gurii îi reaminteau de bărbatul de odinioară.

Încercă să și-i imagineze pe părinții ei tineri. Probabil cândva fuseseră îndrăgostiți, cel puțin asta voia Meg să creadă. Oare se mai iubeau? Oare se iubiseră vreodată? Nu și-i putea imagina râzând împreună sau ținându-se de

mână așa cum îi văzuse făcând pe Sarah și pe Christian. Își dorea o căsnicie ca a lui Sarah, cu un bărbat pe care să-l iubească și respecte deopotrivă, iar Lucy avea să o ajute să obțină asta.

— Mamă! Meg se strădui să vorbească înainte să-și piardă curajul. Voiam să te rog ceva, de fapt, să vă rog pe amândoi.

Tatăl ei nici nu ridică privirea din ziar. Era ziarul de ieri, pe care-l adusese acasă dintr-un club sau de la vreo bodegă unde pariase noaptea trecută. Ea se întrebă dacă măcar o auzise. Probabil că nu.

— Ce anume? Întrebă mama ei, luând o înghițitură din ceașca de ceai în care Meg bănuia că turnase coniac.

Meg își îndreptă umerii și-și dresе vocea:

— Ducesa de Clarington a întrebat dacă aş putea fi... să zicem... sub tutela ei.

Mama ei tresări și se uită încruntată la ea.

— Tutelă? Ce vrei să spui cu tutelă? Ce prostie mai e și asta? Tatăl ei își ridică privirea din ziar. Miji ochii către Meg.

— Nu ai nevoie de o altă familie, Margaret. Ce dracu' vrei să spui? Era ironic cum singurul lucru asupra căruia părinții ei păreau să fie de acord era să-i facă viața și mai grea. Meg trase din nou aer în piept.

— Nu aş fi chiar sub tutelă, continuă ea, muștrându-se că nu gestiona mai bine această conversație importantă. Nu ar fi trebuit să folosească acest cuvânt, „tutelă”. Excelența Sa vrea numai, știți, să se ocupe de garderoba mea și să mă însoțească la...

— Și-a petrecut *deja* prea mult timp cu tine, se răsti mama ei. Nu înțeleg de ce o doamnă atât de importantă precum ducesa s-ar arăta interesată tocmai de tine.

Mama ei mai luă o gură de ceai.

— Nu cred că ar trebui să îți faci prea multe iluzii, Margaret, răspunse tatăl ei, întorcându-și privirea în ziar. O doamnă bogată ca ea probabil ca din când în când își va îndrepta atenția către vreo fată nedansată, dar se va plictisi repede și va trece curând la un alt tip de distracție.

Meg strânse șervetul pe care îl ținea în poală. Se așteptase la astfel de insulte, ba chiar se pregătise pentru ele.

— Suntem prietene, tată. Ducesa a fost de acord să-mi ofere niște rochii, iar eu intenționez să mă revanșez când îmi voi găsi un soț potrivit și...

— Un soț potrivit? În vocea mamei ei se simțea neîncrederea. Ce te face să crezi că-ți vei găsi un soț potrivit? Tonul ei deveni acid. Tatăl tău a avut grijă să nu se întâmple asta vreodată. Nici chiar hainele elegante ale ducesei nu vor putea să suplinească lipsa de zestre. Mă îndoiesc că ducesa s-a oferit să-ți ofere ea una.

Tatăl îi aruncă mamei o privire ucigătoare, apoi își întoarse din nou atenția la ziar.

— Sigur că nu, răspunse Meg. Ar fi nepotrivit, dar s-a oferit să mă ajute și mi-ar plăcea să-i accept oferta. Este foarte amabil din partea ei. Meg trase aer în piept, pregătită să-și expună ultimul argument. În plus, ajutorul ei nu poate să-mi facă șansele mai proaste decât sunt.

Expresia mamei ei deveni și mai încruntată, dar ridică din sprâncene și dădu din umeri.

— Presupun că ai dreptate.

— Care sunt exact șansele tale să te măriți în acest sezon, Margaret? Întrebă tatăl ei de după ziar.

Acesta era momentul. Ocazia de a-l menționa pe Hart. Să vadă dacă atitudinea părinților ei față de familia lui se schimbase în vreun fel, să-și dea seama dacă avea vreo șansă.

— Fratele lui Sarah, Hart, m-a ajutat. A venit la câteva baluri și a dansat cu mine. Ca rezultat, m-am bucurat de ceva atenție. Desigur, dacă le-ar fi păsat, părinții ei ar fi știut deja asta.

Liniștea fu întreruptă de zgomotul ziarului aruncat pe masă.

— Hart Highgate? Moștenitorul familiei Highfield? Întrebă batjocoritor tatăl ei.

— Da, spuse Meg, străduindu-se să-și privească tatăl în ochi.

Pe chipul lui se vedea numai furia. Bunătatea dispăruse din ochii lui.

— Tânărul acela seamănă leit cu tatăl lui, nu-i pasă de nimeni, în afară de propria persoană, continuă tatăl ei.

— Uite cine vorbește, Charles!

Mama ei miji ochii.

Meg interveni înainte ca aceștia să înceapă să se certe.

— M-a ajutat. A fost foarte amabil.

— Cei din familia Highgate nu sunt amabili, exclamă mama ei. Sunt plini de ei și egoiști și...

Era inutil. Meg trebuia să revină la principala problemă.

— Am permisiunea voastră ca ducesa să mă ajute?

— Fă ce vrei, spuse tatăl ei din spatele ziarului. Dar stai departe de flăcăul ăla, Highgate. Este un ticălos!

— Din nou - cine vorbește? Mama ei lăsa ceașca cu ceai deoparte, își așeză coatele pe masă, își împleti degetele holbându-se la Meg de cealaltă parte a suprafeței uzate de lemn. Deci, ești gata să i te îndatorezi unei ducese pentru o mică șansă de a găsi un bărbat dispus să-i fie povară pe viață?

Meg își privi mama în ochi. Își înghiți nodul dureros din gât. De ce o ura mama ei atât de mult?

— Ți-am spus. Intenționez să mă achit de datorie.

Liniștea fu întreruptă de râsul zgomotos al mamei ei.

— Nu asta spune și tatăl tău de fiecare dată când se împrumută? Îi semeni mult, Margaret.

— Mi-a ajuns pentru o zi, Catherine!

Tatăl ei se ridică, aruncă ziarul pe masă și ieși din încăpere.

Meg îl privi plecând. Nu-i păsa. Cei doi n-aveau decât să discute toată ziua dacă să-i permită lui Lucy să continue să o ajute și să o însoțească. Tatăl ei deja îi dăduse aprobarea.

— Sunt bărbați dispuși să se însoare cu mine, mamă. Nu toți dau atât de multă importanță zestrei.

Mama ei ridică din umeri.

— Presupun că ai dreptate. Mă gândesc că numele tatălui tău încă mai valorează ceva. Vreun neica-nimeni s-ar putea gudura pe lângă tine până la urmă dacă ducesa pune suficient sclipici pe tine.

Meg scrâșni din dinți. Avea să uite și de asta, precum uitase toate insultele pe care mama ei i se adresase de-a lungul anilor.

— Am nevoie de permisiunea ta, mamă, spuse ea cu voce firavă.

Mama ei ridică din nou ceașca de ceai și mai luă o înghițitură.

— Bine, îi voi permite ducesei să te însoțească, dar să nu vii plângând la mine când te va da la o parte pentru o alta cu mai mult potențial.

— Mulțumesc, mamă, reuși să rostească. Tocmai voia să se ridice și să se scuze când îi mai veni în minte un gând. Dacă tot era curajoasă, trebuia să profite și să mai întrebe ceva. Mamă? îndrăzni ea.

Mama ei învârtea ceașca în mâini.

— Da.

Meg înghiți în sec. Voia de mult timp să pună această întrebare. Trebuia să o adreseze înainte să-și piardă curajul.

— Ce anume s-a întâmplat între voi și familia lui Sarah?

Nările îi fremătară. Scutură din cap și își dădu ochii peste cap. Apoi se aplecă înainte și îi spuse șoptit:

— Chiar vrei să știi, Margaret?

— Da.

Entuziasmată, Meg se aplecă și ea. Oare chiar se întâmpla? Oare chiar avea mama ei să-i povestească?

— Atunci întreabă-ți tatăl inutil!

Mama ei se ridică, își aruncă șervetul pe scaun și ieși din încăpere.

Capitolul 12

— Lucy, tot nu înțeleg de ce-ai crezut că este o idee bună să-l alungi aseară pe Hart pentru a-i permite lui Sir Winford să mă invite la dans.

Stăteau pe margine la balul familiei Cranberry. Meg purta o superbă rochie din satin verde-deschis cu mâneci bufante și cu un decolteu în formă de V la spate. Rochia avea corsajul brodat cu flori albe și talie empire. Echipa de croitorese a lui Lucy muncise toată ziua pentru a crea această rochie încântătoare după ce Meg îi trimisese lui Lucy un bilet prin care o informa despre permisiunea acordată de părinții ei. Meg subliniasse faptul că insista să-i plătească totul lui Lucy într-o bună zi.

Lucy îi cumpărase lui Meg o pereche nouă de mănuși din piele de ied și niște pantofi din satin de un alb strălucitor. Croitoresele îi făcuseră și un săculeț asortat adorabil, decorat cu boboci albi de trandafir. După ce își pusese și perechea de cercei și colierul din argint cu diamante, de asemenea împrumutate de la Lucy, Meg arăta și se simțea ca o adevărată prințesă. Știa foarte bine că era numai de fațadă, un plan pus la cale de Lucy Hunt, dar era unul care părea să dea rezultate.

După ce dansase noaptea trecută cu prietenii lui Hart, Meg devenise foarte căutată. O mulțime de oameni se opriseră în această seară să o salute, ceva la care nici nu visase sezonul trecut. Combinația de rochii noi și parteneri de dans râvniți îi schimbaseră șansele peste noapte. Ah, ce putere aveau ducesa și viconte. Era cu adevărat fascinant.

— Draga mea, am mai vorbit despre asta, răspunse Lucy. Dacă Hart ar fi avut dansul, nu ar mai fi avut șansa să piardă un dans cu tine, iar eu nu aș fi avut timp să discut cu el despre cât de prostește era să-ți alegi soția în funcție de zestre. Trebuie să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, Lucy, dar...

— Ți-a displicut că ai ratat un dans cu Hart. Înțeleg perfect. Trebuie să luăm decizii pentru viitor, nu pentru plăcerile de moment.

Meg își pipăi diamantele cerceilor, pentru a se asigura

că ce aflau acolo. Apoi clătină din cap.

— Ar fi trebuit să fii general, Lucy. În sala de bal, talentele tale se irosesc.

Lucy se încruntă.

— Și Derek îmi spune asta adesea. Zice că am fi câștigat la Waterloo înainte de sosirea prusacilor dacă aș fi fost acolo. Nu sunt însă de acord cu voi... talentele mele nu sunt complet irosite în sala de bal.

— Nu?

— Nu! Ca dovadă, iată-i pe Sir Winford și pe Lord Highgate îndreptându-se amândoi spre tine. Nu te uita!

Meg se strădui din răspuțeri să-și țină ochii în cupa cu șampanie și să pretindă că nu știa că cei doi bărbați traversau mulțimea din direcții opuse, îndreptându-se către ea. Spera cu disperare că Hart va ajunge primul. Făcu un pas nechibzuit în direcția lui.

Răsuflă ușurată când îl văzu pe Hart lângă ea. Purta o ținută elegantă de seară, completată cu plastron alb impecabil și lavalieră.

— Domnișoară Timmons! făcu o plecăciune. Sunteți la fel de încântătoare ca de obicei.

— Nu trebuie să dansezi cu mine în seara asta, Hart, spuse Meg, sperând cu disperare ca el să își dorească oricum să danseze cu ea.

— Prostii. Ți-am promis trei noți de dans, iar eu sunt un bărbat de cuvânt.

— Sir Winford se îndreaptă spre noi, sublinie Lucy, blând o înghițitură din paharul cu șampanie, probabil pentru a-și ascunde surâsul felin.

— Sir Winford va trebui să aștepte, bombăni Hart. Acest dans este al meu.

Meg strânse din buze ca să nu zâmbească și îi întinse paharul lui Lucy, care i-l luă imediat.

— Dacă insiști.

— Insist, răspunse Hart, făcând o plecăciune.

Hart îi oferă brațul și se îndreptară spre ringul de dans înainte ca lordul Winford să poată străbate mulțimea.

Începu un vals, iar Hart o trase în brațele sale pe Meg.

— Ești dezamăgită că dansezi cu mine, și nu cu sir Winford?

Meg chibzui înainte să răspundă. Cu o săptămână în urmă, Meg ar fi răspuns imediat „Nu!” Ar fi strigat chiar. Acum, că petrecuse ultimele câteva zile în compania lui Lucy Hunt, Meg învățase să fie cât de cât sofisticată.

— Sir Winford pare foarte drăguț, spuse ea. Vocea ei era calmă și sigură, dar mintea îi era frământată de îngrijorare. Dacă Hart va decide că Sir Winford era o alegere bună pentru ea? Dacă va încuraja relația? Sarah făcuse deja asta în multe ocazii. Adevărul era că, în oricare alte împrejurări, Sir Winford ar fi fost într-adevăr o alegere excelentă. Avea un titlu, era bogat și chipeș. Avea în jur de 35 de ani, deci nu era un bărbat bătrân. Părea inteligent și plăcut. Singurul inconvenient era faptul că ea era îndrăgostită nebunește de Hart.

— Nu-l cunosc, spuse Hart.

Oare doar își imaginase sau îi strânsese ușor mâinile când spusese asta?

Meg se strădui să pară relaxată.

— Are o moșie în Devon, o casă în oraș în Leicester Square și foarte mulți cai, din câte am înțeles.

— Ți-a spus toate astea în timpul unui dans? întrebă Hart cu ușoară ironie în glas.

— Nu. Meg clătină din cap. Lucy l-a cercetat.

Hart ridică din sprâncene.

— Deci, Lucy este de acord cu el?

— Îl place pentru că nu îl deranjează faptul că nu am zestre.

— Este de apreciat.

Hart își încordă maxilarul.

Meg își privi pantofii. Cel puțin în seara asta dansa bine. Încă nu-l călcase pe picior. Slavă Domnului pentru favorurile mici!

— Hart, eu... trebuie să-ți mulțumesc ție și prietenilor tăi pentru schimbarea bruscă a situației mele.

Hart se uită în mulțime, peste capul lui Meg.

— Cred că trebuie să-i mulțumești și ducesei.

Presupun că rochiile și bijuteriile tale au ceva de-a face cu ea.

Meg roși și speră ca niciunul din cercei să nu-i lipsească.

— Așa este.

Își coborî privirea spre ea.

— Ești foarte frumoasă, Meg. Nu ar trebui niciodată să fii nevoită să porți trențe.

Lui Meg i se puse un nod în gât. Își înălță capul. Oare își amintea și el de ziua aceea când ea avea 16 ani, iar el îi luase apărarea?

— M-am lăsat greu convinsă de Lucy să port rochiile pe care le-a comandat pentru mine.

Hart îi cercetă chipul.

— De ce?

— Eu nu... Meg privi în mulțime. Nodul din gât era și mai deranjant. Nu am vrut niciodată să fiu compătimită.

— Compătimită? Hart se încruntă. Asta crezi? Te asigur că nimeni nu te compătimește.

Meg își fixă privirea asupra umerilor lui. Parfumul lui familiar îi acapara simțurile. Nodul din gât era atât de mare, încât aproape se sufoca.

— Înainte să port aceste rochii și înainte ca tu să dansezi cu mine, nimeni nu s-a uitat la mine.

Își coborî ușor capul, pentru a-i întâlni privirea. Respirația lui îi mângâia urechea în timp ce-i vorbea.

— Uneori este nevoie de puțină lustruire pentru ca proștii să vadă diamantul neșlefuit.

Meg strânse din buze. Îi întâlni privirea.

— Asta sunt? Un diamant neșlefuit?

Ochii lui îi studiau chipul. Oare și decolteul?

— Ești, fără îndoială, un diamant.

Abia avu timp să asimileze vorbele lui, când el o întrebă:

— Niciun sughiț în seara asta?

Ea zâmbi și scutură din cap.

— Nici măcar unul.

— Ce păcat!

Îi rânji viclean.

Dumnezeule, *flirta* cu ea? Niciun gentleman tânăr și chipeș nu mai flirtase vreodată cu ea. De fapt, niciun alt bărbat. Trebuia să se gândească la o replică la fel de frivolă cu care să riposteze.

— Dacă vrei, pot să mă prefac puțin. O, Doamne, oare chiar spusese asta? Cu voce tare? Devenise o fată emancipată!

— Nu este nevoie, răspunse Hart, cu același zâmbet viclean. Sunt și alte motive pentru a merge în grădină. Să spunem, pentru o plimbare.

Simți fluturi în stomac. Era genul de moment la care visase ani la rând. Ani. Jurnalul ei era plin de astfel de schimburi de replici imagine.

— Mă inviți, dragă domnule?

El se îndreptă și îi zâmbi.

— Desigur!

— Dar Sir Winford? Îndrăzni ea.

— Sir Winford nu este invitat.

Muzica se opri, iar Hart îi oferi brațul. Meg acceptă, simțind căldura trupului său.

— Te rog, condu-mă!

Capitolul 13

Cinci minute mai târziu, Hart se plimba cu Meg pe cărările din grădina familiei Cranberry. Ea se strecurase pe lângă Lucy și Sir Winford care, evident, o căutau. Hart și Meg hotărâseră să se despartă și să iasă din casă pe uși diferite. Meg ieși prin ușile franțuzești din partea dreaptă a curții, iar Hart o întâlni afară. Intrase în biroul lordului Cranberry și ieșise printr-un set similar de uși, din partea stângă.

Hart se uită la Meg, încă uimit de frumusețea pe care abia de curând i-o remarcase. Dumnezeule, trebuia să acorde mai multă atenție lucrurilor, oamenilor. În timp ce o

privea cu coada ochiului, observă cum aerul rece al nopții îi ridicase zulufii de la tâmpile. Avea părul strâns, dar cârlionții rămăseseră. Fu tentat să se apropie și să îi atingă. În schimb, își ținu cuminte mâinile la spate, în timp ce se plimbau prin aleea pietruită. Calea le era luminată de mici felinare scânteietoare, iar în aer plutea un parfum de iasomie. Dacă nu ar fi fost pragmatic, ar fi crezut că scena era... romantică. El însă nu observa niciodată astfel de lucruri.

— Ce mai face Goliath? întrebă Meg, alungând liniștea dintre ei.

Hart se opri și se holbă la ea. Ridică o sprânceană.

— Știi numele calului meu?

Meg nu se uită la el. Își dresе vocea și continuă să pășească încet.

— Sunt convinsă că Sarah l-a menționat de vreo două ori.

Hart porni iar pe lângă ea. Pietrișul scrâșnea sub picioarele lui.

— Goliath tocmai și-a revenit după o rană ușoară. l-a intrat o pietricică în copită.

— Este un animal minunat, spuse Meg încet.

Hart era în continuare contrariat.

— L-ai văzut?

O urmă de zâmbet apăru pe buzele rozalii ale lui Meg.

— Sigur că l-am văzut. Nu-ți amintești de cursa din afara orașului de toamna trecută? Am fost acolo când ai fost rănit.

— Da, desigur. A fost un miracol că Goliath a scăpat nevătămat. Mi-ar plăcea să fi putut spune același lucru despre faetonul meu. Hart se scărpină pe ceafă. Era, de asemenea, un miracol că nu-și rupsesе gâtul. Alcoolul și cursele de cai nu făceau casă bună.

— Dar deja ți-ai cumpărat unul nou, nu? În timp ce pășea pe aleea pietroasă, săculețul lui Meg se legăna în spatele rochiei.

Hart tresări.

— Da, așa este. Aparent Meg știa mai multe despre el

decât își imaginase.

— Ai planuri să cumperi mai mulți cai? Știu cât de mult îi adori.

— Știi? Hart se opri din nou să se holbeze la ea. De unde știa asta despre el? Cum de fusese atât de orb toți anii aceștia?

— D... da. Vocea ei tremură ușor.

— Tu ce anume adori, Meg?

Nu știa exact de ce o întrebase asta. Fusese la fel de mirat ca ea atunci când rostise aceste cuvinte. Ea se înroși într-un mod care o făcu și mai frumoasă și își îndepărtă privirea. Mângâie un trandafir care le ieși în cale.

— O, nu contează!

— Ba da, contează, insistă el. Chiar mi-ar plăcea să știu. Meg știa cât de mult însemnau pentru el caii și cursele, dar el nu știa nimic despre ceea ce îi plăcea ei. Spune-mi!

Ridică din umeri și râse ușor.

— Sora ta este foarte importantă pentru mine. O iubesc!

— Da, de departe, Sarah este cea mai bună persoană din familia noastră.

Meg zâmbi.

— Ce altceva? continuă el.

— Cărțile mele, casa mea, ceea ce... scriu.

Împinse vârful cizmei prin pietriș.

— Scrii?

Flutură cu indiferență din mână.

— O, nimic important. Mai notez în jurnal din când în când câte ceva.

Ignorând vocea din capul lui care-l îndemna să se oprească, Hart continuă să lovească pietrișul.

— Și despre ce lucruri scrii?

Clătină din cap și rupse un trandafir roz din gardul viu. Îl duse la buze, închise ochii și inhală. Hart nu mai dorise niciodată până atunci să fie petala unui trandafir. Pentru toate era un început.

— Scriu despre lucruri care se întâmplă în viața mea, răspunde Meg, deschizând ochii. Coborând mâna în care

ținea trandafirul, îi răsuci tulpina cu degetele ei înmănușate

— Ce fel de lucruri? se forță să o întrebe, încercând să ignore virulența cu care-și dorea să o sărute.

— Datele de naștere ale servitorilor, idei despre cum să administrezi casa cu un venit mic, numele calului fratelui prietenei mele, îl privi și-i zâmbi. Prostioare, bolborosi ea.

— Aceste lucruri nu mi se par prostioare, răspuse el, lovind în continuare absent pietrișul.

Meg se gândea la lucruri, le vedea și le amintea. Câte dintre domnișoare cunoșteau datele de naștere ale servitorilor? Câte își făceau griji despre cum să administreze o gospodărie cu bani puțini? Nu era o domnișoară prostuță. Poate nu vorbea prea mult, dar asculta și îi păsa de alții.

— Pot să te întreb ceva? spuse ea, surprinzându-l.

— Desigur, răspuse Hart, forțându-se să-și mai treacă botul cizmei prin pietriș ca un flăcăiandru fără experiență, emoționat că purta o conversație cu prima femeie drăguță pe care o întâlnise.

Meg își dădu o buclă după ureche.

— Tu... tu știi cât de mulți bani îi datorează tata tatălui tău? Mă refer la motivul pentru care s-au certat.

Hart se întoarse să-i cerceteze chipul. Era învăluit în umbre, dar lumina felinarelor era suficientă ca să-i vadă expresia serioasă.

— Nu știi?

— Nu am auzit niciodată suma. Este foarte mare?

Meg se înfioră.

Hart începu din nou să meargă, de data asta uitându-se în fața lui.

— Nu sunt sigur. Oare chiar nu știa? Își trecu mâna prin păr. Gândindu-se mai bine, poate că așa era. Nici Sarah nu știa. El se asigurase de asta. Se îndoise că părinții lui Meg ar fi dornici să împărtășească astfel de detalii fiicei lor.

Meg începu și ea să meargă pe lângă el.

— Eu și Sarah ne-am dat cu presupusul, desigur.

Ea voia ca el să-i spună mai mult. Hart își scormoni

mintea încercând să îi dea un răspuns rezonabil de vag. Adevărul ar răni-o foarte tare, iar el nu dorea asta.

— Nu mai contează, nu? Au trecut cel puțin cinci ani.

— Cam așa ceva, murmură Meg, învârtind în continuare trandafirul în degete.

— Mă îndoiesc că vor reuși să se împace, Meg.

Poate întrebase pentru că încă mai spera. Poate se baza pe faptul că într-o zi părinții celei mai bune prietene a ei vor fi din nou prietenoși. Speranțele false erau însă periculoase.

Meg dădu să spună ceva, însă dintre gardurile vii se auzi vocea lui Lucy Hunt.

— Meg, vino repede. Este tatăl tău! A suferit un atac!

Capitolul 14

Îngrozită, Meg aruncă trandafirul, își suflecă poalele rochiei și alergă spre casă. Nu își dădu seama că Hart era pe urmele ei până nu ajunseră pe terasă. Lucy era acolo, cu o expresie îngrijorată.

— Un lacheu a venit de la tine de acasă și te-a căutat, explică ducesa. Trebuie să plecăm imediat.

— Este... în viață? reuși Meg să rostească, în ciuda nodului din gât.

— Da, așa cred, răspunse Lucy, strângând brațul lui Meg.

Tremurând, Meg se întoarse spre Hart.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec.

— Desigur, răspunse Hart. Te rog să îmi spui dacă pot ajuta cu ceva. Aveți nevoie să vă duc acasă?

— Sir Winford s-a dus să ne cheme trăsura, răspunse Lucy.

Meg abia observă nemulțumirea de pe chipul lui Hart. Încerca să-și controleze respirația. Tatăl ei? Tatăl ei era bolnav? Se comportase ciudat în acea dimineață, dar ideea că tatăl ei (abia se putea gândi la asta) era pe moarte îi dădu fiori în tot corpul.

Meg alergă prin sala de bal pe urmele lui Lucy, ignorându-i pe petrecăreții care le priveau plecând în grabă. Lucy o asigurase că deja își luase la revedere de la Lord și Lady Cranberry și că le mulțumise pentru ospitalitate. Cele două doamne intrară pe coridorul din celălalt capăt al sălii, se îndreptară repede spre foaier și ieșiră prin ușa din față. Sir Winford stătea afară lângă trăsură. Așa cum spusese Lucy, se asigurase ca trăsura ducesei să fie adusă aproape, astfel că atunci când ajunseră în stradă, aceasta le aștepta.

— Mulțumesc, Sir Winford. Meg abia dacă-i aruncă o privire cavalerului înainte să-i permită unuia dintre rânđași să o ajute să urce în trăsură lângă Lucy. În câteva momente, purceseră la drum.

*

În mai puțin de 15 minute, Meg îngenunchea la căpătâiul tatălui ei, ținându-i mâna rece. Mama ei era așezată pe un scaun, în celălalt capăt al încăperii, privindu-și soțul de parcă s-ar fi îmbolnăvit intenționat.

Înainte să plece, Lucy se asigură că tatăl lui Meg era bine îngrijit și-i spusese fetei că dacă va avea nevoie de ceva, indiferent de momentul zilei, nu trebuia decât să-i trimită un bilet. Lucy promise, de asemenea, că îl va trimite pe medicul personal al soțului ei pentru a evalua starea de sănătate a tatălui lui Meg. Aceasta îi era recunoscătoare.

— O, *papa*, spuse Meg, masându-i mâna tatălui ei. Am fost atât de îngrijorată. Ești bine?

Tatăl ei ridică mâna cealaltă și o mângâie pe cap.

— Da, Margaret, acum sunt bine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Meg, cercetându-i trăsăturile familiare.

— Am avut o durere groaznică în piept. Mâna mi-a amorțit. Am căzut pe podea. A fost destul de înspăimântător.

— Îmi imaginez. Ochii lui Meg se umplură de lacrimi. Tatăl ei era imprudent, iresponsabil și uneori superficial,

dar mereu o iubise. Ai idee care a fost cauza?

— O, știe *exact* care a fost cauza, spuse mama lui Meg din jilțul ei din capătul camerei. Spune-i, Charles!

Vocea ei era batjocoritoare.

Meg cercetă din nou chipul tatălui ei.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

Tatăl ei inspiră adânc. O mângâie din nou pe cap.

— Margaret, draga mea, eu trebuie... adică noi trebuie... am decis că trebuie să ne mutăm pe continent. Imediat.

— Ce? Meg aproape țipă. Ridicându-se, se așează lângă el, pe pat. De ce? Continuă să strângă mâna tatălui ei. Ce are asta de-a face cu boala ta?

— Spune-i, Charles, insistă mama ei, cu ochii mijiți.

— Ce să-mi spună?

Meg privea chipul palid al tatălui ei. Moștenise de la el buclele și ochii verzi. De asemenea, pasiunea pentru viață. În ciuda situației lui, tatăl ei mereu fusese energic și fericit. Poate asta îl făcuse să nu-i pese că datora atât de mulți bani. Da. Tatăl ei era necugetat. Era o trăsătură pe care, evident, ea nu o moștenise. În ciuda defectelor lui, ea tot îl iubea.

— Draga mea Margaret, spuse tatăl ei, sprijinindu-și brațul pe tăblia patului. În seara asta m-au vizitat doi gentlemen care...

Observă că tatăl ei încerca să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Cu greu ar putea fi numiți gentlemen, Charles, bombăni mama ei.

— Da, ei bine, ei, hmm, m-au amenințat, continuă tatăl ei, dregându-și vocea. Vezi tu, le datorez amândurora niște sume foarte mari de bani pe care le vor înapoi.

— O, tată, nu! Meg strânse și mai tare mâna tatălui ei. Te-au amenințat că te vor răni?

— Da, răspuse tatăl ei. Așa au făcut. Dacă nu le dau 10.000 de lire în trei săptămâni, asta sunt!

— Asta ți-a cauzat atacul? Întrebă Meg.

— Mi-e teamă că da, răspuse tatăl ei, încuviințând.

— Acum trebuie să ne părăsim casa și toți prietenii și posesiunile, atâtea câte mai sunt, să fugim noaptea ca hoții de bărbații ăștia.

Încheieturile mamei ei se albiseră de cât de tare strângea brațele din lemn ale scaunului.

— Nu! Meg clătină frenetic din cap. Trebuie să existe o altă cale. Zece mii de lire era o avere. Tatăl ei nu avea cum să obțină o sumă atât de mare în atât de puțin timp. Aveau să fie obligați să se mute pe continent. Și pe bună dreptate. Pe continent mergeau bărbații care datorau sume mari de bani pe care nu-și permiteau să le înapoieze. Meg nu se gândise niciodată la asta. Nu luase niciodată în calcul faptul că tatăl ei ar fi putut lua o astfel de decizie. Nu acum. Nu acum când în sfârșit putea avea o șansă cu Hart.

— Trebuie să plecăm, spuse tatăl ei. Mi-e teamă că nu avem de ales. O să plecăm peste două săptămâni.

Două săptămâni? Atât de curând? Viitorul i se ducea pe apa sâmbetei. Erau mici șansele să-l facă pe Hart să se îndrăgostească de ea în numai două săptămâni sau măcar să fie cerută în căsătorie de Sir Winford. Nu avea să se mărite pentru bani și prefera să moară înainte să recunoască vreunui bărbat că pleca deoarece tatăl ei trebuia să se ascundă de creditorii. Și așa lumea bârfea.

Avea să sfârșească fată bătrână undeva în Europa, amintindu-și de cele câteva dansuri de care se bucurase împreună cu bărbatul pe care cândva îl iubitise. Și Sarah? Meg nici nu se putea gândi că va fi despărțită de cea mai bună prietenă a ei. Oare avea să o revadă pe Sarah? Ochii lui Meg se umplură de lacrimi, dar se sili să și le rețină. Trebuia să fie puternică, de dragul tatălui ei.

— Unde vom merge, tată? Întrebă ea cu voce tremurătoare.

— Am auzit că Spania e destul de drăguță, răspunse tatăl ei.

— A auzit că Spania este destul de ieftină, bombăni mama ei, strângând în continuare brațele scaunului.

Meg înghiți în sec. Spania? Atât de departe. Nu. Nu putea să meargă în Spania. Trebuia să se gândească la o

modalitate de a rămâne. Meg dădu drumul mâinii tatălui ei și se întoarse către mama sa.

— Dar dacă ducesa de Claringdon ar fi de acord să locuiesc la ea pentru restul sezonului?

— Ai înnebunit? Mama ei pufni și își dădu ochii peste cap. Poate că ducesa se arată momentan interesată de tine, dar îmi vine greu să cred că și-ar dori să te muți în casa ei elegantă. Ai o părere prea bună despre tine, Margaret. Una este să te îmbrace și să te lase să-i împrumuți niște zorzoane, și alta este să te muți în casa ei.

Meg se gândea la toate posibilitățile.

— Bine. Dacă Sarah și lordul Berkeley vor fi de acord să-mi fie protectori pentru restul sezonului?

— Sub nicio formă! Nu îți vom permite să fii un caz de caritate pentru cele ca fata aia, Highgate.

Vocea mamei ei era plină de venin.

Meg înghiți în sec. Lacrimi de frustrare îi ardeau ochii. Își strânse pumnii cu putere. Mama ei avea dreptate. Meg nici nu o întrebase pe Lucy dacă ar fi de acord cu așa ceva înainte să o ofere drept soluție. Lucy probabil că nu va dori să se implice într-un asemenea scandal și fusese mai mult decât o obrăznicie din partea lui Meg să sugereze asta. Nu exista nicio speranță ca părinții ei să-i permită să stea la Sarah. Fusese egoistă negândindu-se la bietul ei tată.

— Te sfătuiesc să te împaci cu ideea, așa cum am făcut eu. Mama se ridică și se îndreptă bătoasă spre ușa dormitorului. În două săptămâni o să ne mutăm pe continent, iar tu o să vii cu noi!

Capitolul 15

Cel de-al treilea bal avea loc la familia Morgan și, de data asta, Meg purta o rochie din satin de culoarea piersicii, cu broderie argintie și încă un săculeț încântător care să se asorteze, toate datorate, desigur, lui Lucy. Când ducesa ajunsese la casa tatălui lui Meg pentru a o însoți la bal, mama

lui Meg stătea în foaier lângă Meg, așteptând-o.

— Bună seara, milady, îi spuse ducesa mamei lui Meg, în timp ce aceasta privea îngrijorată de lângă ușă.

— Bună seara, Excelență!

Mama ei făcu o reverență și, preț de o clipă, Meg crezu că aceasta avea să se poarte, măcar o dată, civilizată și normal.

— Sper că nu vă deranjează că o însoțesc pe Meg la balul familiei Morgan. Va fi, fără îndoială, o seară minunată, spuse Lucy.

— Firește! Tonul mamei ei era furios, iar Meg își ținu respirația când o auzi. Mult noroc în încercarea de a-i găsi un soț acestei fete bătrâne care ne este fiică, chiar și cu toate hainele astea elegante în care ați îmbrăcat-o. Apropo, mai aveți la dispoziție doar două săptămâni. Mama îi zâmbi fals lui Lucy, apoi se întoarse și părăsi încăperea.

— Două săptămâni? o întrebă Lucy pe Meg, încruntată.

— O să-ți povestesc mai târziu, răspunse Meg, punându-și haina aceea splendidă de blană argintie, pe care i-o adusese Lucy.

— Se pare că pe mama ta nu o deranjează că te afli în grija mea, spuse Lucy în timp ce coborau scările, îndreptându-se spre trăsura ducesei. Nu mi-ai spus niciodată, au avut ceva de obiectat?

— Nu prea mult, răspunse Meg. Le-am spus că mai rău de atât nu se poate. În plus, mama nu s-a oferit să mă însoțească la vreun eveniment sezonul acesta. Presupun că se simte vinovată. De obicei, la ora asta, este pe jumătate beată.

— Este foarte ciudată mama ta, spuse Lucy cu mărinimie în timp ce servitorii le ajutau pe ambele doamne să se urce în trăsură.

— Îi poți spune și așa, răspunse Meg zâbind. Ardea de nerăbdare să-i povestească lui Lucy despre Spania. Deja îi ceruse ducesei să facă imposibilul, să o ajute să atragă atenția ultimului bărbat din regat care s-ar fi putut însura cu ea. Acum trebuia să-i explice de ce mai aveau la

dispoziție doar două săptămâni pentru a-și duce la îndeplinire misiunea.

— Cum se mai simte tatăl tău, draga mea? Întrebă Lucy în timp ce trăsura huruia prin străzile pietruite pline cu noroi care duceau spre casa familiei Morgan. Doctorul Thomas zicea că a avut o ușoară criză de nervi.

— Da. Meg se înroși. Nu voia să recunoască motivul crizei tatălui ei, dar trebuia să fie sinceră cu Lucy, dacă aceasta avea să continue să o ajute. A fost provocată de niște griji foarte mari?

— Griji? Mereu am crezut că grijile sunt o pierdere de timp, spuse Lucy.

Meg nu-i putu zâmbi binefăcătoarei ei. Abia reuși să încuviințeze, fără vlagă, din cap.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Lucy caută ceva în săculeț.

Meg inspiră adânc. Să termine odată și cu asta!

— Tata a avut niște probleme cu creditorii. Ne-a informat aseară că peste două săptămâni ne vom muta pe continent.

Lucy nici nu-și ridică privirea din ceea ce făcea.

— Ce incorect din partea lui!

Meg se încruntă.

— Cred că nu m-ai auzit. Am spus că peste două săptămâni voi pleca din țară.

— Te-am auzit, draga mea. Lucy termină de căutat și scoase o fiolă cu parfum. Ți-am adus asta. Miroase a floarea pasiunii. Lady Danielle Cavendish ne-a convins cât de important este un parfum bun franțuzesc. Delilah Montebank este teribil de îndrăgostită de idee, chiar și la vârsta ei fragedă de 14 ani.

Meg luă fiola, dar clipi spre Lucy.

— M-ai auzit și nu ești îngrijorată?

— Ar trebui?

Lucy clipi și ea.

Meg oftă și-și ascunse fața în palmă. Lucy probabil înnebunise.

— Asta face ca planurile noastre să fie mai presante,

draga mea, recunosc, dar nu schimbă cu nimic lucrurile, spuse Lucy. Sir Winford pare gata să te ceară. Acum dă-te cu niște floarea pasiunii pe după ureche și să trecem la treabă!

— Dar nu *vreau* să mă mărit cu Sir Winford, gemu Meg, privind micuța fiolă cu parfum.

— Sigur că nu vrei, dragă, dar vrei să te ceară. Lucy arată spre fiolă, iar Meg, nehotărâtă, își scoase mânușile, îndepărtă capacul și-și dădu cu parfum după ambele urechi, așa cum i se spusese.

— De ce să vreau să mă ceară? întrebă Meg.

Floarea pasiunii mirosea încântător. Parfumul ei bogat umplu trăsura.

— Fiindcă o cerere îi va forța mâna lui Hart.

— Ce? Cum?

Meg puse capacul fiolei și i-o înapoie lui Lucy, care o aruncă absentă în săculeț.

— Am văzut felul în care ți-a vorbit în ultimele seri, draga mea. Este, fără îndoială, atras de tine. Este însă numai deranjant de hotărât să rămână fidel convențiilor. Ai văzut cum s-a schimbat la față când i-am spus că Sir Winford s-a dus să aducă trăsura.

— Asta nu înseamnă...

— Lasă-mă să termin, draga mea. Odată că Hart o să-și dea seama că ești eligibilă sau că ai putea fi, va trebui să se gândească bine ce are de făcut.

— Chiar crezi că o cerere de la Sir Winford îl va determina pe Hart să facă și el una? Meg își puse la loc mânușile. Pare un joc periculos.

Ochii de culori diferite ai lui Lucy scânteiară.

— Cred că nu ne rămâne decât o singură modalitate de a afla. Amintește-ți că am mai văzut întâmplându-se astfel de câteva ori.

— Aceasta este ultima seară. Este ultimul bal la care Hart a acceptat să vină și să danseze cu mine.

— Da, recunosc Lucy. Cele trei nopți de bal s-au încheiat și, cu planul ridicol al tatălui tău, avem chiar mai puțin timp decât înainte. Trebuie să facem următoarea

mișcare imediat.

— Și care este următoarea noastră mișcare? Întrebă Meg, așezându-se pe marginea banchetei, ușor speriată de posibilul răspuns.

— Mâine-seară voi organiza un mic dineu, cu invitați aleși, tu, Sir Winford și Hart.

Capitolul 16

Sala de bal a familiei Morgan era plin de oaspeți, dar Meg îl zări imediat pe Hart. Înălțimea lui îl făcea să iasă în evidență. Purta ținuta lui neagră de seară foarte elegantă cu o vestă de culoarea safirului și o lavaliera de un alb imaculat. Părul îi atinge gulerul, iar pantalonii îi scotea în evidență, hmm, calitățile și, ca de obicei, ochii lui străluceau ca două smaralde. Lucy îi spusese clar lui Meg să aștepte ca el să vină la el, așa că lovea cu pantoful ei argintiu podeaua din marmură în timp ce se prefăcea că nu observase că cel mai frumos bărbat din încăpere se îndrepta spre ea.

Hart ajunsese în fața lui Meg și făcu o plecăciune.

— Îmi acordați acest dans, milady?

Meg simți că-i sare inima din piept. Nu avea să se sature niciodată să fie invitată la dans de către el. Faptul că i se adresase cu „milady” o emoționase în mod special, și totuși aceasta ar putea fi ultima dată în viață când ar mai dansa cu el. Trebuia să se bucure de moment, pentru a-și putea aminti fiecare detaliu.

— Pari tristă, spuse Hart în timp ce începu un vals.

Meg încuviință ușor. Nu avea sens să nege.

— Adevărul este că... sunt tristă.

— Tristă? De ce? Arăți încântător, par să fie mai mulți bărbați care vor să danseze cu tine și, în plus, se întâmplă să dansezi cu cel mai frumos dintre ei. Îi zâmbi viclean. Ce motiv ai să fii supărată?

Se aplecă pentru a-i întâlni privirea. Ea se holba la

lavaliera lui, încercând să nu plângă. Lui părea că îi păsa. Îi venea să-i ceară să o iubească, atunci și acolo. Mai mult, îi venea să-l implore. Gândul că Lucy va face o criză de nervi din cauza asta o făcu să se abțină. Mai mult, Meg nu credea că dacă se ruga de el avea să o ajute prea mult. Nu. Trebuia să rămână discretă, sofisticată, indiferent cât de mult îi dispăcea să se prefacă.

Inspiră adânc. Oare putea să-i dea vestea fără să izbucnească în lacrimi? Oare putea să-i spună că pleacă? Își mușcă obrazul pe interior. Se comporta ca o copilă.

— Eu...

Sir Winford îl bătu ușor pe umăr de Hart.

— Ducea m-a trimis, spuse cavalerul cu un zâmbet larg.

— Sigur că a făcut-o, bombăni Hart.

Meg își reținu repede lacrimile și afișă un zâmbet fals pentru Sir Winford în timp ce Hart se retrase și îi permise cavalerului să danseze cu Meg.

— Seară bună, domnișoară Timmons, spuse Hart cu o voce fermă, calmă. Sper că te vei simți mai bine.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

*

Hart puse paharul gol pe tava unui lacheu care trecu pe lângă el și, de pe aceeași tavă, luă un altul plin. Dumnezeu, seara asta nu se desfășura așa cum plănuise el. De altfel, nu avea nicio idee despre rum o plănuise. Era sigur de un lucru: nu așa. Era plin de nervi. Intenționase să o ajute pe Meg să își găsească un soț. Intenționase să *danseze* cu ea de câteva ori îi poate pentru a-i crește reputația. În schimb, era furios pe Sir Winford fiindcă îl întrerupsese, iar acum stătea acolo, complet dezinteresat să-și găsească o altă parteneră de dans. Episodul îl făcuse să fie prost dispus, iar el nu era niciodată prost dispus.

— Arăți de parcă ai vrea să bați pe cineva, dragă frate, spuse Sarah, apropiindu-se de el prudentă, cu un pahar de șampanie în mână.

Hart mai luă o înghițitură de coniac.

— Aș cam vrea.

Sarah își arcui o sprânceană.

— Serios? Povestește-mi! Cine este nefericitul?

Lui Hart îi stătu pe limbă să spună „Winford”, dar asta ar fi atras întrebări nedorite din partea surorii lui.

— Nimic. Am doar o durere teribilă de cap.

Sarah mai luă o gură de șampanie.

— Din nou? Oare are de-a face cu faptul că te afli la un bal în înalta societate?

— Probabil. Hart inspiră adânc. Ar trebui să se concentreze asupra unui lucru pe care-l putea controla. Meg Timmons și șansele ei la căsătorie nu erau treaba lui, chiar dacă presase în paginile cărții care se afla pe noptieră trandafirul pe care ea-l aruncase noaptea trecută. Refuzase să se gândească prea mult de ce o făcuse. Nu știa. Atunci când îl aruncase, se aplecase imediat și-l ridicase, băgându-l cu grijă în buzunarul de la vestă în timp ce alerga după Meg, care se îndrepta spre Lucy.

— Ai găsit pe cineva eligibil în seara asta? Hart se strădui să adreseze această întrebare surorii lui.

Sarah se uită în jur.

— Chiar da. Lady Eugenia Eubanks este aici.

Hmm. Lady Eugenia. Înaltă, blondă, drăguță, bogată. Păcat că vestea nu-l entuziasma. Mai luă un pahar cu coniac de pe o tavă. Poate dacă ar bea suficient, Lady Eugenia ar putea să i se pară mai interesantă.

— M-am gândit la toate prietenele și cunoștințele, încercând să găsesc pe cineva care te-ar putea interesa, spuse Sarah. Cred că Lady Eugenia este o candidată perfectă.

— Cum sunt dinții ei? Imaginea dinților perfecți, mici, ai lui Meg, ascunși de buza de jos îi apăru lui Hart în minte. Dumnezeu, îl excita! Mai luă o gură de coniac, încercând să se gândească la altceva în afară de dorința pe care o simțea pentru Meg.

— Are dinții foarte drepecți, dacă îmi amintesc bine, răspunse Sarah râzând.

— Unde este Lady Eugenia? Întrebă Hart, aruncând o privire în jur.

— Stă acolo și arată ca și cum ar avea nevoie de un partener de dans, răspunse Sarah cu o voce melodioasă.

— Atunci, prezintă-mă! Hart dădu pe gât ultima înghițitură de coniac. E timpul să-mi găsesc o soție!

Capitolul 17

— Aici erai, fiule! Te-am căutat.

Hart își ridică privirea și tresări când își văzu tatăl intrând cu pași mari în încăpere, la clubul Brooks. Era abia trecut de prânz, mult prea devreme pentru a avea de-a face cu tatăl lui. Hart nu băuse decât două pahare cu coniac.

Tatăl lui mereu intra peste tot de parcă era la el acasă. Hart nu ar fi fost surprins dacă tatăl lui ar fi încercat să cumpere clubul, dar nu auzise asta. Fără să întrebe dacă poate lua loc, tatăl lui trase scaunul cel mai apropiat de el și se așeză.

— Bună ziua, milord! spuse Hart. Cărui fapt datorez onoarea companiei tale?

Tatăl lui comandă un coniac de la același chelner care i le adusese și lui Hart pe ultimele două și-și frecă mâinile fericit.

— Am auzit că ești interesat de Lady Eugenia Eubanks.

Exact asta sperase Hart că va reuși să evite, dar înalta societate era plină de guralive, începând cu sora lui.

— Cine ți-a spus asta?

— Contează?

— Sarah ți-a spus.

— Este adevărat sau nu?

Hart gemu și-și trecu mâna peste față. Da. Seara trecută se obligase să danseze și să flirteze cu Lady Eugenia. Fusesse oarecum amuzant. Era exact genul de

tânăra pe care tatăl lui ar fi acceptat-o. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să audă vestea logodnei. Era însă mult prea devreme. Abia dansase cu ea de două ori seara trecută, pentru Dumnezeu! Lady Eugenia nu-i păruse genul de femeie calculată, dar era prematur să-și dea seama, iar bucuria tatălui său îi aducea prea mult aminte de experiența cu Annabelle.

— Am petrecut ceva timp cu ea seara trecută, dacă asta vrei să știi, recunosc Hart.

— Excelent! O alegere foarte bună!

— Încă nu am ales.

Tatăl lui luă coniacul de la lacheu.

— Nu, nu, sigur că nu.

Hart îl fixă cu privirea pe bătrân. În tinerețe, tatăl lui fusese un bărbat chipeș. Părul lui negru acum începea să aibă fire argintii. Ochii lui verzi erau cam obosiți, dar fizicul era încă impresionant, înalt și bine făcut. Nu începuse să se îngrașe, așa cum o făcuseră mulți dintre prietenii lui. Bărbatul se păstra în formă. Își călărea adesea caii, dar și mai des amanta.

Căsnicia îl făcuse dur. Infidelitățile soției sale erau mai numeroase decât ale lui. Trecuse de la lamentări și alcool la încercarea de a-și depăși soția. Amândoi erau însă discreți. Le recunoștea acest merit. Părinții lui erau uniți într-un singur punct: amândoi detestau scandalul.

— Ți-am spus că intenționez să-mi găsesc o soție, dar nu este nicio grabă, tată. Sezonul abia a început.

— Da, desigur. Sunt într-un totu de acord. Dar am întrebat în jur de Lady Eugenia. Ar fi o alegere potrivită. Are o zestre mare, provine dintr-o familie bună, nu este înconjurată de niciun scandal. În plus, are mulți pretendenți nobili și înstăriți. Este evident însă că nu asta o interesează.

— Nu toate femeile sunt interesate de mine tocmai din aceste motive? Nu asta mi-ai spus mereu?

— Nicio femeie nu este perfectă, Hart. În cele din urmă, va trebui să alegi una.

— Sarah o place.

— Iată! spuse tatăl lui vesel. Vezi!

Hart luă o înghițitură sănătoasă de coniac și se înfioră.

— Tată, pot să te întreb ceva?

— Desigur.

Hart își făcu curaj.

— În afară de lipsa ei de zestre, ar mai fi și un alt motiv pentru care Meg Timmons nu ar fi potrivită pentru mine?

Tatăl lui era cât pe ce să-i iasă ochii din orbite și aproape că scuipă băutura. Hart bănuia că numai zecile de ani de antrenament îl împiedicaseră.

— Meg Timmons? Ți-ai pierdut mințile?

Hart mai luă o gură de coniac.

— Este frumoasă, sănătoasă, provine din înalta societate.

— De parcă-l poți numi pe baronul Timmons ca făcând parte din înalta societate, bombăni tatăl lui. Individul e un risipitor! Datorează bani la jumătate din populația Londrei.

— Cândva erați prieteni buni. Sau ai uitat?

— Nu mai suntem de mult sau ai uitat? Chipul tatălui său se făcu roșu de mânie. Meg Timmons este ultima fată de pe pământ cu care ți-aș permite să te însori.

Tatăl lui fusese amețit bine atunci când îi spusese lui Hart adevăratul motiv pentru care el și tatăl lui Meg se certaseră, dar bătrânul uita adesea lucrurile pe care le spunea la beție. Erau lucruri pe care un adolescent nu ar fi trebuit să le știe, lucruri pe care Hart nu ar fi vrut niciodată să le audă despre mama lui, despre tatăl lui și despre căsnicia lor. Tot ce reușise bărbatul să-și învețe fiul fusese cum să se ferească de femei și cum să bea să se distreze.

— Îmi amintesc că ți-ai schimbat părerea despre alegerea lui Sarah, sublinie Hart.

Chipul tatălui său deveni și mai roșu, expresia mult mai aspră.

— Nu am avut de ales decât să dau înapoi și să-i permit lui Sarah să se mărite cu Berkeley. Individul îi distrusese reputația într-o biserică plină de oameni. În plus, în timp ce marchizul de Branford ar fi avut un titlu mult mai respectabil, Berkeley cel puțin este nobil și înstărit, dar nu

voi permite fiicei celui mai aprig dușman al meu să facă parte din familie vreodată. M-ai înțeles?

Hart dădu pe gât restul de coniac.

— Perfect!

Capitolul 18

Salonul de culoarea șofranului al lui Lucy Hunt era plin cu cele mai importate persoane din Londra. Meg privea în jur stânjenită. Mulți dintre cei care se aflau acolo o ignoraseră ani la rând. Cu excepția prietenelor ducesei, precum Lady Cassandra și domnișoara Upton, invitații păreau să o privească suspicios, ca și cum ar fi fost o servitoare care se îmbrăcase ca o domnișoară elegantă și se strecurase înăuntru. Purta o rochie roz strălucitoare al cărei corsaj era mult prea strâmt și o convinsese că arăta ca un somon, deși Sarah și Lucy o asiguraseră că nu era așa. Sarah stătea lângă Meg, paravan în fața fricii care o făcea pe Meg să simtă un gol în stomac.

— Sir Winford a ajuns. Sarah îi luă mâna lui Meg și i-o strânse. În seara asta pare foarte spilcuit.

Meg îndrăzni să ridice privirea. Sir Winford arăta într-adevăr bine, ca în fiecare seară, dar nu Sir Winford era cel care-i făcea să sară inima din piept. Hart stătea la mai puțin de 20 de pași și vorbea cu Lady Eugenia Eubanks, pe care Lucy o invitase în ultima clipă.

— Da, încuviință Meg orbește. Sir Winford arată foarte bine.

— Ar fi un candidat bun ca soț, spuse Sarah cel puțin pentru a douăsprezecea oară în ultimele două zile.

— Așa este, recunosc Meg absent, încercând să nu se holbeze la părul negru al lui Hart și să nu se întrebe ce îi spunea oare Lady Eugenia de-l făcuse să râdă cu atâta poftă.

— Având în vedere veștile tale... continuă Sarah.

Sarah fusese furioasă din cauza planurilor tatălui lui

Meg de a se muta cu familia pe continent. O invitase pe Meg să rămână la ea până la sfârșitul sezonului.

— Mi-e teamă că mama a refuzat, răspunse Meg. Și Lucy a încercat deja asta.

— Ce a încercat? întrebă Sarah.

— S-a oferit să-mi permită să stau la ea, să fie însoțitoarea mea.

— Părinții tăi au refuzat o ofertă de la ducesă?

— Tata părea să fie de acord, dar mama a fost de neînduplecat.

Sarah își propti pumnii în șolduri.

— Mama ta este groaznică. Nu te supăra, Meg!

Meg oftă.

— Stai liniștită!

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că ar vrea să lânchezești singură pe continent, decât să te lase să termini sezonul aici, spuse Sarah.

— A zis exact așa: „Dacă nu ai găsit încă un soț, sunt puține șanse să găsești unul de-acum încolo”. Apoi a început să-mi spună cât de mult costă sezonul londonez și cum tata nu și-ar putea permite să mă țină aici. Chiar și după ce Lucy s-a oferit să suporte cheltuielile, a refuzat. Mama este foarte mândră. Înțeleg. Nu o pot învinui.

— Nu suficient de mândră ca să fugă de creditorii tatălui tău. Sarah se opri când văzu expresia nefericită de pe chipul lui Meg. Îmi pare rău, Meggie, cu adevărat, dar părinții tăi sunt atât de... dificili.

— Poți să le spui și așa.

Meg luă o înghițitură din cupă. În această seară, doar șampania o putea face să se simtă mai bine, mai ales după sosirea lui Lady Eugenia. După dansul de seara trecută cu Sir Winford, Meg îl privise pe Hart dansând cu Lady Eugenia. Când acesta mai dansă odată cu ea înainte de sfârșitul balului, Meg decise că nu avea să-i pese de Lady Eugenia. Era exact genul de femeie cu care Hart ar fi trebuit să se însoare. Era genul de femeie cu care tatăl lui ar fi fost de acord, una cu o zestre însemnată și cu o familie neatinsă de vreun scandal.

— Nu te îngrijora, spuse Sarah. Lucy m-a informat că trebuie să ne accelerăm eforturile.

Meg se alarmă.

— Să ne accelerăm eforturile în ce privință?

— În privința lui Sir Winford, desigur.

— A, da, Sir Winford. Meg răsuflă ușurată, apoi mai luă o gură de șampanie. Desigur.

— La ce altceva te gândeai...?

Meg fu scutită de răspunsul la această întrebare datorită sosirii lui Sir Winford și a anunțului făcut de Lucy către toți cei din încăpere că era vremea cinei.

— Domnișoară Timmons, spuse Sir Winford. Excelența Sa mi-a cerut să vă însoțesc în salon, dacă nu vă deranjează.

Meg îi zâmbi.

— Mulțumesc, Sir Winford!

— O să mă duc să-mi găsesc soțul.

Sarah îl căută cu privirea pe lordul Berkeley.

Cuplurile se aliniază în salon. Meg și Sir Winford erau la capătul șirului, potrivit statutului lor, ceea ce însemna că, dată fiind înălțimea lui, Meg putea vedea clar capul și umerii lui Hart care stătea lângă Lady Eugenia, la câțiva metri de ei. Meg își dresе vocea, își ridică bărbia și îi zâmbi larg lui Sir Winford. Sarah îi confirmase că Hart decisese să o curteze pe Lady Eugenia. Cumva, vestea o făcuse pe Lucy să creadă că ar trebui să o invite și pe Lady Eugenia la cina festivă. Meg nu înțelegea cum prezența acesteia era de ajutor cauzei lor.

Poate Meg era nebună că îl voia pe Hart. Deși dansase cu ea de câteva ori și o sărutase de două ori accidental, și nu romantic, deși păruse să se bucure de compania ei, asta nu însemna că avea să dea deoparte toți anii de educație și responsabilitatea lui pentru a se însura cu cineva mult sub statutul lui și fără zestre. Părinții lui Hart se așteptau la o alianță socială și politică puternică din partea viitoareii lui soții, nu la fiica sărăcită a celui mai aprig dușman al lor. De aceea, Meg se hotărâse în acea după-amiază că i-ar prinde bine să-l cunoască pe Sir Winford. Părea amabil și plăcut. Ar

fi trebuit să fie fericită că atrăsese atenția unui bărbat ca el. Era o ingrată să se poarte atât de rece cu el. În plus, îi datora ducesei o sumă considerabilă pentru rochii, pantofi și săculeți.

Deși știa că Lucy nu avea să o forțeze vreodată să-i plătească datoria, Meg își promisese asta și intenționa să se țină de cuvânt. Spre deosebire de tatăl ei, pentru Meg datoria trebuia achitată. Sir Winford avea suficient de mulți bani pentru ca ea să poată plăti. În ciuda faptului că îi repugna ideea de a se mărita pentru bani, era mai bine decât să fie exilată în Spania. Sir Winford era drăguț și inteligent. Poate avea să învețe să-l iubească. Jurându-și că va încerca, îi zâmbi cavalerului în timp ce acesta o escorta la cină.

Meg își propuse nici măcar să nu privească în direcția lui Hart în timpul petrecerii. Era o decizie bună, asta până când intră în sufragerie și descoperi că stătea chiar în fața lui. Ducea își informase oaspeții că era o petrecere informală, în care toți puteau discuta nu numai cu persoanele care stăteau în dreapta și în stânga, dar și cu cei din fața lor. Lângă Hart și în fața lui Sir Winford se afla Lady Eugenia. Ce pacoste!

Atunci când Hart i se adresă lui Sir Winford, vinul fusese deja turnat în pahare și supa servită.

— Domnișoara Timmons mi-a spus că îți plac caii, Winford.

Sir Winford își așează șervetul.

— Da, da, așa este. Nu pot rata nicio cursă. Am câștigat cursa de cai cu obstacole din Devon luna trecută. Spuse acest lucru cu mândrie, uitându-se la Meg.

Hart își încleștă maxilarul.

— Serios? Acum două săptămâni am câștigat și eu o cursă similară în Surrey. Ar trebui să ne întrecem cândva.

— O, chiar așa! Pare un mod drăguț de a-ți petrece timpul.

— Stabilește locul și ora, răspunse Hart cu un zâmbet politic.

Meg fu cuprinsă de panică. Chiar se întâmpla asta?

Încerca Hart cu adevărat să se întreacă la curse cu Sir Winford? Părea, fără îndoială, competitiv. Nu era el mereu așa? Mai ales atunci când venea vorba despre cai? Sigur că nu avea nimic de-a face cu ea.

Sir Winford păru luat prin surprindere.

— Hampstead Heath, joi la amiază?

— Perfect!

Hart mai luă o înghițitură din vin.

— Mi-ar plăcea să vin să privesc cursa. Pare foarte amuzant, toarse Lady Eugenia.

Lui Meg nu-i plăcuseră niciodată pisicile, cu excepția lui Lucy. Meg strânse perna de catifea a scaunului. Nu i se părea deloc amuzant. Părea mai degrabă un dezastru.

Sir Winford se întoarse spre ea cu speranță în ochii lui albaștri.

— Domnișoară Timmons, nu vei veni și dumneata? De dragul meu? Sunt convins că voi câștiga dacă te voi avea în preajmă.

— Nu aș fi atât de sigur de asta, Winford.

Hart dădu pe gât jumătate din vinul din pahar și miji ochii la cavalier.

— Hart, chiar crezi că o altă cursă este o idee bună? se auzi de la vreo câteva scaune distanță vocea lui Sarah.

Hart îi zâmbi viclean.

— Sora mea urăște să mă vadă participând la curse.

I se adresase lui Lady Eugenia, pe care Meg ar fi vrut să o lovească.

— Doar pentru că aproape ți-ai pierdut viața de nenumărate ori, răspunse Sarah mios.

Hart își dădu ochii peste cap.

— Da, și, ca urmare, acum mă pricep și mai bine la curse.

— Prostii! Lucy bătu din palme. Sunt convinsă că o cursă bună este ceea ce avem nevoie pentru a mai sparge monotonia sezonului. Să mergem toți și să ne distrăm joi la amiază.

Șoapte entuziasmăte umplură încăperea în timp ce Meg își ridică privirea către Hart și încercă să... ce încerca?

Să zâmbească? Să încuviințeze? Dacă de data aceasta și-ar frânge gâtul și ar muri întrecându-se cu un bărbat pe care ea îl introdusese în cerul lui social? Nu se va ierta niciodată. Totuși, dacă nerodul voia să-și rupă gâtul pentru a o impresiona pe Lady Eugenia, atunci era treaba lui. Meg nu avea nicio intenție să fie prezentă.

— Nu pot veni joi la amiază, spuse ea. Trebuie să îmi fac bagajele. Peste două săptămâni mă voi muta pe continent.

Capitolul 19

Lui Hart îi căzu lingura în farfurie. Un strop îi atinse cămașa de un alb imaculat.

— La naiba! spuse el înainte să ia șervetul pentru a se șterge.

— Prostii, spuse Lucy din nou, de data asta adresându-i-se lui Meg, ignorând complet problemele lui Hart cu pata de pe cămașă. Voi trimite câțiva servitori să te ajute să împachetezi. Vei fi gata într-o clipită. Între timp, ne vei însoți la Hampstead Heath. În plus, există mereu posibilitatea să te logodești înainte să pleci.

Lucy zâmbi larg.

Un lacheu se grăbi să-l ajute pe Hart să-și curețe cămașa.

— Nu, lasă! spuse Hart, dând indiferent din mâini.

— Soluția de lustruit argintul va curăța pata, spuse Lucy. Menajera mamei m-a învățat. Vei fi uimit. Henry, adăugă ea spre unul dintre lachei, vrei să aduci soluția de lustruit din dulapul cu argintărie?

— O voi face eu! spuse Meg.

Își luă șervetul din poală și se ridică înainte să aibă cineva ocazia să observe.

— Am nevoie de puțin aer proaspăt și știu unde se află dulapul. Să iasă din încăpere părea de departe cea mai bună opțiune pentru moment. Ar fi scutit-o să-i explice lui

Sir Winford afirmația referitoare la mutat, care părea pe cale să-i adreseze prea multe întrebări. Mai important, ar fi scutit-o să explice cuiva afirmația lui Lucy privind cererea în căsătorie.

— Prostii, spuse Lucy a treia oară. Henry poate foarte ușor...

— Nu, nu! Vezi, sunt deja pe drum. O să mă întorc imediat.

Meg se grăbea deja spre ușă. Fără îndoială, toți prietenii dichisiți ai lui Lucy vor crede că-și pierduse mințile, dar nu putea rămâne acolo, în încăpere, în fața lui Hart și a lui Lady Eugenia, vorbind fie despre plecarea ei, fie despre curse. I se părea, din atât de multe motive... chinuitor.

Meg avea de gând să găsească soluția pentru argint și să trimită înapoi o menajeră să o ducă, împreună cu scuzele ei. Se săturase de intrigile lui Lucy. De ce o invitase ducea pe Lady Eugenia? De ce? Era prea mult să stea în fața acelei blonde încântătoare, știind că era exact genul de femeie pe care o voia Hart de soție. În plus, mai avea și zestre! Lui Meg îi ajunsese. Avea să-i trimită un bilet lui Sir Winford mâine să-i spună că nu se simțise bine și să-i ceară să o viziteze cu prima ocazie. Nu avea să aștepte cursa de la Hampstead Heath.

Meg își ridică poalele rochiei de culoarea somonului și străbătu coridorul răcoros, spre dulapul cu argintărie. Cămaruța în care se afla era în partea din spate a casei, lângă scara servitorilor care dădea în bucătărie. O remarcase într-un tur al casei pe care i-l făcuse cândva Lucy. Avea să fie sanctuarul lui Meg în seara aceea.

Câteva momente mai târziu, ajunsese în fața dulapului. Încercă să deschidă ușa. La naiba! Desigur că era încuiat! Nu se gândise la posibilitatea aceasta înainte să iasă în grabă din salon. Avea nevoie de cheie.

La momentul oportun, domnul Hughes, majordomul, își făcu apariția.

— Domnișoară Timmons, spuse el, făcând o plecăciune. Excelența Sa mi-a spus că ați putea fi aici. Îi întinse cheia de la dulap pe o farfurioară de argint.

Meg zâmbi discret. Totul în casa unui duce era grandios, aparent, iar servitorii se gândeau la toate.

— Mulțumesc foarte mult! Meg ridică de pe farfurioară cheia grea și se întoarse spre ușă. Știi unde se află exact soluția de curățat argintul? îl întrebă ea pe majordom.

Dar bărbatul plecase deja, ca și cum se evaporase prin pereți.

Meg băgă cheia grea în încuietoare și o răsuci. Se blocase. Lucy menționase că ușa avea probleme, nu? Meg mai încercă o dată și încă o dată, apoi o lovi cu pantoful. Se deschise. Slavă Cerului! Detesta gândul că trebuia să se întoarcă și să admită că nu fusese în stare să deschidă ușa.

Intră în încăperea întunecoasă, sperând ca soluția să fie la vedere, folosind numai lumina coridorului pentru a-l găsi. Nu era. Nu avea ce face. Trebuia să aprindă lumânarea. Din fericire, una se afla în suportul de pe biroul de lângă ușă. Aprinse candela și o ridică, căutând pe rafturi soluția. Era de negăsit! Ce pacoste!

Nu o ajuta nici faptul că nu era foarte înaltă. Era o scară din lemn în stânga ei. Așeză lumânarea pe birou, se aplecă și împinse scara spre rafturile de pe perete. Dacă s-ar fi putut ridica suficient pentru a deschide ușile dulăpiorului, poate ar fi găsit soluția de curățat care se tot ascundea de ea.

Se urcă și se întinse spre încuietoarea de la ușile dulapului. Se forță și se întinse cât de mult putu. Rochia și corsajul îi strângeau pieptul și se simți brusc de parcă era pe cale să leșine. De ce se gândise că era o idee bună? Dacă ar fi avut minte, ar fi chemat-o pe una dintre menajere să-i spună că stăpâna ei avea nevoie de soluția pentru argint în sufragerie și să-i ceară să-i cheme trăsura. Promisese însă că va localiza ea afurisita de soluție, și asta avea să facă.

Se întinse și mai mult, din ce în ce mai mult. Auzi ceva pârâind și pe piept simți un aer rece. Rochia i se sfâșiasse în dreptul corsajului chiar când ușa se trânti, și, din cauza mișcării, lumânarea se stinse.

La naiba! Nu! Își strânse partea din față a rochiei. Să

ia lucrurile pe rând. Trebuia mai întâi să coboare și să reaprindă lumânarea pentru a evalua cât de distrusă era rochia. Corsajul sigur se sfâșiasse, expunându-i pieptul, dar oare cât de tare? Mai important, cât de indecent? Se simțea foarte indecent. Nu avea cum să se întoarcă astfel la cină.

Coborî cu grijă treptele. Folosindu-și mâinile pentru a identifica biroul, localizează lumânarea, dar, curios, nu exista cremene. Căuta orbește în jurul lumânării acolo unde se aflase mai devreme. Nimic. Oare căzuse pe podea? La naiba! La naiba!

Foarte bine. Avea să deschidă ușa pentru a lăsa lumina să pătrundă, sperând că nimeni nu se afla prin preajmă ca să vadă corsajul, în întuneric, reuși să ajungă bătând de la birou până la ușă. Pipăi ușa până când reuși să ajungă la clanță. O apăsă. Era încuiată. Încercă și mai tare. Tot încuiată. Împinse cu toată puterea. Nici măcar nu se clinti.

Expiră și își strânse în jurul sânilor corsajul sfâșiat. Dumnezeu mare, rămăsese încuiată în nenorocita asta de încăpere!

Capitolul 20

Hart se foia inconfortabil pe scaun. Nu-i păsa de cămașa lui udă sau de pata gălbuie. În schimb, mintea lui era chinuită de alte gânduri. Primul era motivul stângăciei lui, și anume declarația lui Meg că avea să părăsească orașul peste două săptămâni. Oare ce naiba voise să spună? De ce s-ar fi mutat pe continent?

Cel de-al doilea gând era legat de absența de mai bine de un sfert de oră a lui Meg. Cât de mult dura să aducă soluția de curățat argintul?

Apoi, mai era și reacția ei referitoare la cursă. Părase deranjată de faptul că-l provocase pe Sir Winford. Oare și-ar fi dorit să nu o fi făcut? Desigur, Meg ar fi trebuit să știe că el era un călăreț excelent. Accidentul de anul trecut fusese

un ghinion. Sau poate era îngrijorată de ce avea să i se întâmple filfizonului de Winford? Era evident că încerca să-și asigure o cerere în căsătorie din partea acestuia. Lucy o spusese clar și răspicat. Poate Hart nu ar fi trebuit să-l fi provocat pe Winford, dar cursele erau pasiunea lui, iar cavalerul își exprimase, de asemenea, interesul pentru ele. În plus, individul îl enerva la culme. Acesta era cel de-al patrulea gând care-l deranja pe Hart în seara aceea. Oare Sir Winford era pe cale să o ceară de soție pe Meg? Oare ea va accepta? Ar fi fraieră dacă ar refuza!

De ce gândul că Meg s-ar putea mărita cu Winford îl făcea să-i vină să dea cu pumnul în cel mai apropiat perete? Nu era ca și cum ea era potrivită pentru el. Cuvintele tatălui său încă îi răsunau în minte: „Meg Timmons e ultima fată de pe pământ cu care aș accepta să te însori!” Ce dracu’ îi păsa tatălui său? Bărbatul îl manipulasese pe Hart toată viața. Se juca mereu cu oamenii de parcă erau piese pe tabla de șah, le poruncea mereu tuturor. Își trata fiul ca pe cea mai de preț piesă și cerea să i se dea ascultare. Numai pentru asta fusese Hart bun, pentru a duce mai departe numele familiei. Era un animal prost, frumos, inutil, bun numai pentru a se împerechea cu un alt animal prost, frumos și inutil de dragul aducerii pe pământ a unei proenituri și mai inutile.

Hart privi spre Lady Eugenia. Era încântătoare, educată și spirituală. Spunea și făcea numai ce se cuvenea. Avea o zestre însemnată. Era absolut perfectă. Ar fi trebuit să o ceară imediat. Totuși, nu ea voia să îl urmărească învingându-l la curse pe Sir Winford. Ci Meg. Dar de ce? De ce îi păsa de ea? Îi era dator, își reaminti el. Cel puțin, îi *fusesse* dator. Motivul pentru care îi era dator era cel puțin neclar, dar, cu siguranță, se comportase cu ea necuviincios mai mult decât o dată, deși ea nu meritase asta. Se achitase însă de datorie, nu? Ar trebui să-i permită să fie curtată de Winford. Probabil că nu fusese cea mai bună idee să-l provoace la cursă pe cavaler. Probabil avea să-l învingă pe individ, distrugând astfel șansele lui Meg la fericire. Nu se putea convinge însă să dea înapoi.

— Peștele arată delicios, spuse Lady Eugenia încântată în timp ce lacheul le servea următorul fel.

Hart ridică privirea din farfurie și-l văzu pe majordom intrând în cameră, aplecându-se și șoptindu-i ceva la ureche lui Lucy Hunt. Ducea îi răspunse șoptit, iar bărbatul făcu o plecăciune și părăsi încăperea. Oare vorbiseră despre Meg? Ar fi nepolitic să întrebe.

Hart se concentrează asupra peștelui și făcu o conversație de complezență cu Lady Eugenia în timp ce Sarah zâmbea și dădea din cap aprobator, dar absență lui Meg îl făcea să răspundă cu dificultate întrebărilor lui Lady Eugenia, arătând evident dezinteresat.

În cele din urmă, Lucy își dresă vocea:

— Lord Highgate, nu s-a întors încă domnișoara Timmons? Ar trebui să se întoarcă repede, altfel cămașa va fi, cu siguranță, distrusă. Astfel, va rata degeaba acest fel delicios.

— Nu m-ar deranja să merg după ea, Excelență, interveni Sir Winford, punându-și pe masă șervetul din poală și ridicându-se de pe scaun.

Hart mârâi.

— Mulțumesc, Sir Winford, începu Lucy. Aș zice că lordul Highgate ar trebui să meargă să o caute, având în vedere că misiunea ei era să-i salveze cămașa. Își întoarse privirea spre Hart și luă o gură de vin. Nu credeți, Lord Highgate?

Hart se încruntă și miji ochii spre Lucy. De ce nu-i ceruse majordomului să o găsească pe domnișoara Timmons? Dar Hart nu avea să o contrazică. Inima începu să-i bată cu putere. Fusesse pur întâmplător faptul că Lucy îl alesese pe el să meargă după Meg. Astfel, nu va mai trebui să stea să aștepte și să se tot întrebe.

Sir Winford vru să spună ceva, dar privirea feroce a lui Lucy îl opri. Cavalerul își așează fără tragere de inimă iar șervetul pe picioare și își reluă locul.

— Este plăcerea mea. Hart se ridică, făcu o plecăciune și se scuză față de Lady Eugenia și ceilalți invitați, apoi aruncă șervetul pe scaun. Un lacheu se grăbi să-l

împăturească. Totuși, nu cred că știu unde se află dulapul cu argintărie... poate vreți să-mi indicați direcția corectă.

Lucy încuviință regal.

— În capătul coridorului faci dreapta, până lângă scara servitorilor.

— Bine. Hart făcu încă o plecăciune. Mă-ntorc imediat.

— Mulțumesc, milord, spuse Lucy când el ieși din încăpere.

Odată ieșit din sufragerie, Hart se îndreptă spre coridor. Urmând instrucțiunile ducesei, localizează dulapul. Cheia se afla în încuietoare, iar ușa era închisă. Apăsă clanța. Nu se clinti. Răsuci cheia și mai încercă o dată. Era blocat.

— Meg? spuse el.

Vocea ei înăbușită se auzi prin ușa groasă din lemn.

— Hart? Tu ești?

— Da.

Împinse cu și mai multă putere ușa, de data asta folosindu-se de umăr.

— Hart, nu intra, mi-am sfâșiat...

Ușa se deschise, și Hart aproape căzu în încăpere din cauza forței cu care împinsese.

Era întuneric, dar văzu silueta umbrită a lui Meg, o pată roz strălucitoare la câțiva pași de el.

— De ce e întuneric aici? Ești bine?

— Nu te apropia, spuse ea.

— Ce? De ce?

Păși în încăpere.

— Nu! Nu lăsa ușa...

Meg se repezi spre ea, o umbră în întuneric.

Era prea târziu. Ușa se închise. Hart se apropie de ea.

— De ce?

— Deoarece se va... Scutură de clanță și oftă... bloca.

Hart se întoarse spre ușă și apucă iar clanța. Dumnezeu, avea dreptate. Ușa nu numai că se închisese, ci se blocase. Ce dracu'?

— Încerc de zece minute să ies de aici.

— Văd asta, spuse el pur și simplu. Pot să știu de ce

aștepți în întuneric?

— O, evident, pentru că prefer asta.

În vocea ei se simți sarcasmul. El își trecu degetele prin păr.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Stăteam pe scară și căutam soluția când ușa s-a închis și a stins lumânarea. Se pare că a dispărut și cremenea.

— Ai o lumânare și cremene aici?

Instinctiv, se întoarse să se uite înainte să-și dea seama că era un efort inutil. Nici măcar nu-și putea vedea mâna.

— Da, pe aici pe undeva, răspunse Meg.

— Atunci tot ce trebuie este să o găsim.

— Minunat! Îmi doresc să mă fi gândit la asta.

Hart zâmbi în întuneric.

— N-am știut niciodată cât de spirituală ești.

Domnișoara Timmons îi reconfirma faptul că nu era șoricelul pe rare o bănuise el. Îi plăcea mult asta.

— Presupun că faptul că sunt blocată aici în întuneric, cu corsajul sfâșiat, nu scoate ce-i mai bun din mine.

— Poftim?

Oare auzise bine?

— Am spus că nu sunt neapărat în formă când rămân blocată undeva, răspunse ea.

— Nu. Partea cu corsajul, hm, sfâșiat.

— O, da. Pe lângă faptul că ușa s-a închis, blocându-mă aici, privându-mă de lumină, am reușit să-mi sfâșii rochia în timp ce mă întindeam după soluția de curățat argint.

— Ce ghinion!

Mintea lui Hart o luă la goană. Cât de dezbrăcată era? Putea mirosi parfumul dulce de căpșuni al lui Meg. Era ușor, efemer, așa, ca ea. Palmele începură să-i transpire. Brusc, în acel loc strâmt se făcuse îngrozitor de raid.

— Mare ghinion, repetă Meg. Deci, dacă ești suficient de norocos să găsești cremenea și să aprinzi lumânarea, ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai întoarce cu spatele.

Hart chicoti.

— Te amuză ghinionul meu? Întrebă ea arțăgoasă.

— Deloc. Mă gândesc numai la ridicolul situației.

Mai trecură câteva clipe până când Meg îi răspunse amuzată:

— Este ridicol, așa-i?

Hart pipăia pe tăblia unui birou, încercând să găsească cremenea greu de localizat.

— Crezi că curentul produs de ușa a aruncat cremenea pe podea?

— Am căutat în genunchi pe podea, dar n-am găsit. Următoarea mișcare era să strig după ajutor. Vocea ta este mai puternică. Probabil te vor auzi. Haide!

— Prostii! răspunse Hart. Nu voi striga după ajutor ca un găgăuță. Voi găsi cremenea, voi aprinde lumânarea și voi deschide ușa asta afurisită.

— Vrei să spui că sunt găgăuță? Întrebă ea, dar vocea îi era în continuare relaxată.

Era evident că și ei i se părea amuzant.

— Nu! Zic că n-am nevoie de un servitor pentru a scăpa de aici.

— Foarte bine, voi aștepta aici cu corsajul sfâșiat cât fad tu pe eroul! Te rog!

Hart clătină din cap, deși ea nu-l vedea. Se așeză și el în genunchi pe podea și începu să verifice fiecare centimetru al podelei în timp ce Meg aștepta tăcută aproape de perete.

— Nu înțeleg, spuse el în cele din urmă. Se așeză pe podea, sprijinindu-se de dulapul de lângă Meg. Își trase genunchii. Am verificat fiecare centimetru, sunt sigur că nu mi-a scăpat nimic.

— Așa cum am făcut și eu acum zece minute.

— Am atins fiecare părticică a biroului.

— Exact cum am făcut și eu.

— Nu-i aici.

— Exact la concluzia asta am ajuns și eu.

— Cum se poate una ca asta? Întrebă Hart.

— E o întrebare excelentă, una pe care intenționez să

i-o adresez lui Lucy cu prima ocazie, dar, momentan, chiar nu ești dispus să strigi după ajutor?

Hart oftă. Se ridică și se îndreaptă cu grijă spre ușă. Apucă clanța și trase cu toată puterea. Umărul îl durea, dar încercă din nou. Își scoase haina și o aruncă pe birou. De data asta împinse cu spatele.

Trase, zgâlțâi și împinse cu toată forța de care dispunea. Nimic. Nu reuși decât să transpire. Își înlătură părul umed de pe ochi.

— Al dracului ghinion? Scuze, spuse el, amintindu-și că în încăpere se afla o domnișoară.

— Nu te învinuiesc, răspunse Meg. Și eu am spus lucruri asemănătoare încercând să deschid ușa. Să mă anunți când te hotărăști să strigi după ajutor.

Hart se așează iar pe podea, își trase genunchii și-și odihni brațele pe ei. Își lăsa capul pe spate, lovindu-l de biroul din spatele lui. O dată. De două ori.

— La dracu'! Există o singură problemă dacă strig după ajutor.

— Ce anume?

Meg păru surprinsă.

— Am stat aici, singuri, cel puțin zece minute, iar corsajul tău este rupt. Dacă voi striga după ajutor, s-ar putea ca reputația ta să fie compromisă iremediabil.

Capitolul 21

Era evident că avea dreptate. Meg își mușcă buza. Era adevărat. Un scandal era gata să izbucnească dacă deschidea ușa persoana nepotrivită.

— Dacă va veni Lucy, nu va spune nimănui. Îi putem explica ei ce s-a întâmplat.

Meg încerca disperată să se gândească la cea mai bună variantă. Vocea lui Hart era sumbră.

— Dacă va veni unul dintre servitori, toată casa va afla înainte de terminarea petrecerii.

— Dacă vine majordomul, nu mă îndoiesc că va fi discret. La urma urmelor, e majordomul unui ducese, contracăra ea.

— Dacă vine una dintre servitoare însă, ea nu va avea nicio reținere. Și dacă este unul dintre invitații la petrecere?

— Ca Sir Winford? întrebă Meg, în timp ce panica începu să se instaleze.

Hart avea dreptate. Era mai mult decât un eveniment nefericit. Era un potențial dezastru.

— Te temi ca nu cumva *logodna* să nu mai aibă loc? răspunse Hart.

Simți în vocea lui sarcasmul.

— Poftim?

— Ce vezi la bărbatul acela?

— La Sir Winford?

Lui Meg nu-i venea să creadă ce auzea. Chiar purtau această conversație?

— Nu îmi pare foarte... masculin, continuă Hart.

Meg încercă să-și ascundă amuzamentul din voce.

— O, serios? Ce consideri tu masculin?

— Mă îndoiesc că va câștiga cursa cu obstacole din Devon, bombăni Hart.

— Îl faci mincinos?

— Am îndoielile mele, atâta tot.

— De ce-ți pasă? spuse Meg cu nepăsare.

— Nu-mi plac lăudăroșii!

Toată conversația ar fi putut fi mai ușoară dacă l-ar fi putut vedea, dacă ar fi putut de in ochii lui ceea ce gândea.

— De aceea l-ai provocat la cursă?

— N-aș putea rata niciodată o astfel de provocare.

— Cursa e o provocare? Asta e?

De ce trebuia să miroasă așa? A săpun și a brebenei. Așa mirosea și haina lui în acea noapte fatidică în parc, aproape de casa tatălui ei.

— Sigur că e o provocare.

Vocea lui era tăioasă, serioasă.

— Ce-ți pasă ție ce văd eu la el?

Voia să-l oblige să admită ceea ce simte, oricât de

puțin. O clipă se lăsă tăcerea, apoi Hart spuse:

— Ar trebui să-ți alegi mai bine viitorul soț.

Asta o făcu pe Meg să râdă.

— Ce-i așa amuzant?

Hart păru deranjat.

— Că tu crezi că pot avea pe cineva mai bun decât pe Sir Winford.

— Voiam să spun că nu are prea multe relații sau...

— Îți dai seama că sunt cea mai neinvitată fată la dans pe care a văzut-o înalta societate în ultimii ani, nu?

— Exagerezi puțin.

— Nu chiar. Nu exagerez. N-am simțit niciodată nevoia să o fac. Viața mea a fost oricum oribilă.

— Oribilă?

Vocea i se schimbase complet. Acum era joasă, tensionată.

— Tata nu are niciun ban și n-am zestre. Nu te poți preface că nu știi de scandalul care îmi învăluie familia. Drept rezultat, am fost nedorită și trecută cu vederea. Dacă n-ar fi fost sora ta, mi-aș fi petrecut ultimii ani complet izolată. Trase adânc aer în piept. Chiar și așa, am stat pe margine, ignorată și... singură.

Oh, de ce îi spunea lui toate astea? Pesemne i se părea cea mai mare plângăcioasă din Londra. Oare chiar îi explica unuia dintre cei mai populari bărbați din oraș cum era să te simți singur? Hart Highgate nici nu știa măcar ce însemna asta.

— Îmi pare rău, Meg!

În vocea lui simți că regreta sincer, iar asta o făcu să lăcrimeze.

— Nu e cazul.

Vocea ei era mai aspră decât intenționase.

— Și totuși, eu... nu m-am gândit niciodată la situația ta. Cât de... dificilă era. Inspiră adânc. Atunci *vrei* să te măriți? Dar nu din cauză că toți așteaptă asta de la tine.

Părea confuz.

Era o întrebare surprinzătoare.

— Da, desigur. Tu nu *vrei*?

Preț de câteva clipe se lăsă tăcerea.

— Am încercat să mă gândesc cât mai puțin posibil. Adevărul e că înainte nu m-am gândit că ar putea fi ceva opțional, că cineva ar vrea să facă pasul ăsta nu din obligație sau din datorie sau ca să aibă o familie, ci din pură dorință. Este o idee nouă pentru mine.

Meg frecă podeaua cu pantoful.

— Știu, șopti ea încet.

— Cum știi?

— Vreau să zic... Vocea lui Meg șovăi. De ce oare spusese asta? La naiba! Eu și Sarah am vorbit despre tine, despre faptul că nu-ți dorești să te însori.

— Da?

— Da, știi, fetele mai vorbesc.

Se strădui să pară nonșalantă. Cumva, nonșalanța părea să nu o mai caracterizeze.

— Ai vorbit cu Sarah despre mine? Presupun că era de așteptat.

Păstră o clipă tăcerea în timp ce Meg decise că ar fi mai bine să tacă și ea, deoarece era evident că acolo, în întuneric, spunea numai prostii.

— De ce vrei să te măriți?

Cuvintele lui Hart străpunseră întunericul asemenea unui cuțit ascuțit care taie o prăjitură proaspătă.

Meg râse din nou. Parfumul lui de brebenei continua să umple spațiul, împreună cu mirosul de soluție de curățat argintul. Își dorea să se poată îndepărta de acel miros, căci o făcea să-și dorească să-l atingă.

— Cum adică de ce?

— Sunt foarte serios, spuse el. De ce-ți dorești să te măriți? De dragul familiei?

— Chiar deloc, îmi doresc să mă mărit deoarece vreau un soț, copii și... iubire.

— Iubire? Serios? Râse ironic. La naiba! N-am vrut să zic asta cu voce tare. Scuză-mi limbajul.

— Sigur că vorbesc serios. Tu nu ți-ai dorit niciodată asta?

Tăcerea se lăsă din nou.

— Am știut mereu că trebuie să mă însor, dar nu pot să spun că mi-am dorit. M-am resemnat cu faptul că va trebui s-o fac și pe asta. Pentru a asigura descendenți.

Meg inspiră adânc. Anticipa și îi era frică de răspunsul lui la următoarea întrebare.

— Acum ești... în sfârșit pregătit?

— Ți-a spus Sarah?

— A pomenit asta. Apoi, nu te-am mai văzut niciodată acordând atât de multă atenție cuiva cum îi arăți lui Lady Eugenia.

— Ai observat cui am acordat atenție?

— Nu. Eu...

La naiba! Sinceritatea era cea mai bună politică.

— Foarte bine. Da, așa am făcut. Fetele tind să observe astfel de lucruri.

— Da, răspunse el. Am decis că a sosit momentul.

Ea păstră tăcerea câteva secunde.

— Lady Eugenia va fi norocoasa mireasă?

La naiba! De ce îi tremura vocea?

— Așa se pare.

Cel puțin nu fusese atât de entuziasmat încât să spună da pur și simplu. Oare nu *așa* arăta optimismul?

— Când eram mai tânăr, a fost cât pe ce să mă însor.

Vocea lui se înăspri.

— Îmi amintesc.

— Ți-o amintești pe Annabelle?

— Da, răspunse Meg. De ce nu te-ai însurat cu ea?

Întunericul o făcea să fie îndrăzneată. Până acum, niciodată nu găsisese curajul să-l întrebe.

— Pentru că a încercat să mă forțeze s-o fac. Hart era foarte furios. Detest femeile parșive.

Meg înghiți în sec. Îi veni în minte discuția ei cu Lucy. Se simți vinovată. Și ea făcea asta, nu?

— Să te forțeze? Ce vrei să spui?

— Annabelle a pus o prietenă să ne găsească într-o situație compromițătoare pe care ea o pusese la cale. Fuseserăm singuri afară numai câteva minute. Nici măcar n-am atins-o. Situația era ridicolă. Am învățat că unele

tinere vor face orice pentru a pune mâna pe un bărbat cu avere și titlu.

— Îngrozitor!

Annabelle părăsise orașul și nu mai auziseră niciodată de ea. Plătise scump prețul pentru încercarea de a-l șantaja.

— Da, ei bine, acel incident mi-a scos din minte ideea de căsătorie. Asta și susținerea tatălui meu pentru instituția asta.

— După incidentul cu Annabelle, nu te pot învinui.

Mai petrecură câteva momente în tăcere înainte ca Hart să o întrebe:

— Chiar părăsești orașul?

— Da, oftă Meg, auzindu-și propria tristețe din glas, fără să știe însă ce să mai spună.

De altfel, ce mai era de spus? Ea pleca din țară, iar el urma să se însoare cu Lady Eugenia.

— De ce?

Nu avea sens să nege. Hart avea să afle în curând oricum.

— Tata a decis că trebuie să ne mutăm pe continent.

— Din ce cauză? insistă el.

Meg încercă să își rețină lacrimile. Nu voia să plângă.

— Datorează bani multor oameni.

— Ah! Desigur.

— Aparent mutarea pe continent este...

Nu reuși să termine.

— O cale de a fugi de creditorii, termină Hart în locul ei. O să pleci și tu?

O scuti să răspundă la comentariul referitor la creditorii.

Nu era în stare să vorbească despre asta fără lacrimi în ochi. În ciuda faptului că nu o putea vedea, încuviința din cap.

— Da!

Rosti cuvântul cu buzele uscate, rușinată de vocea ei tremurândă. Cel puțin nu-i putea vedea fața roșie.

— Îmi pare rău să aud asta. Sarah știe?

— Da!

— Asta îți dorești, Meg? Să te măriți cu Winford?

Își întoarse capul spre Hart în întuneric, cu lacrimile prelingându-i-e pe obraji. Parcă se sufoca. Nu putea vorbi, din cauza nodului uriaș care i se pusese în gât.

— O cerere în căsătorie m-ar ține aici, spuse ea în cele din urmă.

— Înțeleg.

Nu mai putea vorbi de Sir Winford. Tot ce își dorea era să iasă de acolo și să meargă acasă să plângă. Fusta îi foșni când se ridică. Îndreptându-se încet spre ușă, atinse piciorul lui Hart, făcându-și loc cu grijă. Încercă să ignore căldura și parfumul lui. Era atât de aproape. Atât de aproape. Putea să se întindă și să-l atingă... dacă ar fi îndrăznit. Trupul ei ardea de dorință. Hotărâtă, ajunsese la ușă, se ridică și trase din nou pe clanță.

— Lucy știe că suntem aici va trimite pe cineva după noi. Să sperăm că ea va fi cea care ne va găsi, și nu vreun servitor bârfitor.

— Nu-ți face griji, Meg. Orice s-ar întâmpla, te voi susține.

Își întoarse capul spre el.

— Poftim? Întrebă ea pe nerăsuflăte

— Dacă vom fi găsiți de persoana nepotrivită și se va isca un scandal, voi face ceea ce este demn de un gentleman și-mi voi asuma responsabilitatea.

Inima dădea să-i sară din piept. Nu mai putea respira. Oare voia să spună ceea ce credea ea?

— Ce vrei să spui prin „asumarea responsabilității”?

— Să mă însor cu tine, desigur. Dacă va fi un scandal mare, o voi face. Nu avem altă opțiune. Așa ar fi corect.

Meg nu se rugase niciodată mai mult în viața ei. Spera brusc ca oricine i-ar găsi să le fie prieten. Îl voia pe Hart cu disperare, dar nu voia să-l forțeze într-un mariaj nedorit. Asta niciodată! Nu ar putea suporta asta.

Nu avu mult timp la dispoziție pentru a se ruga căci ușa se deschise și lumina de pe culoar pătrunse în mica lor închisoare.

Capitolul 22

— Ce se întâmplă aici?

O voce feminină pătrunse în încăpere.

Hart tresări, încercând să-și acomodeze ochii cu lumina. Era vocea lui Sarah. Slavă Domnului că era vocea lui Sarah! Oare era singură?

— Sarah, tu ești? Hart ieși pe coridor. Își primi răspunsul. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești singură!

Meg rămase în umbră. Desigur, nu avea să iasă de acolo cu corsajul sfâșiat.

— Ce naiba se petrece aici? Sarah era șocată. Erați amândoi aici în întuneric? Singuri? Meg, ai de gând să ieși?

— Nu, spuse Meg.

— Ce? De ce nu?

Sarah era alarmată.

Hart își dresе vocea:

— Îi voi permite domnișoarei Timmons să explice situația. Ca un gentleman ce sunt, voi fi nevoit să plec, dar permite-mi să te asigur că nimic necorespunzător nu s-a întâmplat aici. Mă voi întoarce în salon și voi spune tuturor că m-am rătăcit și că nu am mai ajuns niciodată la dulapul cu argintărie. Le voi spune că m-ai ajutat să o găsesc pe Meg care are o migrenă și care va pleca imediat. O privi pe Meg. Meg îți va explica restul.

— Ce? De ce? Întrebă Sarah, dar Hart era deja în drum spre salon.

În timp ce era pe drum, se gândi la ceea ce se întâmplase în încăpere. Simțise un nod în gât când Meg îi spusese că se simțea singură. Singură. Cuvântul îi împungea pieptul ca un cuțit. Nu se gândise niciodată la asta. Știa că Meg era o fată nedansată. Toți știau asta. Și-ar fi dat brațul drept pentru a putea merge la petreceri fără să fie asaltat de domnișorici care aveau în minte numai căsătoria și care abia așteptau să devină următoarea Lady

Highgate. Nu văzuse niciodată lucrurile din perspectiva ei. O tânără ignorată de toți din cauza situației ei. Se simțise ca un nemernic după ce adusese în discuție șansele ei la o căsătorie. După ce-i spusese că se simțea singuri, simțea chiar ca unul și mai mare.

Meg de fapt își dorea să se mărite. Dintre toate lucrurile, ea ciuta dragostea. Îl surprinsese și-l emoționase. Oare îl iubea pe Sir Winford? Oare era posibil? Hart nu voia să se gândească la asta. Simți un gol în stomac.

Își puse pe chip un zâmbet fals înainte să deschidă ușa salonului

— Nu am reușit să găsesc dulapul cu argintărie, anunță el. Când Sarah a venit să ne caute, mi-a arătat unde se afla și am găsit-o și pe domnișoara Timmons. Este bine, dar are o migrenă, iar Sarah o ajută să cheme trăsura. Mi-e teamă că nu ni se va mai alătura pentru restul serii.

Nu-i scăpă însă privirea iritată a lui Lucy Hunt.

*

— Intră, Sarah! Meg îi făcu semn cu mâna din locul ferit al încăperii. Indiferent ce-ai face, nu închide ușa în urma ta!

Sarah luă lumânarea de pe masa de pe coridor și intră. Cinci minute mai târziu, Meg terminase de povestit toată încurcătura. Ignorase partea în care Hart îi spusese că-și va asuma responsabilitatea. Nu putea suporta acest gând. După ce termină de povestit, Meg își simți inima bătându-i cu putere. Oare chiar ei i se întâmplaseră toate acestea? Fusesse la un pas de scandal. Cu Hart. Acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea.

— Nu-ți face griji! Stai liniștită! Sarah o bătu pe umăr. Mă duc să-mi iau șalul și să-ți chem trăsura. Îți vom acoperi corsajul și le voi explica totul lui Lucy și invitaților. Așa cum a zis Hart, le voi spune că nu te simțeau bine. Nu trebuie să îți faci probleme!

Meg răsuflă ușurată.

— Mulțumesc, Sarah! Nu pot să îți spun cât de mult

apreciez. Voi aştepta aici.

Sarah se opri cu mâna pe clanţă.

— Pot să te întreb ceva, Meggie?

— Desigur!

— Cheia era în încuietoare când am venit. Nu exista niciun motiv pentru care uşa să se blocheze. Lucy nu încearcă să te ajute să-i intri în graţii lui Hart, nu?

Sarah o privi nemulţumită.

Meg se simţi uşurată că omisese partea în care Hart îi mărturisise că-şi va asuma răspunderea. Şi ea bănuia că Lucy se afla în spatele dramei din seara asta. Era timpul să-i spună adevărul celei mai bune prietene. Încuviinţă încet.

— Cred că am depăşit măsura, Sarah! Nu m-am aşteptat ca Lucy să meargă atât de departe.

Sarah intră iar în încăpere, oftă şi clătină din cap.

— Ştiam eu. Doar vorbim despre infama Lucy Hunt, nu?

— Nu am avut nicio idee că va conspira pentru a mă încuia cu Hart aici.

— Sunt de acord. Este cam mult chiar şi pentru Lucy. Când am anunţat că voi merge să vă caut, aproape că a vrut să mă oprească şi a încercat să-l trimită în loc pe Sir Winford. Atunci am devenit suspicioasă. Ei bine, aveam dubiile mele dinainte, adevărul fie spus, căci nu am auzit niciodată că soluţia de lustruit argintul ar putea scoate petele de supă de pe cămaşă. Tu?

— Am fost o proastă! Meg îşi lăsă capul pe spate. Ştii că îl iubesc pe Hart dintotdeauna. Nu puteam să-l las să-şi aleagă o soţie fără să încerc să văd dacă am vreo şansă.

Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi.

— Oh, Meggie, te înţeleg, sincer îţi spun! Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult. Ştii că mereu am fost convinsă că îţi va frânge inima. Nu a fost niciodată genul care să trateze femeia ca pe ceva de preţ. Mi-e teamă că se va însura, îşi va duce soţia la ţară şi-şi va vedea de treabă cu femeii precum Lady Maria Tempest.

Meg oftă.

— Maria Tempest? Cu ea a fost?

— Până recent, așa cred.

M.T. Meg își avea răspunsul. Pe Lady Maria crezuse Hart că o va întâlni în acea seară. Maria Tempest era o văduvă splendidă cu părul ca pana corbului și cu ochi negri. Jumătate dintre bărbații din înalta societate o doreau.

— Știu că mereu mi-ai dorit binele, Sarah. Meg puse mâna pe brațul lui Sarah. Nu mă pot abține să-l iubesc. Este atât de chipeș și de bun. A fost atât de amabil cu mine atunci când mama v-a cerut amândurora să părăsiți casa. Când mi-a zâmbit și mi-a spus lucrurile acelea frumoase, totul s-a terminat. De atunci îl iubesc.

— Îmi amintesc, spuse Sarah cu blândețe și cu lacrimi pe obraji.

Meg își duse mâna la piept.

— Am fost atât de rușinată.

Sarah o strânse pe Meg de umăr.

— Fratele meu a fost mereu galant cu femeile în suferință. Mă îndoiesc însă de angajamentul lui pe termen lung față de ele. Mereu am crezut că Hart le va da ascultare părinților noștri și va alege o soție din grupul agreeat. Nu că nu ar adora să-l sfideze pe tata, dar cred că nu l-a interesat prea tare cu cine se va însura. După experiența teribilă cu Annabelle, s-a resemnat cu soarta lui.

— Știu. Este adevărat.

— Să nu crezi că nu mi-ar plăcea să-mi fii cumnată, Meggie. Știi că mi-ar plăcea, dar nu aș suporta să te văd cu inima frântă. Hart este un crai.

— Știu. Mereu am știut. Mi-aș dori ca asta să conteze pentru mine. Mi-aș dori să-l vreau pe Sir Winford. Sincer îți spun. Meg se apropie și își îmbrățișă strâns prietena. O, Sarah! Aș fi putut fi distrusă. Hart ar fi putut fi obligat să se însoare cu mine, ceea ce, desigur, nu își dorește și, în aceste condiții, nici eu. Meg oftă. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte să-i cer ajutorul lui Lucy.

— Nu-ți face griji. Nimeni nu va afla vreodată despre asta.

O expresie hotărâtă străluci în ochii lui Sarah.

Meg își puse mâinile în șolduri.

— Mulțumesc, Sarah, ești o prietenă adevărată și intenționez să-i spun lui Lucy cu prima ocazie că nu mai doresc să-mi fie pețitoare.

Capitolul 23

La Hampstead Heath atmosfera începuse să se anime odată cu sosirea participanților la cursă și a susținătorilor lor într-o joi la amiază.

Deși nu avusese încă ocazia să-i ceară lui Lucy să înceteze ajutorul, Meg ajunse acolo la insistențele acesteia. Ei bine, nu *doar* la insistențele lui Lucy. Mai exact, pentru că Lucy trimisese o trăsură să o aducă și, după cum îi promisese, trimisese și niște servitori acasă la Meg pentru a ajuta la împachetat. Fusesse o situație care îi displicuse mamei ei.

Atunci când Lucy ajunse în hol și-i ceru lui Meg să o însoțească acolo, mama ei nu avuse de ales decât să-i permită să meargă, altfel ar fi riscat să o jignească pe ducesă.

Trăsura o duse pe Meg acasă la Lucy, acolo unde o aștepta încă o rochie nouă, fabuloasă, de un albastru-azuriu cu buline, un săculeț bleumarin, mănuși albe și o bonetă cu dungi albastre și albe. Meg se simți din nou ca o păpușă în timp ce o însoțea pe ducesă la Hampstead Heath, acolo unde Hart sau Sir Winford și-ar fi putut frânge gâtul. Nu avea să îi ajute pe niciunul din ei.

Și Sarah le însoțea pe cele două. Ea și Meg stabiliseră că acesta avea să fie momentul perfect pentru ca Meg să-i ceară lui Lucy să pună capăt eforturilor ei de a-i găsi un soț. Între timp, soțul lui Lucy, Derek, precum și soțul lui Sarah, Christian, îl însoțeau pe Hart în trăsura lui Christian.

— Cine crezi că va câștiga, Lucy? întrebă Meg atunci când trăsura se opri lângă câmp.

Lucy privi pe fereastră la amiază însoțită și luminoasă.

— Pariez pe Hart.

- Vorbești serios? Întrebă Sarah, părând derutată.
- Fără îndoială. Pun la bătaie 50 de lire. Lucy zâmbi.
- L-ai văzut vreodată pe Sir Winford călărind? Întrebă

Sarah.

— Sigur că nu, dar Hart este un călăreț minunat, și Goliath este fără dubii un cal de curse mai bun decât cel pe care-l va aduce Winford. Lucy își potrivi boneta. Cine vrei tu să câștige este o întrebare mai interesantă, adăugă spre Meg, cu ochii scânteind.

— Pentru mine nu este important. Sper doar ca amândoi să supraviețuiască. Meg își încrucișă mâinile la piept și privi pe fereastră.

— Mincinoaso! Lucy arată cu degetul spre Meg. Vrei ca Hart să câștige.

— I-ar prinde bine puțină modestie, răspunse Meg, cu nasul în vânt.

— Aș prefera oricând un bărbat arogant în locul unuia modest, spuse Lucy făcându-i cu ochiul.

— Da, ei bine, Lucy, vrem să îți spunem ceva, începuse Sarah, privind spre Meg care stătea lângă ea. Își puse mâinile în poală. Am discutat cu Meggie despre șansele ei la căsătorie.

Lucy le privi mirată.

— Da?

— Mi-a ajuns la urechi faptul că seara trecută la cină ai conspirat să-i pui pe Meg și pe Hart – Sarah își drese vocea – într-o situație compromițătoare.

— Ce vrei să spui? continuă Lucy privind-o nevinovată pe Sarah. Sarah își îndreptă și mai tare spatele.

— Chiar trebuie să îți spun că unul dintre servitorii tăi ar fi trebuit să caute soluția de curățat, și nu Meg?

— Meg s-a oferit! exclamă Lucy.

— Ai fi putut să o refuzi, contracara Sarah.

Lucy flutură cu mâna indiferentă.

— Ce motiv aș fi avut să o refuz când mi-am dat imediat seama că era scuza perfectă pentru ca Meg și Hart să fie găsiți într-o ipostază compromițătoare? Evident!

— Deci, recunoști? spuse Sarah complet uluită.

— Sigur că da. Ce vrei să spui, draga mea? pufni Lucy.

— Vreau să spun că îi faci lui Meg un deserviciu, răspunse Sarah. Și eu...

— Nu, Sarah, permite-mi! Meg își dresă vocea. Venise vremea să intervină. Lucy, nu știu cum să îți spun cât de mult apreciez tot ce ai făcut pentru mine până acum, dar acum îmi dau seama că nu am mers pe drumul bun. Eu și Hart am fi o pereche foarte nepotrivită. Aș aprecia dacă m-ai putea ajuta să-l cuceresc pe Sir Winford. Am hotărât să încetez să-l mai urmăresc pe Hart.

— Da, adăugă Sarah. Este un demers zadarnic. Este o cruzime pentru biata Meg. Părinții mei îl vor dezmoșteni pe Hart dacă se va însura cu ea. Mai important, cred că va fi un soț jalnic. Este șarmant, fără îndoială, dar este un desfrânat.

— Draga mea Sarah, răspunse Lucy cu seninătate. Te ador din toată inima, dar nu te pricepi deloc la cum funcționează lucrurile în ceea ce privește pețitul. Nu facem cupluri în funcție de zestre sau de preferințele părinților, așa cum sper că îți amintești din propria experiență cu lordul Berkeley. Cuplurile se formează având la bază numai și numai iubirea. Te asigur că desfrânații care s-au întors pe calea cea bună sunt cei mai buni soți. În plus, parcă îmi amintesc că erai îngrijorată că părinții tăi te vor dezmoșteni dacă nu te vei mărita cu marchizul de Branford, dar se pare că ești în continuare un membru al familiei.

Încheindu-și pledoaria, Lucy rămase cu mâinile în poală, cu un zâmbet felin pe buze.

Sarah rămase fără cuvinte câteva momente.

— Niciodată nu m-am gândit așa la asta.

Meg le privea când pe una, când pe cealaltă. Oare Lucy reușise să o facă pe Sarah să se răzgândească?

Lucy flutură iar din mână, netezindu-și o sprânceană.

— Atunci, ai face bine să te gândești din perspectiva asta, deoarece, așa cum zice poetul, numai dragostea face lumea să se învâртеască. Pe mine numai asta mă preocupă. Știu că Meg îl iubește pe Hart și am suficient de multe motive să cred că și Hart ar putea-o iubi. Este, fără îndoială,

interesat de ea.

— De unde știi? Întrebă Sarah, uitându-se confuză la Meg.

— A sărutat-o... de două ori, răspunse Lucy.

Sarah se întoarse spre Meg cu o expresie uimită pe chip.

— Ce? Este adevărat?

— Da, spuse Meg, roșie la față.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— Nu a fost chiar așa, răspunse Meg.

— Ba chiar așa, interveni Lucy. Cred că au o șansă excelentă pentru a găsi dragostea adevărată împreună.

Sarah se aplecă și căută privirea lui Lucy.

— Chiar crezi asta?

Meg continuă să le urmărească. Oare o luase lumea razna?

— Sarah, îi vei permite să te implice în asta?

— Vreau să aud ce are Lucy de spus, răspunse Sarah.

Meg se sprijini iar de spătarul de catifea și-și acoperi ochii în mâinile.

— Chiar crezi că este posibil ca Hart să o iubească pe Meg? repetă Sarah.

— Da, cred asta cu adevărat, răspunse Lucy. Acum, permite-mi să-ți sugerez ca, în loc să te împotrivești prietenei tale, ai putea să o ajuți să devină cumnata ta. Deja trebuie să aibă de a face cu scenariul asemănător din *Romeo și Julieta*. Iar eu, personal, aș vrea ca totul să se termine cu o căsnicie fericită și cu bucurie, în loc de otrăvă și lacrimi.

Sarah se întoarse spre Meg și-și trecu mâna pe după umerii ei.

— O, Meggie, am știut că-l vei iubi mereu! Nu am intenționat să fiu atât de nepăsătoare.

Meg nu se putu abține. Se îndreptă și-și descoperi fața, pe care se vedea că încolțise iar speranța.

— Nu este vina ta, Sarah. Nu este ca și cum el m-a iubit mereu.

— Nu, dar așa cum spune Lucy, poate că o va face

dacă va avea șansa să te cunoască.

— Exact, spuse Lucy. De aceea am tot încercat să le fac drumurile să se intersecteze. Această cursă este ocazia perfectă pentru a face asta încă o dată.

— Dar va participa la cursă, spuse Meg. Nu îmi va acorda deloc atenție.

— Amândoi bărbații concurează pentru a te impresiona, dacă nu mă înșală intuiția, răspunse Lucy.

— Nu, nu se poate! Meg scutură din cap dezaprobat, căci se temea să creadă asta, dar spera cu disperare ca Lucy să aibă dreptate.

— Și dacă este adevărat, Meggie? Sarah îi zâmbea plină de speranță în timp ce-și aranja mânușile.

— Eu sunt convinsă că este adevărat, spuse Lucy în timp ce trăsura se opri iar. Acum, Sarah, haide să ne unim forțele, așa cum femeile ar trebui să facă mereu, și să ne asigurăm că fratele tău se va îndrăgosti nebunește de cea mai bună prietenă a ta.

Capitolul 24

Când ajunseră la Hampstead Heath, Meg o observă inevitabil pe Lady Eugenia. Femeia purta o rochie frumoasă de culoarea lavandei. Părul ei deschis la culoare era ascuns sub boneta evident scumpă și stătea lângă Hart, zâmbind fericită. Meg miji ochii atunci când femeia atinse cu mâna brațul lui Hart și râse la ceva ce spusese acesta. O ușuratică! Fără îndoială!

— Voi merge la Derek pentru a stabili punctul de pornire, spuse Lucy.

Sarah se întoarse spre Meg.

— Eu o voi distra pe Lady Eugenia. Mergi și salută-l pe Hart.

Meg se întoarse să facă asta, dar Sir Winford veni valvârtej spre ele, cu calul în urma lui.

— Domnișoară Timmons, iată-te! Speram să vii, spuse

cavalerul zâmbind larg. Părea ușurat să o vadă.

— Nu aveam cum să lipsim, răspunse Lucy cu o expresie plină de compasiune.

După ce se salutară, Meg privi calul lui Sir Winford. Lucy avusese dreptate. Animalul, deși era destul de bun, nu se compara cu Goliath.

— Ești încrezător? îl întrebă Meg după ce Lucy și Sarah se scuzară și porniră spre teren în direcții diferite.

— Da, desigur. Sir Winford mângâie calul. Am auzit însă că Highgate este cam nesăbuit, continuă el cu o expresie nemulțumită.

— O, nu este nesăbuit, el...

Meg se opri și tuși, acoperindu-și gura cu mâna. Era mai bine să lase propoziția neterminată. De ce să-i ia apărarea lui Hart în fața lui Sir Winford?

— Îmi poți da ceva simbolic, domnișoară Timmons? Ceva ce aș putea lua cu mine în timpul cursei pentru a ști că am susținerea ta?

Sir Winford vru să-i ia mâna, dar se opri.

Acum probabil că nu era timpul potrivit să menționeze că Lucy pariasă 50 de lire pe Hart. Privi în ochii albaștri ai lui Sir Winford. Cavalerul părea atât de sincer, de naiv. Meg se muștră pentru a suta oară. O, de ce nu putea să iubească pe cineva atât de simplu de iubit cum era Sir Winford? Nu, ea trebuia să se îndrăgostească de cel mai complicat bărbat din regat.

Meg se uită în direcția lui Hart, dar o văzu pe Lady Eugenia legându-i acestuia de mânecă o eșarfă de culoarea lavandei. Meg își încleștă maxilarul.

— Da, desigur. O să-ți dau ceva simbolic. Își scoase eșarfa albastră de la bonetă și o legă de mânecă lui Sir Winford. Poftim! Ești gata!

Sir Winford zâmbi larg, făcu o plecăciune, se urcă pe cal și se îndreptă spre locul de pornire.

Meg încercă să nu privească din nou în direcția lui Hart, plimbându-se nervos pe terenul denivelat. Era pe cale să se întoarcă în trăsură până când cursa avea să înceapă, când auzi în spatele ei copitele cailor. Se întoarse și-l văzu

pe Hart oprindu-l pe Goliath lângă ea.

O salută cu o mișcare a capului.

— Nu eram sigur că te voi vedea astăzi.

— De ce? Spera cu disperare să pară nonșalantă. De ce trebuia bărbatul acesta să arate atât de bine în pantalonii de călărie? De ce nu observase ce purta și Sir Winford?

— Ai spus ceva despre faptul că trebuia să împachetezi pentru mutare.

— O, da. Asta. Și acum a fost nonșalantă, nu?

— Tot mai pleci? Întrebă el.

Ea se apropie și mângâie gâtul calului.

— Tata pleacă. Sunt obligată să plec cu el.

— Asta înseamnă că Sir Winford nu te-a cerut încă?

Asta o duru. Meg își îndreptă umerii.

— Nu încă, îi răspunse ea.

Îl privi sfidătoare. Lucy ar fi fost mândră, dar Meg se simțea doar prost.

— Și totuși, i-ai dat eșarfa, remarcă Hart succint. De ce o spusese într-un fel care o făcea să se simtă vinovată?

Meg spuse cu nasul în vânt:

— Ai acceptat eșarfa lui Lady Eugenia.

— Așa este. Hart rostise asta scurt și tăios. Fie ca cel mai bun dintre noi să câștige.

— Într-adevăr!

Hart plecă, lăsând-o pe Meg confuză.

Oare tocmai își manifestaseră gelozia? Îl privea din spate, tresărind și întrebându-se cum să interpreteze ceea ce se întâmplase.

Lucy și Sarah i se alăturară curând, și cele trei îi priviră pe călăreți întâlnindu-se. Cei doi bărbați se salutară și discutară puțin, probabil pentru a-și ura reciproc noroc. Derek Hart stătea la dreapta lor, cu un pistol în mână, gata să tragă un foc care să indice începerea cursei.

— Până unde vor călări? Întrebă Meg, mușcându-și buza.

Simțea fluturi în stomac.

— De-a lungul câmpului, până în vale, în jurul bisericii

și înapoi, spuse Lucy.

Derek întrebă călăreții dacă erau gata. Amândoi încuviințară. Ducele ridică pistolul și trase. Călăreții dădură pintoni cailor și ambele animale porniră în viteză.

— O, nu pot să mă uit! Meg dădu drumul la braț prietenelor ei și-și coborî privirea în pământ, holbându-se la pantofii care erau parțial ascunși de iarba înaltă. Fluturii din stomac nu dispăruseră, făcând-o să-i fie greață.

— Nici eu, spuse Sarah îngrijorată. Cel puțin nu vreau.

— Glumești? Eu voi privi totul, strigă Lucy fericită.

Mulțimea se întoarse să-i urmărească pe călăreți galopând pe câmpul întins și apoi pe deal.

— Ce se întâmplă? întrebă Meg, mușcându-și buza și privind în pământ.

— Calul lui Hart are un avans de cel puțin o lungime, răspunse Lucy aplaudând.

— Aș zice două, adăugă Sarah cu mândrie evidentă în voce.

— O, Doamne! Meg își frecă mâinile. Îndrăzni să își ridice privirea. Călăreții coborau dealul. Nu-i mai putea vedea. Se va omorî, spuse Meg, punându-și mâinile în jurul taliei.

— Cine? întrebă Lucy. Hart sau Winford?

— Hart, desigur, răspunse Meg.

— Mi se pare că lordul Winford nu este un călăreț prea înzestrat, răspunse Lucy.

— Hart iubește calul acela, adăugă Sarah. Sper numai ca Goliath îl țină în viață.

Câteva minute mai târziu, galopul zgomotos anunța întoarcere călăreților. Meg îndrăzni să mai arunce o privire. Amândoi apărură de după deal, îndreptându-se spre linia de sosire. Hart avea un avans de cel puțin trei lungimi. Copitele cailor loveau solul, ridicând bu câți de iarbă și de noroi în urma lor. Când se apropiară, în mica mulțime se auzi un strigăt. Meg rămase fără răsuflare în timp ce privea cum Hart galopa în viteză spre linia de sosire cu calul lui Sir Winford în urma lui, dar fără călăreț. Cavalerul fusese aruncat.

— O, nu! exclamă Lucy, punându-și mâna la gură.

Meg suspină.

— Sir Winford!

— Vino cu mine, îi ceru Sarah.

O luă pe Meg de mână și se grăbiră spre deal să îl caute pe Sir Winford. Hart, care privise în spate atunci când auzise mulțimea strigând, își încetini armăsarul. Se învârti și o porni spre bărbatul căzut. Ajunse la el înaintea lui Sarah și Meg. Hart descălecă repede și alergă spre locul unde zăcea Sir Winford. Hart îngenunche lângă cavalier, verificându-i pulsul la gât.

— Trăiește, strigă Hart mulțumit, ștergând noroiul de pe fața lui Sir Winford.

Grupul răsuflă ușurat. Calul lui Winford încetinisese, și Derek Hunt îl legă.

Sarah și Meg se grăbiră spre Hart și Sir Winford. Abia respirând din cauza faptului că alergase pe câmp, Meg căzu în genunchi, aplecându-se deasupra cavalerului. Piciorul bărbatului era îndoit într-un unghi straniu și pe frunte avea o rană sângerând, dar ținea ochii deschiși și clipea.

— Sir Winford, ești bine?

Meg îi cerceta fața. Era un om bun și se simțea responsabilă pentru această situație.

— Cred că da. Am nevoie de... puțină odihnă.

Cavalerul închise ochii.

— Desigur, desigur.

Meg se apropie și îndepărtă părul de pe ochii lui Sir Winford. Pălăria îi zburase de pe cap și se afla acum la câțiva pași de el. Meg se duse să i-o aducă.

— Te putem ajuta cu ceva, Sir Winford? întrebă Sarah.

Lucy veni alergând în urma lor.

— Sir Winford, Derek ți-a prins calul și l-a dat unuia dintre lachei. Va aduce trăsura aici. Te vom duce la cel mai apropiat doctor.

Meg se apropie încet, înapoind pălăria cavalerului. Nu s-ar ierta niciodată dacă Sir Winford ar fi grav rănit.

— Vă mulțumesc mult, Excelență, spuse Sir Winford, cu ochii închiși.

Era un domn, chiar și atunci când se afla în pericolul de a-și fi frânt gâtul. Meg se abținu să plângă. Părea atât de țeapăn și de palid așa, căzut pe iarbă. Privi spre Hart, care se afla încă aplecat deasupra cavalerului.

— Îți poți simți picioarele? îl întrebă Hart pe Sir Winford.

Cizmele lui Sir Winford se mișcă, la fel și degetele lui.

— Cred că da.

Tresări, ca și cum ar fi avut dureri mari.

Meg îngenunche din nou lângă cavaler și desfăcu eșarfa de la mâneca lui Sir Winford. O puse deasupra rănii de pe frunte, pentru a opri sângerarea.

— Gata, gata. Peste trupul amorțit al lui Sir Winford, privirea ei o întâlnește pe a lui Hart. Acesta arăta... vinovat.

Câteva momente mai târziu trăsura lui Lucy se opri în apropiere, și toți bărbații, inclusiv Hart, Derek și lacheii îl ridicară cu grijă pe Sir Winford și îl așezară înăuntru. Meg și Sarah intrară și ele. Derek se urcă în față lângă vizitiu, iar trăsura se îndreptă spre casa doctorului. În timp ce trăsura traversa câmpul, Meg se ruga cu ardoare pentru sănătatea lui Sir Winford.

Capitolul 25

Hart nu o mai văzuse pe Meg de joi, din după-amiaza acelei curse nenorocite pe care nu ar fi trebuit să o sugereze de la început. Teribilă idee! Știa că era de departe un călăreț mai bun decât Winford. De ce trebuia să și-o dovedească mereu? De ce simțea mereu nevoia să se simtă atât de... competitiv? Interesul pe care bărbatul acesta îl manifesta pentru Meg nu îl ajuta.

Acum bietul individ zăcea cu un picior rupt și cu o lovitură la cap, iar Hart nu reușise decât să facă și mai grea viața lui Meg Timmons. Singurul bărbat de la care aștepta o declarație, de la care avea nevoie de una deoarece avea să

plece curând pe continent fusese provocat de Hart la o cursă nefericită, iar bietul de el se accidentase. La naiba!

Hart era o amenințare pentru Meg Timmons. Ar trebui să stea la mare distanță de ea. De aceea se afla aici, la acest bal nenorocit, încercând să nu se holbeze la decolteul lui Lady Elizabeth Forester. Nu-și putea aminti un cuvânt din ceea ce îi spusese aceasta, dar Sarah îl asigurase că era eligibilă. Erau foarte plictisitoare conversațiile cu domnișoare la balurile din înalta societate atunci când erai nevoit să-ți alegi o soție. Nu era de mirare că le evitase ani la rând. Nu se distrase deloc la aceste petreceri cu excepția... cu excepția timpului pe care-l petrecuse în compania lui Meg. De fapt, cel mai bine se simțise, de la începutul sezonului, atunci când rămăsese blocat în acea încăpere cu ea.

Slavă Domnului că Sarah fusese cea care-i găsisese! Intenționa să se însoare, dar nu ca urmare a unui scandal. Refuza să se gândească la faptul că pentru câteva secunde, înainte ca Sarah să deschidă ușa, se împăcase cu gândul că va trebui să se însoare cu Meg. Părinții lui ar urî asta, desigur, dar el va fi... ei bine, nu va mai conta cum va fi el, nu-i așa? Cel mai important era că făcuse ceea ce se cuvenea însurându-se cu ea. Bănuia că Meg ar avea o viață mai bună cu un soț liniștit și agreabil ca Sir Winford. Asta spusese Sarah că apreciază la Sir Winford, faptul că era agreabil. Nu era un cuvânt pe care Hart l-ar folosi pentru a se descrie. Da. Era cel mai bine că Sarah fusese cea care deschisese ușa.

Atunci de ce se simțise cel mai bine de-a lungul sezonului în compania celei mai nepotrivite domnișoare dintre toate? Pentru că viața era foarte complicată. Lumea lor funcționa într-un anumit fel și ordinea lucrurilor, precum cine cu cine ar trebui să se căsătorească, nu ar trebui deranjată de lucruri atât de lipsite de importanța precum cine era cea mai distractivă persoană.

Nu își dorise el mereu ceea ce nu putea avea? Nu-și dorise el mereu să facă singurul lucru care nu îi era permis? Aceasta era natura lui, iar natura lui era al naibii de greșită.

Poate era un desfrânat, dar nu avea să facă niciodată ceva care s-o dezonoareze pe Meg, în ciuda nenumăratelor ocazii în care avusese gânduri indecente cu ea. Era cert că Meg trebuia să se mărite cu Sir Winford sau cu cineva ca el, iar Hart trebuia să se însoare cu Lady Eugenia sau cu Lady Elizabeth sau cu oricare domnișoară al cărei nume începea probabil cu „E”.

Era inevitabil. De fapt, ar putea foarte bine să meargă să o ceară chiar acum pe Lady Eugenia. Părea suficient de doritoare, tatăl lui o plăcea și oricare domnișoară care se încadra cerințelor era la fel de potrivită. Era timpul să înceteze prostia asta de a se gândi la Meg. Va merge să o informeze pe Sarah.

*

Meg stătea cu Lucy, uitându-se nefericită cum Hart dansa cu Lady Elizabeth. Se gândea de asemenea la bietul Sir Winford. Potrivit doctorului pe care-l consultaseră în apropiere de Hampstead Heath, în următoarele două săptămâni acesta trebuia să rămână la pat. Astfel se încheiau șansele lui Meg de a obține o cerere de la el înainte să plece din oraș. Poate ar putea păstra relațiile prin corespondență. Poate Sir Winford o va cere printr-o scrisoare în Spania. Nu era nicidecum cererea romantică la care visase de copilă.

O, poate așa era cel mai bine. Nu-l iubea pe Sir Winford și nu avea să o facă niciodată. Își dăduse seama de asta când îl văzuse întins pe iarbă, palid și nemișcat. Își făcuse griji pentru el, dar nu-l iubea, iar Sir Winford merita mai mult. Merita o soție care să îl adore. Meg ar trebui să plece în Spania și să-și trăiască viața cât mai frumos. Spania va fi încântătoare, însorită, accesibilă și necomplicată. Poate în Spania oamenilor nu le păseau de lucruri precum rochii demodate și mănuși decolorate.

Sarah veni în grabă. Purta o frumoasă rochie rubinie, avea părul prins în coc, dar și o expresie îngrijorată pe chip.

— Parcă ai văzut o stafie.

Meg încercă să scape de sentimentul de neliniște pe care-l simțise în momentul în care văzuse fața lui Sarah.

— Pari puțin palidă, draga mea, recunosc Lucy, studiind chipul lui Sarah.

Sarah gesticula.

— Mi-e teamă că am vești proaste. Foarte proaste.

— Cât de proaste?

Meg rămase fără aer, așteptând vești precum o nouă criză a tatălui ei sau agravarea stării de sănătate a lui Sir Winford.

Sarah tresări.

— Hart tocmai m-a informat că intenționează să o ceară în căsătorie pe Lady Eugenia.

— Ce? Lucy făcu ochii mari, de parcă mai aveau puțin să-i iasă din orbite. Nu!

— Când? spuse Meg, încercând din răsputeri să pară calmă. Putea accepta aceste vești. La urma urmelor, așa era cel mai bine. Cu toate astea, nu se putu abține să nu se simtă ca și cum tocmai i s-ar fi frânt inima.

— Curând, răspunse Sarah.

— Cât de curând? insistă Lucy, plimbându-se de colo-colo și bătându-se ușor cu degetul în obraz.

— Nu știu. Presupun că va vrea să vorbească mai întâi cu tatăl ei, răspunse Sarah.

— Trebuie să afli exact când intenționează să facă asta, spuse Lucy.

— Foarte bine, mă duc să-l caut să aflu mai multe detalii. Sarah se întoarse, își ridică ușor fusta și o luă din loc.

— Ne vom descurca, îi spuse Lucy lui Meg.

Meg se așeză pe un scaun tapițat cu mătase albăstruie, lângă perete.

— Nu, Lucy, s-a terminat!

— Nu, nu! Lucy tot nu-și găsea locul. Nu s-a terminat. Nu s-a terminat până când nu va fi în mod legal înșurat cu altcineva.

Meg își lăsă capul pe spate.

— O va cere. Ea va accepta și se vor căsători legal.

Este în regulă. M-am consolatat deja cu gândul că așa este cel mai bine. Voi pleca în curând în Spania, și Hart ar trebui să se însoare cu cineva cu același statut ca el aici, în Londra.

Lucy se opri în fața scaunului lui Meg. Se aplecă ușor spre ea, o luă de mână și aproape că o ridică de pe scaun. Începură să meargă împreună, ținându-se în continuare de mână.

— Ascultă-mă! Nu poți să te descurajezi. Nu până când nu se va termina cu adevărat. Totuși, recunosc că asta impune să acționăm imediat.

Meg tresări.

— Să acționăm imediat?

— Da. Nu mai pot suporta o altă logodnă și o nuntă anulată pe ultima sută de metri. Aproape am albit când s-a întâmplat asta cu Christian și Sarah. Ceva îmi spune că fratele lui Sarah este chiar mai încăpățânat decât ea.

— Nu, Lucy, nu. S-a terminat.

Meg o privi serioasă pe Lucy.

— Ascultă-mă, te rog! Ochii lui Lucy scânteiau. Mai am o idee. Dacă nu funcționează, atunci și numai atunci mă voi declara înfrântă.

Capitolul 26

Petrecherile ducesei de Claringdon erau faimoase pentru bizareria lor. În orice seară dădeai de un grup excentric de oameni adunați în jurul mesei lungi de cireș într-una dintre cele mai elegante case din Mayfair. În acea seară, lista de invitați era și mai ciudată deoarece includea... un copil.

Hart îi fusese prezentat domnișoarei Delilah Montebank, verișoara în vârstă de 14 ani a lui Lady Daphne Cavendish, una dintre cele mai apropiate prietene ale ducesei. Lady Daphne și soțul ei, Rafe, viconte de Spy, stăteau la masă, alături de domnul și doamna Garrett

Upton, de Lady Cassandra și Lord Julian Swift, de duce și de ducesă, desigur, și de Meg, Sarah Berkeley și... Lady Delilah.

Lucy spunea despre tânără că era unul dintre cele mai spirituale și rebele suflete pe care le întâlnise și le povestea tuturor că, deși tânără nu-și făcuse încă debutul, avea totuși dreptul să mănânce, nu, și, în acest caz, de ce să nu stea la masă cu ei și să le țină companie? Toți ceilalți oaspeți păreau să fie de acord cu ea, și astfel Hart ajunsese să stea la două scaune distanță de tânăra precocă, trăgând cu urechea la ceea ce discuta aceasta și întrebându-se dacă Meg îl ura pentru că-l scosese din joc pe Sir Winford în ajunul plecării ei pe continent.

Hart intenționase să meargă la balul familiei Medford în acea seară și să o ceară pe Lady Eugenia. Sarah insistase cu vehemență că deja promisese să vină la dineul organizat de ducesă. Hart nu-și amintea să fi acceptat vreo invitație, dar Sarah fusese atât de convingătoare, încât începuse să pună la îndoială acest gând. Descoperi apoi că Meg va participa la dineul ducesei, și asta îl făcu să se răzgândească. Spera să poată rămâne o clipă singur cu Meg. Voia să o întrebe dacă păstrase legătura cu Sir Winford și dacă tatăl ei încă intenționa să părăsească orașul atât de curând. Sigur, dacă bărbatul ar fi știut că fiica lui era pe cale să primească o cerere de la un domn eligibil, probabil avea să înțeleagă nevoia de a amâna plecarea familiei. Totuși, tatăl lui Meg nu fusese niciodată un bărbat sensibil.

Oricum, Hart decisese să-și amâne cererea încă o seară pentru a răspunde angajamentului de a participa la cina ducesei. Slavă Cerului, fusese așezat lângă Meg și era și mai recunoscător pentru faptul că ducesa deschisese un subiect pe care intenționase și el să-l abordeze.

— Meg, draga mea! Lucy ridică paharul cu vin în timp ce lacheul servea primul fel. Ce păcat că Sir Winford nu a putut veni. Ai vești de la el?

Hart încercă să se concentreze asupra supei de castravete, dar nu se putu abține și, când auzi întrebarea,

ridică privirea.

— Bietul de el, are piciorul rupt.

Meg luă grațios o lingură din supă.

— Nu! spuse Cassandra Swift.

— Mi-e teamă că este adevărat, răspunse Meg. Oare doar îți imagina sau nu se uita la el? Era furioasă pe el deoarece îi distrusese șansele cu Winford, nu?

— Păcat, șopti el.

Sarah își dresе vocea:

— Dacă nu v-ați fi comportat ca doi băiețandri...

— Nu da vina pe fratele tău, exclamă Jane Upton. Nu el a fost cel care a căzut de pe cal și nici nu a provocat căderea lui Winford. Bărbatul era complet nepotrivit pentru acel cal.

Hart o plăcea mult pe doamna Upton, foarte mult.

— Dar tot pot să cred că e mare păcat că s-a accidentat, nu?

Hart adresă întrebarea surorii lui.

Sarah se întoarse spre Meg.

— Ți-a spus cât crede că-l va ține doctorul la pat?

Meg mai luă o înghițitură de supă, cu aceeași grație. Înghiți și-și șterse buzele rozalii ca două petale cu șervetul înainte de a răspunde.

— Cel puțin două săptămâni.

— Și mai rău, spuse Lucy, luând încă o înghițitură de vin.

Cina continuă cu o discuție politicoasă despre subiectele obligatorii, precum vremea și politica. Lady Delilah ținu un discurs despre cum să ai grijă și cum să hrănești o pasăre de apartament. Aparent, odată ce aflate că în familia ei existau pirați, căci insistase ultragiată că lordul Cade Cavendish și soția lui franțuzoică, Danielle, erau pirați, decisese că papagalul trebuia să se alăture grupului.

Hart ar fi putut să jure că o auzise pe Delilah spunându-i lui Lucy că învățase pasărea cuvinte murdare și ceva despre condamnarea la moarte. Hart scutură din cap. Lady Delilah era într-adevăr foarte diferită. Nu o învinuia pe

Lucy pentru că o invitase să cineze cu ei.

Hart își dorea însă să stea singur de vorbă cu Meg. Voia să îi spună că regreta dacă avusese vreun rol în accidentarea pretendentului ei. Nu-i păsa de Sir Winford, dar asta nu însemna că Meg nu era liberă să se mărite cu el.

Chiar înainte ca Lucy să anunțe sfârșitul cinei, se ridică și se apropie de Meg. Se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Hart nu desluși ceea ce îi spusese, dar Meg deveni puțin mai palidă și clătină din cap. Lucy spuse ceva mai convingător și, în cele din urmă, Meg lăsa deoparte șervetul, se ridică și se scuză. Despre ce era vorba? Unde mergea? Trebuia să-i vorbească.

După ce Meg părăsi încăperea, Lucy bătu din palme.

— Să nu ne formalizăm în seara asta. Nu-mi place să mă privesc de compania soțului meu. Să mergem toți în salon, să bem și să ne simțim bine acolo.

Toți fură de acord. Delilah fu trimisă sus în timp ce toți oaspeții, mai puțin Meg, se îndreptară spre salon.

Hart discuta cu Sarah și cu soțul ei despre cum i-ar plăcea să-i viziteze în Northumbria data următoare când vor merge la moșia lui Berkeley, când Lucy îi întrerupse.

— Highgate, pot să-ți vorbesc o clipă? întrebă ducesa, cu vocea stinsă.

— Desigur!

Se dădură într-o parte pentru a nu fi auziți.

Lucy ținea un alt pahar cu vin în mână.

— Ai vrea să fii drăguț să mergi să o aduci pe domnișoara Timmons? Este în grădină.

Hart ridică din sprâncene.

— În grădină? Singură? Ce face acolo?

Lucy flutură din mână.

— Este mâhnită.

Hart miji ochii la ducesa. Îi veneau în minte două lucruri. Primul, că Lucy era puțin amăgită în acea seară. Al doilea, că, indiferent de motivul pentru care Meg se afla în grădină, el trebuia să-i vorbească.

— Foarte bine. Mă duc!

Capitolul 27

Meg stătea de vreo zece minute între gardurile vii înalte de doi metri din grădina ducesei. Nu făcea altceva decât să se îngrijoreze. Atunci când Lucy îi mărturisise „lovitura decisivă” cu o zi înainte, Meg voise să se împotrivească, să insiste ca Lucy să se oprească. În schimb, Meg se auzi întrebându-se: „Ce e în mintea ta?” Își spusese că nu trebuia să îi pese, că nu trebuia să continue nebunia asta, dar o altă parte din ea încă mai păstra o urmă de speranță. Era o persoană îngrozitoare, teribilă, iar acest lucru fu confirmat de faptul că îi permisesse lui Lucy să pună la cale cina și că îi dăduse ascultare ducesei atunci când insistase ca Meg să se ridice de la masă și să meargă în grădină. Meg simți un gol în stomac. Desigur, Lucy nu intenționa să facă ceva atât de deplasat ca data trecută și să o încuie într-o cameră cu Hart pentru a fi prinși într-o situație compromițătoare. La început o refuză pe Lucy, dar ducesa spuse:

— Cum te-aș putea încuia în grădină? Nu are niciun sens!

Logica aceasta fusese motivul pentru care Meg dăduse înapoi, dar fiecare secundă care trecea o făcea din ce în ce mai neliniștită. Bănuia că Lucy voia ca Meg să-i mărturisească lui Hart că îl iubea. Ducea spusese asta de dimineață, când discutaseră despre petrecerea din seara asta.

— Acum nu mai este timp pentru timiditate, Meg, insistase Lucy. Bărbatul este pe cale să ceară de soție o altă femeie. Dacă simte ceva pentru tine, iar eu presupun că simte, ai obligația să îi spui.

— Dar dacă mă refuză, Lucy? Dacă alege titlul și zestrea lui Lady Eugenia în locul meu?

— Curaj, draga mea, curaj! Nu ai de unde să știi ce va alege până când nu îi vei spune adevărul. Apoi, trebuie să

faci față viitorului cu bravură.

Sarah se aflase acolo, dar cam tristă. Știa că îi va fi greu lui Meg să-i spună lui Hart adevărul.

Tu ce părere ai, Sarah? o întrebase Meg. Crezi că ar trebui să far asta? Crezi că ar trebui să-i spun lui Hart ce simt?

— Știu că va fi greu, Meggie, răspunsese Sarah. În acest moment însă, cred că Lucy are dreptate. Este singura șansă pe care o ai. Dacă nu te alege, măcar vei ști că ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Vei trăi restul vieții știind asta.

Meg încuviințase. Se gândise la asta toată ziua și, în cele din urmă, ajunsese la concluzia că prietenele ei aveau dreptate. Trebuia să-i spună lui Hart ce simțea. El merita să știe cu câtă ardoare îl iubea înainte să se logodească cu altă femeie. Dacă, în ciuda mărturisirii ei, alegea să o facă totuși, cel puțin ea știa că oferise dragostei ultima șansă.

La amiază, ideea părea în egală măsură curajoasă și corectă, dar acum, în timp ce stătea în grădină, cu mâinile la piept, simțea îngrijorarea în fiecare por. Se părea că o părăsise curajul, deoarece singurul lucru la care se putea gândi era golul din stomac și întrebarea care pe care și-o puneia iar și iar: „Dacă nu mă va alege?”

Nu dură mult și auzi scrâșnetul ferm al unor pași care se îndreptau spre ea pe cărarea de pietriș.

— Meg? se auzi vocea lui Hart chiar înainte să cotească și să o găsească.

— Hart, spuse ea prosteste. Pe cărare erau câteva felinare care scânteiau, dar altfel doar luna lumina pietrișul, frunzele verzi sclipitoare ale gardului viu și chipul atât de frumos al lui Hart. Purta pantaloni închiși la culoare, de foarte bună calitate, și o haină bleumarin. Lavaliera era de un alb imaculat și ieșea în evidență în întuneric, la fel și dinții lui albi atunci când îi zâmbea.

— Aici erai, spuse el. Te căutam. Lucy credea că poate ai dat de belea.

— Belea?

Hart se apropie de ea. Era la un pas distanță de ea. Îi

putea mirosi parfumul înțepător. Închise ochii și inspiră parfumul, încercând să-și adune curajul de a spune ceea ce avea de zis. Era mult mai dificil decât își imaginase, avându-l în fața ei, înalt, frumos, mirosind atât de bine și privind-o cu un zâmbet fermecător.

Își frecă brațele înghețate.

— Ți-e frig? întrebă el.

— Puțin, răspunse ea.

Își scoase haina de pe umeri, se îndreptă spre ea și i-o oferă. Ea o strânse cu ambele mâini. Era ca în seara în care se aflaseră în parcul din apropierea casei tatălui ei. Multe se schimbaseră însă de atunci.

— Mulțumesc! șopti ea.

— Meg, vreau să îți spun ceva, începu Hart.

— Bine, pentru că și eu vreau să îți spun ceva. Trebuia să fie prima care să vorbească. Avea sentimentul ciudat că el voia să-i spună că plănuia să ceară mâna lui Lady Eugenia și, dacă avea să facă asta, nu ar mai fi avut ocazia să-i spună că-l iubește.

— Îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Winford, continuă Hart.

Oare asta era ceea ce voise să-i spună?

— Nu este vina ta...

Înaintă spre el.

— Ba da, este. Cel puțin asta simt. Hart făcu un pas în spate și își trecu degetele prin păr, apoi se întoarse iar spre ea. Simt că nu am făcut altceva decât să îți provoc neplăceri de la balul familiei Hodge încoace.

Meg tresări.

— Să-mi provoci neplăceri? Nu înțeleg.

— Te-am sărutat, am rămas încuiat cu tine, am provocat un accident serios bărbatului cu care sperai să te măriți. În plus, nici nu se putea într-un moment mai nepotrivit, având în vedere că tatăl tău vrea să te ducă pe continent.

— Tot nu înțeleg.

Meg îi cercetă chipul.

— Ceea ce încerc să spun este că sper că mă vei ierta

pentru că ți-am distrus șansele la căsătorie.

— Mi-ai distrus... Meg dădu să spună ceva, dar se opri. Nu știa ce să-i răspundă. Era atât de diferit de ceea ce crezuse ea că avea să spună, încât nu știa ce răspuns să-i dea.

Se jucă puțin cu piciorul în pietriș și își împreună degetele.

— O, Hart, nu mi-ai distrus șansele la căsătorie!

— Nu vei mai avea șansa de a-l vedea pe Sir Winford înainte să pleci, nu?

Ultimul lucru despre care voia să discute cu Hart aici, în această grădină romantică, era despre Sir Winford.

— Și-a rupt piciorul. Nu este mort.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu va putea să se ridice din pat.

— Da, dar...

— Uite dovada, răspunse el. Oficial, eu sunt vinovat pentru că ți-am distrus șansele la mariaj.

Meg inspiră adânc.

— Hart, este ceva ce vreau să-ți spun. Este ceva important.

— Și eu vreau să-ți spun ceva. Un sentiment de vinovăție de care doresc să scap.

— Vinovăție? Clătină din cap. Ți-am spus, nu mi-ai distrus șansele la căsătorie. Eu...

— Te rog, zise Hart. Lasă-mă să termin. Dacă nu o faci, probabil nu voi mai fi în stare să o spun vreoooodată.

Tot ce putu face era să dea din cap. Înaintă, având o postură corectă. Își trecu mâinile pe sub haină, îi mângâie brațele și își opri mâinile la coatele ei. Ea inspiră adânc.

— Mă simt vinovat, Meg, nu numai pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Sir Winford, dar și pentru că nu îmi pot lua gândul de la tine. O trase mai aproape de el. Așa. Deschise gura să o sărute, iar ea îl primi, până ce limbile li se întâlniră. O săruta. Era un sărut adevărat, real. Haina îi căzu de pe umeri. Îi mângâie obrazul. Mâinile ei se aflau acum pe cămașa lui, care îi scotea în evidență fiecare mușchi de sub materialul fin. Îi sărută colțul gurii, obrazul, urechea.

Limba lui cobora pe gât, oprindu-se puțin, după care urcă pentru a-i întâlni din nou limba.

Meg era înfierbântată. Nu își imaginase că sărutul putea fi astfel. Când mâna lui îi cuprinse sânul, ea gemu, dar dintr-un motiv complet diferit. Nu din cauza surprinderii... ci a plăcerii.

— Meg, îi șopti el în ureche. Îl săruta fără încetare. Mâinile ei îi strângeau acum lavaliera. Îndată ce cămașa fu descheiată, iar mânușile ei înlăturate, el o ajută, iar ea își așează palmele pe pieptul lui fierbinte, trecându-și degetele peste umerii lui, prin cămașă, pentru a simți conturul brațelor lui puternice, musculoase.

Între timp, mâinile lui erau ocupate să-i desfacă rochia. Gura lui cobora ușor spre decolteu. Buzele lui atingeau partea superioară a sânelui înainte ca ea să realizeze că era expusă și gemu pentru a treia oară când acestea îi acoperiră sfârscul pe rare îl sugeau cu blândețe.

Pietrișul scrâșni și gardul viu se mișcă. Nu avură decât câteva secunde pentru a-și trage hainele și a se acoperi înainte ca Delilah Montebank să vină alergând dinspre gardul viu, chiar în direcția lor. Se opri brusc și suspină când îi văzu aproape dezbrăcați. Apoi strigă tare, clar, astfel încât fiecare dintre cei aflați în casă să poată auzi.

— Excelență! I-am găsit! Este un scandal, așa cum ai bănuț!

În câteva momente, jumătate dintre oaspeți veniră în grabă, în timp ce aerul nopții se umplea de șușoteli.

Capitolul 28

Hart se îndepărtă de Meg cu o iuțeală care-l sperie. Își trase cămașa pe umeri și se aplecă să-și ridice haina, fiind vag conștient că Meg avea bătăi de cap cu decolteul. Îl privi șocată, chiar înainte ca Lucy și alte câteva doamne să o ia în casă. Hart rămăsese cu sora lui, care îl privea cu un amestec de teroare și stânjeneală. Hart își luă lavaliera și

și-o legă. Se plimba înainte și înapoi în spațiul strâmt, pietrișul scârțâindu-i sub cizme, furia intensificându-se cu fiecare pas.

La naiba! Fusesse un prost. Cel mai mare idiot! Stătuse în salon și le privise pe Lucy și pe Meg plănuiind asta, iar el le căzuse în cursă. Retrăia întâmplarea cu Annabelle, numai că mai grav, fiindcă el chiar avusese încredere în Meg. Crezuse că era mai bună de atât.

— La dracu'! strigă el în noapte.

— Hart, ai grijă cum vorbești, spuse Sarah încet.

— Mi-e greu să cred că pot isca un scandal și mai mare în seara asta, chiar dacă aș încerca. Limbajul meu nu cred că va deranja prea tare. Se îndepărtă de sora lui și, la fel de repede, se întoarse spre ea. Îți voi pune o singură întrebare și, Sarah, știi că merit adevărul.

Sarah simți un nod în gât, dar încuviință.

— Spune!

— Lucy și Meg au plănuit asta? M-a trimis aici să mă întâlnesc cu ea intenționat? Au trimis-o pe Delilah să ne găsească?

Sarah răsuflă din greu.

— Nu este chiar...

— Am spus că merit adevărul! Hart strigă atât de tare, încât sora lui tresări. Mi-o datorezi. Au plănuit asta?

Își încleștă maxilarul.

Sarah își coborî privirea în pământ, holbându-se la pantofi, cu mâinile încrucișate la piept.

— Da, dar...

— Da este singurul cuvânt pe care voiam să-l aud.

— Hart, trebuie să mă ascuți. Este mai mult decât...

— Am crezut că pot avea încredere în ea. Sunt un idiot, un nerod sunt singurul vinovat!

— Nu, nu este ca Annabelle...

— Este exact ca Annabelle. Chiar i-am povestit lui Meg ceea ce nu s-a întâmplat cu Annabelle. Numai că Meg a învățat din asta. A trimis un grup întreg pentru a ne găsi.

— Hart, nu ești rezonabil!

— Spune-mi, Sarah, cât de rezonabil aș putea fi când

am descoperit că am fost atras într-o cursă? Că propria mea soră a luat parte la ea?

— Ascultă-mă...

Sarah îl privi ca și cum era un animal sălbatic imprevizibil. În acel moment, așa se și simțea.

— În acest moment nici măcar nu mă pot uita la tine. Își luă haina și se îndreptă spre casă.

— Unde pleci? strigă Sarah în urma lui.

— Voi merge să fac ceea ce sunt nevoit să fac... să ne informez părinții, pe ai noștri și pe ai lui Meg, că ne-am logodit.

Capitolul 29

— Îmi vine să vomit!

Meg se plimba de colo-colo în salonul lui Lucy, apăsându-și mâinile pe obraji fierbinți. Trecuse mai puțin de un sfert de oră. Un sfert de oră în care Meg își aranjase rochia, iar Hart cămașa și lavaliera, și în care toți invitații reveniseră în casă.

Meg avusese la dispoziție numai o clipă să-i privească fața înmărmurită a lui Hart înainte să fie dusă în salon, cu șalul Cassandrei Swift înfășurat în jurul umerilor. Nu era nicio îndoială. Hart fusese furios. Meg avea să dea socoteală, era sigură de asta.

Lucy inspiră adânc.

— O, draga mea, te rog să nu vomități! Dacă o să vomități, o să vomit și eu.

— Dacă vomitați amândouă, sunt sigură că o să vomit și eu, spuse Cassandra. În plus, de săptămâni bune vomit în fiecare dimineață. N-aș mai putea suporta.

— Dacă toate trei vomitați, nu vă pot promite că nu o voi face și eu, deși în mod normal eu nu vomit, adăugă Jane Upton.

— Nimeni nu va vomita! Sarah intră în cameră și închise ușa în urma ei. Își frecă tâmpilele. Trebuie să ne gândim logic. Trebuie să existe o modalitate de a rezolva asta.

— Ce vrei să spui, draga mea? Lucy o privi gânditoare. Jumătate dintre oaspeții mei l-au văzut pe fratele compromițând-o pe Meg în grădină. Nu există scăpare. Trebuie să se căsătorească.

Meg se așază pe canapea.

— Ce-a zis Hart, Sarah?

— Mi-e teamă că nu prea multe.

— Este furios?

Meg își apăsă stomacul care ghiorțăia.

Sarah își atinse vârful nasului.

— Din păcate, da.

— Pentru ce este furios? Întrebă Lucy.

— O, nu știu, răspunse Jane Upton. Poate pentru faptul că ai pus la cale toată scena, având în vedere că Delilah a spus asta clar și răspicat.

— Da, dar nu știam că vor fi găsiți într-o postură atât de intimă. Nu am putut decât să sper, răspunse Lucy. Apropo, cum ai reușit asta, Meg? Sclipitor!

— Oprește-te! Nu am făcut nimic. A fost totul nevinovat până când...

Meg respiră cu dificultate. Dacă nu va vomita, va leșina. Nu era genul care să leșine, dar acum părea un moment bun să înceapă să o facă.

— Presupun că i-ai spus că îl iubești, iar el ți-a răspuns cu o îmbrățișare pasională. Mie mi se pare perfect, spuse Lucy.

— Nu am avut ocazia să îi spun.

Meg simți în gură gustul amar al fierii.

— Te-a sărutat fără motiv? Întrebă Lucy surprinsă.

Meg își masă tâmpilele. Nu putea gândi. Nu-și putea aminti cum și de ce ea și Hart ajunseseră de la discuția despre piciorul rupt al lui Sir Winford la a-și scoate hainele unul altuia în grădină, dar, în momentul în care vocea lui Delilah se auzise în noapte, Hart tresărise și o îndepărtase.

Îi văzuse chipul plin de mânie și știu fără urmă de îndoială nu numai că el credea că totul fusese plănuțit, dar credea chiar că ea fusese cea care pusese totul la cale. Sigur. De aceea ei îi venea să vomite.

— Lucy, cum ai putut să faci așa ceva! Meg se ridică și se îndreaptă spre ducasă. Ți-am spus că nu vreau să-l forțez.

— Draga mea, îmi pare rău. Sincer îți spun. Ar fi trebuit să fiu puțin mai specifică în privința indicațiilor pe care i le-am dat lui Delilah, mai ales în ceea ce privește vorbele pe care trebuia să le spună atunci când a dat peste voi, dar tu știi că intențiile mele au fost bune. Timpul este esențial. Bărbatul acesta era pe cale să ceară pe altcineva de soție.

— Nu puteai să aștepți până ar fi avut ocazia să audă ceea ce voiam să-i spun? susținu Meg.

Lucy se înroși.

— Foarte bine. Recunosc. V-am spionat. Pur și simplu nu am putut auzi ceea ce ai spus. Când l-am văzut că te-a îmbrățișat și a început să te sărute, m-am gândit că totul mergea conform planului, așa că am trimis-o pe Delilah.

— Dacă totul mergea atât de bine, de ce nu ai presupus și că mă va cere de soție? bombăni Meg. De ce ai avut nevoie de Delilah?

— O asigurare suplimentară, draga mea, nu strică niciodată. În plus, știu cât de încăpățânat poate fi un bărbat. Este evident că ține la tine. Scandalul nu a făcut decât să mă asigure că totul mergea conform planului.

— O asigurare pe care nu ți-am cerut-o și pe care nu o doresc. Acum mă va urî. Meg o privi pe Sarah. Sarah, crezi că mă urăște? Așa este?

— Nu a zis asta. Îngrijorarea de pe chipul lui Sarah trăda faptul că orice i-ar fi spus el surorii lui nu era de bine.

— Lucy, de data asta chiar ai exagerat. Jane Upton clătină din cap dezaprobat. Nu știi niciodată să te oprești la timp.

— Pentru că nu ești niciodată destul de sigur că este momentul potrivit, răspunse Lucy cu nasul pe sus.

— Poate ar trebui să nu ne mai dăm cu părerea până nu aflăm ce simte Hart, spuse Cassandra cu blândețe.

— Da! Așa este, întări Lucy. Dacă nu mă înșel, din toată situația asta ar trebui să rezulte o nuntă. O nuntă între două persoane care se iubesc, chiar dacă unul dintre ei nu recunoaște încă asta. Nu va fi niciodată o greșeală.

— Este o greșeală dacă soțul meu mă va urî pentru tot restul zilelor, gemu Meg.

— Nu te va urî... Ducea făcu o pauză atunci când surprinse expresia de pe chipul lui Sarah. Lucy tresări. Cât de rău este?

— Este rău. *Foarte* rău, spuse Sarah. Hart va vorbi cu mama și cu tata. Reacția lor va fi cu siguranță neplăcută.

Capitolul 30

Părinții lui Meg o așteptau deja de două ore atunci când Lucy și Derek o aduseră acasă. Lucy pusese o pelerină pe umerii lui Meg pentru a ascunde hainele răvășite. Lucy ceruse uneia dintre cameriste să aranjeze părul negru al lui Meg într-un coc, dar când urcă scările din fața casei și intră, probabil că Meg arăta vinovată. Nu-i ceru ducesei să o însoțească. Lucy se oferise și insistase să o ajute să explice problema baronului și soției sale. În momentul în care Meg păși pragul, mama ei se îndreptă spre ea.

— Margaret, ce-ai făcut?

Vocea mamei ei era plină de dezaprobare. Evident, Hart deja fusese acolo.

Tatăl ei se holbă dezgustat la Meg, ca și cum ar fi fost un gândac.

— Să mergem toți în salon să discutăm civilizat, spuse Lucy.

Merșeră toți acolo și așteptară până când ducesa aprinse câteva lumânări. Meg se așeză pe fotoliul de lângă

șemineu, iar de pe canapea părinții ei o priveau urât. Lucy termină de aprins lumânările și se așază în spatele lui Meg, punându-i o mână pe umăr. Derek stătea alături de Meg, ca și cum aceasta ar fi avut nevoie de protecție. Meg se simțea într-adevăr mai confortabil avându-i lângă ea.

— Poate că lucrurile nu s-au întâmplat în cele mai dezirabile circumstanțe, începu Lucy. Este însă un fapt neîndoielnic că fiica dumneavoastră este logodită cu un viitor conte. Cred că ar trebui să vă mulțumească asta.

— Să ne mulțumească? Ochii mamei lui Meg mai că ieșiră din orbite. Ne-a făcut de rușine comportându-se ca o femeie ușoară și, în plus, ne vom înrudi cu o familie pe care o detestăm. Pentru Dumnezeu, ce anume ar trebui să ne mulțumească?

Meg căută privirea tatălui ei. Acesta era la fel de împietrit precum fusese Hart.

— Nu pot accepta această căsătorie, Margaret.

— Nu aveți altă opțiune, exclamă Derek Hunt. Răul este deja făcut.

— Asta nu înseamnă că trebuie să fim de acord, răspunse mama lui Meg cu vocea plină de furie. Își îndreptă atenția către Meg. Ar fi trebuit să știu că-ți faci de cap cu Highgate. Ai adus vorba despre el de mai multe ori în ultima vreme. Mi-e rușine cu tine, Margaret!

Meg lăsă capul în pământ. Sperase mereu că într-o zi părinții ei vor accepta căsătoria cu Hart, dar asta avea să se întâmple *dacă* el avea să o iubească, să o aleagă și să îi ceară mâna. Toată povestea se transformase însă într-un dezastru rușinos și nu își putea învinui părinții pentru că erau furioși pentru rușinea suplimentară pe care o aducea și ea asupra familiei ei.

— Highgate a zis că nunta va avea loc îndată ce va obține aprobarea, spuse baronul.

— Îl pot ajuta cu asta, răspunse Derek.

— Tată, spuse Meg cu ochii plini de lacrimi. Vei fi acolo? La nuntă?

— Nu avem de ales. Va trebui să participăm pentru a face din situația asta ceva cât mai respectabil cu putință.

Vom amâna mutarea până după nuntă, dar tot intenționăm să plecăm pe continent.

Lacrimile se prelingeau pe obrajii lui Meg.

— Nu vă voi mai vedea niciodată?

— Așa este, răspuse tatăl ei.

— Dar... nepoții voștri? Îi veți vizita vreodată?

Suspină.

— Asta depinde de tine, răspuse tatăl ei. Mă îndoiesc că vom avea bani să vă vizităm.

Meg își îngropă fața în batista pe care Lucy i-o oferise în trăsură. O, ce făcuse?

— Presupun că vă veți oferi să plătiți pentru rochia de nuntă, spuse mama ei ducesei.

— Desigur! Meg va avea tot ce are nevoie, răspuse Lucy.

— Se pare că ați câștigat pariul, Excelență. Mama ei o privi pe Meg cu dezgust. Va putea să vă plătească datoria cu banii pe care îi va avea în calitate de soție a lui Highgate.

— Oprește-te, mamă, bolborosi Meg.

— Ce să mă opresc? răspuse mama ei. Nu asta ți-ai dorit? Nu asta ai plănuit?

Fusese atât de aproape de adevăr și atât de dureros, încât Meg se ridică și fugi spre ușă. Nu mai era nicio îndoială. Avea să vomite.

Capitolul 31

Nunta avu loc trei zile mai târziu în salonul casei din oraș a familiei Highgate, la ora nouă dimineața. La nuntă participară mireasa, care încă era convinsă că va vomita în orice moment, mirele, a cărui față era o mască împietrită de furie, părinții mirelui, care oscilau între furie și greață, părinții miresei, care păreau amândoi din cale-afară de indignați, sora și cumnatul mirelui, care păreau îngrijorați, ducele de Claringdon, care părea stoic, și ducesa de

Claringdon, care părea exuberantă.

În timp ce arhiepiscopul rostea cuvintele care aveau s-o lege definitiv pe Meg de Hart, ea se luptă cu lacrimile. Nu lacrimi de fericire. Era complet diferit de cum își imaginase acest moment în visurile ei. Ar fi trebuit să fie un moment vesel, un vis devenit realitate. În schimb, străbătu salonul pentru al întâlni pe Hart, care stătea lângă arhiepiscop, simțindu-se de parcă mergea la război. Se gândise să fugă, să se ascundă, dar ar fi fost un gest de lașitate. Trebuia să-și găsească curajul de a face față situației.

Era vina ei. Ea fusese cea care-i ceruse ajutorul lui Lucy. Ea fusese cea care mersese în grădină și așteptase ca Lucy să i trimită pe Hart. Chiar dacă ar fi știut sau nu cum avea să se întâmple, tot era vinovată și trebuia să suporte consecințele. Era îngrozită de posibilitatea ca Hart să fugă sau să se ascundă. Sau să nu ajungă. În cele din urmă însă, știuse că Hart nu ar fi fost atât de lipsit de caracter ca să se ascundă de asta. Nu avea să fugă, iar ea îi datora să nu-l facă de râs în fața familiei lui fugind. Avea să-l facă de rușine dacă ar fi refuzat să-și facă apariția la nuntă.

Hart nu se uită la ea. Era prima dată când se revedeau de la acel moment îngrozitor din grădina lui Lucy. Meg sperase că o va vizita, că va veni să discute cu ea, să-i dea o șansă să-i explice, o șansă să-i ofere o cale de scăpare. Ea voia să-i spună că va fi bine. Oricum, părinții ei intenționau să o ducă pe continent. De acolo, putea suporta mai bine scandalul. Desigur că aveau să fie vizitatori din Anglia care să împrăstie zvonul. Nu era atât de naivă încât să creadă că își va putea salva reputația, dar ar fi fost dispusă să trăiască o viață cu rușinea, dacă asta însemna să-l salveze pe Hart de la o căsnicie pe care nu și-o dorea. Îl iubea cu disperare, dar nu voia un soț care să se însoare cu ea din obligație.

Hart nu o vizitase însă niciodată. Biletul pe care i-l trimisese prin Sarah, în care îi ceruse să vină pentru a putea decide care era cea mai bună manieră de a gestiona dezastrul, rămăsese fără răspuns până în această

dimineată când Sarah îi adusese un bilet pe care scria un singur rând. Meg îl deschise cu răsuflarea tăiată și cu inima cât un purice. „Nunta va avea loc la ora nouă”. Niciun cuvânt nu trăda emoția, dar Meg știa. Era furios.

Sarah și Cassandra o ajutaseră pe Meg în dimineata aceasta. Jane se scuzase spunând că nu avea nimic frumos de spus și că nu intenționa să agraveze situația fiind morocănoasă, un sentiment pe care Meg îl aprecia.

Lucy fusese alungată atât de Meg, cât și de Sarah. Ducea nu arătase niciun regret pentru acțiunile ei, iar soțul ei ajutase la obținerea rapidă a unei licențe de căsătorie. Astfel că Sarah și Cassandra o văzură pe Meg îmbrăcată într-o rochie de culoarea piersicii, cu părul aranjat cu boboci albi de trandafir. Tot timpul, Meg și Sarah fuseseră pe punctul de a izbucni în lacrimi. Biata, draga și dulce Cassandra arăta și ea de parcă era pe cale să plângă în timp ce încerca să ofere cuvinte de îmbărbătare precum:

— Nu-i așa că este drăguț că în sfârșit veți deveni cumnate?

Sarah se strădui să zâmbească. Meg nu reuși să se arate entuziasmată. Încă simțea un gol în stomac la gândul că îl va întâlni pe Hart. Ce-ar mai fi putut să-i spună? Ce-ar mai fi putut face? Se bucură de o scurtă fantezie în care îl lua de mână și fugea cu el. Ar fi putut fugi amândoi, nu? L-ar fi putut salva și apoi pleca pentru a nu-l mai chinui. În momentul în care îi văzu spatele drept și postura stoică atunci când îl găsi în salon, curajul o părăsi, iar restul ceremoniei era o ceață de cuvinte rostite și îngrijorare.

Când totul se termină și jurămintele fură pecetluite, soțul ei se întoarse și ieși din încăpere fără măcar să o privească.

Capitolul 32

Dacă băutul în exces al șampaniei înainte de amiază

era ceva necugetat, atunci Meg nu voia să fie cugetată. Micul dejun avu loc imediat după ceremonie, dar Meg nu reușise să ia nici măcar o înghițitură. Hart, care stătea alături de ea ca o statuie, nu avea această problemă. Mânca și bea ca și cum nu avea nicio problemă în viață și conversa cu ducele de Claringdon și cu lordul Berkeley ca și cum nu și-ar fi ignorat intenționat soția. Soția. Cuvântul o făcea să simtă un nod în stomac. Cum reușise, pe durata a trei zile scurte, ca ideea de Lady Highgate să se transforme dintr-un vis frumos în coșmar?

Sarah stătea în stânga lui Meg și-i strângea mâna, încurajând-o din când în când, dar cele două prietene nu-și vorbiră. Meg bău pahar după pahar de șampanie, gândindu-se cu emoție la ceva la ce nu-și permisesese să reflecteze până în acel moment: noaptea nunții. Indiferent de circumstanțele în care se căsătoriseră, fericite sau solemne, dorite sau nedorite, furioase sau plăcute, noaptea nunții era inevitabilă. Trebuia să se întâmple. Dacă nu s-ar întâmpla, căsătoria lor nu s-ar consuma, iar asta ar însemna că era ilegală. Gândul la cum se va întâmpla o făcea să dea pe gât pahare de șampanie.

Hart nu se uita la ea, nici nu-i vorbea. Jurămintele lui fuseseră rostite pe un ton monoton, în timp ce privea la un punct fix din depărtare. Nu se putea gândi la un act rece, lipsit de sentiment, în patul lui Hart. Oare avea să fie dureros? Sigur Hart nu avea să o pedepsească cu trupul lui. Singurul lucru care o mai calma era șampania acidulată. Șampania nu o judeca și nici nu-i puneă întrebări. Draga de ea. Când vru să ia un al patrulea pahar, Sarah o prinse de încheietura mâinii pentru a opri.

— Ar fi bine să o iei mai ușor, șopti Sarah.

— Sunt îngrozită, îi șopti Meg, zâmbindu-i fals arhiepiscopului care se uita la ea din spatele farfuriei lui cu somon și ouă.

— Știu, dar Hart va trebui în cele din urmă să-ți vorbească.

— Va trebui în cele din urmă să facă mai mult decât atât.

Vocea lui Meg tremura.

— Asta te îngrijorează? șopti Sarah.

Meg încuviință.

— Abia dacă mă pot gândi la altceva.

— Vino cu mine! Sarah se ridică și o luă pe Meg de mână. Vă rog să ne scuzați o clipă! Sarah se adresa tuturor celor de la masă. Bărbații se ridicară în timp ce doamnele părăsiră încăperea și, deși și el se ridicase, Hart nu avu contact vizual cu Meg.

Sarah o scoase pe Meg din încăpere, traversară coridorul, trecură prin foaier și ajunseră în salon. Închise ușa după ele și se întoarse cu fața la Meg.

— Urăsc să îți cer asta, dar simt că trebuie să o fac. Sarah își aranja fusta. Cât de multe ți-a spus mama ta despre... noaptea nunții?

Meg își frecă brațele înghețate.

— Absolut nimic.

Sarah oftă. Își puse mâinile la ochi.

— Mi-era teamă că vei spune asta.

Meg se duse lângă șemineu ca să se încălzească.

— Va dura foarte tare, nu?

— Nu! Sarah își dresă vocea. Adică nu neapărat.

Meg se întoarse cu fața spre ea.

— Nu mă prea consolează.

— Iartă-mă! Vorbim despre fratele meu. Nu este un subiect confortabil pentru mine. Dacă nu mă înșel, Hart are foarte multă experiență și îndrăznesc să spun că știe ce face în pat.

— Nici asta nu mă ajută, spuse Meg, simțind din nou un gol în stomac.

— Ba da. Sarah zâmbi. Un soț fără experiență poate fi un coșmar. Crede-mă! Am auzit asta de la alte prietene măritate.

Meg miji ochii.

— Sigur nu de la Lucy, Cassandra sau Jane?

Sarah pufni.

— Nu! Nu ele. Niciuna dintre ele. Noi suntem cele norocoase.

Meg continua să-și încâlzească brațele.

— Îmi pare rău că nu mă pot arăta entuziasmată.

Sarah se apropie de ea și o bătă pe umăr.

— Știu și îmi cer scuze că nu te pot face să te simți mai bine. Vreau să știi că orice s-ar întâmpla, nu mă îndoiesc că Hart va fi delicat cu tine. Sunt convinsă că te va face să te simți bine. Vrei să-ți spun detalii, pentru a fi pregătită?

Meg înghiți în sec. Oare voia ca Sarah să-i împărtășească detalii?

— Nu sunt sigură. Dacă voi afla detaliile, oare voi bea mai mult sau mai puțin?

Sarah o privi cu subînțeles.

— Ai dreptate. Mai bine să las totul pe seama imaginației tale. Știu că dacă cineva mi-ar fi spus detaliile înainte de prima mea experiență, probabil nu aș fi crezut.

Meg oftă. Își atinse obrazul.

— Este atât de neobișnuit?

Sarah ridică din umeri.

— Este.

Meg făcu ochii mari.

— O, Cerule, unde mi-e paharul cu șampanie?

— Poate, de asemenea, să fie și foarte plăcut, se grăbi Sarah să adauge.

— Poate?

— Atunci când ai partenerul potrivit. Ei bine, eu abia aștept, și știu că și Lucy, Cass și Jane o fac.

Meg se încruntă.

— Ești sigură de asta?

— Da, de ce?

— Deoarece mama nu mi-a spus multe, dar, printre puținele lucruri pe care mi le-a menționat, am avut impresia că nu e ceva ce aștepta cu nerăbdare.

Sarah își împreună mâinile.

— O, draga mea, ce păcat! Mi-e teamă că depinde în totalitate de partener.

Meg oftă și se holbă la șemineu.

— Nici măcar nu m-a privit. Nu va vorbi cu mine.

— Ceea ce mă îngrijorează. Cred că trebuie să vorbești cu el, între patru ochi, înainte... știi tu. Încearcă să-i explici ce s-a întâmplat.

Meg își freca brațele cu și mai multă forță.

— Cum să-i explic când nici eu nu știu?

— Trebuie să-i explici că intenționei să-i spui în acea noapte că îl iubești.

Meg își șterse fruntea cu dosul palmei.

— O, da! Ca și cum nu o să creadă că am inventat totul. Nu mă va crede niciodată!

Sarah o mângâie prietenește pe umăr.

— Trebuie să-i spui, Meg!

Meg clipi să-și rețină lacrimile.

— Nu. Nu trebuie. Nu pot. Nu voi putea niciodată.

Capitolul 33

Era noaptea nunții lui, dar Hart nu se grăbi să se dezbrace. Îi ceru valetului său, care în mod surprinzător era treaz, să plece, pentru ca bărbatul să nu aibă despre ce să bârfească și începu să-și dea jos fiecare articol vestimentar cât mai lent posibil. Era meschin din partea lui, dar voia să o facă pe Meg să aștepte.

Era îngrijorată. Era emoționată. Bine. Așa și trebuia. Nu se hotărâse cum avea să se petreacă această seară, dar în timp ce fiecare haină era înlăturată, începu să ticluiască un plan.

Tatăl lui îi dăruise o casă minunată în oraș. Era una pe care tatăl lui nu o folosise niciodată. Una destinată lui Hart încă de la naștere, pentru a locui acolo cu *soția* lui. O casă unde să-și facă o familie. Hart ceruse să i se aducă lucrurile din apartamentul lui din St. James și să-i fie aranjate în dormitorul principal, acolo unde se aflau acum.

În acea zi, el și Meg petrecuseră cât de mult putură în casa părinților lui. Dimineața avusese loc nunta, apoi micul dejun incredibil de lung, și atât el, cât și proaspăta lui soție

se îmbătaseră. Urmase o amiază lungă de discuții în birou, în compania tatălui său și a lui Berkeley, în timp ce doamnele trăseseră un pui de somn. Seara târziu luară cina, una în care soția lui părea trează și nervoasă, apoi plecară spre Belgravia pentru a-și petrece prima noapte în noua lor casă.

Tatăl lui fusese nepoliticos la amiază, după plecarea familiei Timmons.

— Nu numai că ai reușit să te lași atras în această căsătorie, dar ai mai și ales cea mai nepotrivită femeie. Oare nu te-am avertizat în privința asta? La dracu', nu ai mai avut o astfel de experiență cu fetișcana aia din familia Cardiff? Cumva ai reușit să cazi în aceeași capcană cu ultima fată de pe pământ pe care aș fi ales-o pentru tine. Este o ușuratică interesată de bani.

Ceva din ceea ce spusese tatăl lui era adevărat, desigur, dar refuza să-l asculte pe bătrân numind-o pe Meg ușuratică. Hart lovi cu pumnul în biroul de mahon în spatele căruia stătea tatăl lui.

— Acum este soția mea, tată, și nu-ți voi permite să o numești astfel!

Hart nu știa de ce îi luase apărarea. Poate pentru că îi plăcea să își contrazică tatăl. Apoi, el fusese cel care mersese în grădină. Se îndreptase direct spre scandalul care-l distrusese. Fusese vina lui.

— Este soția ta, răspunse tatăl lui. Sper că ești fericit cu ea, mai ales având în vedere că nu a adus nicio lețcaie cu ea. Mama ta a zis că nici măcar nu are trusou.

— Nu a avut timp pentru trusou, bombăni Hart.

— Da, pentru că nu ai putut să-ți ții mâinile departe de gunoiul ăla!

— Dacă o mai jignești o dată, vei avea de-a face cu mine, mârâi Hart, punându-și ambii pumni pe masă și privindu-și tatăl direct în ochi.

În timp ce cei doi se certau, Berkeley nu făcu decât să mustăcească și să ia o gură de coniac, iar, dacă Berkeley bea, atunci era clar că era o situație serioasă.

Tatăl lui se lăsă pe spătarul scaunului și se holba la

Hart.

— Știam de la început că Annabelle Cardiff nu voia decât titlul și banii tăi. Am încercat să-ți spun asta, dar m-ai ascultat? Nu!

— Vorbești serios? Ai insistat să mă însor cu ea!

Tatăl lui ignoră remarca.

— Chiar am încercat să te avertizez în legătură cu fata asta, Timmons, atunci când ai adus vorba despre ea, dar tot nu m-ai ascultat. Ce se întâmplă cu tine?

Hart se îndepărtă de biroul tatălui său.

— Nu știu. Presupun că așchia nu sare departe de trunchi.

Tatăl lui mai că se ridică de pe scaun.

— Îndrăznești să te compari cu mine? Cel puțin eu nu m-am însurat cu un nimeni fără o lețcaie, care să-mi facă de răs familia.

Hart se întinse spre tatăl lui. Berkeley îl prinse și-l imobiliză până când se calmă suficient pentru a se îndrepta spre șemineu.

— De ce o aperi?

Tatăl lui se așeză din nou pe scaun, cu fața roșie de furie.

— Este soția mea, spuse Hart printre dinți.

— Nu-mi mai aminti!

Tatăl lui aproape scuipea aceste cuvinte.

Hart bombăni, dar în cele din urmă se așeză. Berkeley se îndreptă spre bar și-și mai turnă un pahar cu coniac.

— Haideți, domnilor, există și o parte plină a paharului.

— Care anume?

Tatăl lui își întoarse privirea spre Berkeley.

— Fiul tău s-a însurat în cele din urmă. Va urma, fără îndoială, un moștenitor, răspunse Berkeley.

Acele cuvinte îl bântuiau acum pe Hart. Un moștenitor? Un moștenitor va urma fără îndoială? În acel moment nu era sigur de nimic. Ultimele trei zile fuseseră în ceață. O ceață plină de furie, confuzie și trădare. Toate emoțiile negative îl cuprinseseră atunci când auzise

cuvintele lui Delilah Montebank, cuvinte care-i rămaseră întipărite în minte: „Excelență, i-am găsit! Este un scandal, așa cum ai presupus!”

Evenimentele din ziua anterioară îi treceau prin minte lui Hart. Cina de la casa lui Lucy, faptul că îi ceruse să meargă după Meg, dansul, chiar și Sir Winford. Fusesse totul un plan bine pus la cale. Fusesse un plan la care propria soră luase parte. Sarah fusesse cea care insistase ca el să meargă la cina organizată de Lucy, pentru ca aceasta și Meg să-l poată prinde în capcană.

Nu va uita niciodată momentul în care o văzuse pe Lucy șoptindu-i lui Meg, în salon, chiar înainte ca ea să se ridice și să iasă. Se dusese în grădină, se dusese să-l aștepte pe el. Căzuse direct în capcana lor. Ce naiv fusesse! Avusese încredere în Meg, dar ea, Lucy și Sarah nu erau decât niște intrigante.

Meg spusese clar că voia să-și găsească un soț. Fusesse foarte sinceră când spusese că avea nevoie de o cerere pentru a-l împiedica pe tatăl ei să o ia cu el pe continent. După ce Sir Winford nu mai putuse să o facă, ea pusese ochii pe Hart.

La dracu', cum reușise în toți anii aceștia să scape de planul mârșav al lui Annabelle, să devină mai înțelept și mai atent, dar cu toate astea reușise să fie prins într-un mariaj cu prietena sfioasă a surorii lui? Își scoase cămașa. De aceea se întâmplase, nu? Meg nu părea intrigantă, nu părea rea. Părea dulce, drăguță, blândă și candidă. Cu Annabelle, mereu fusesse precaut. Ceva la ea îi spusese că aceasta îl voia suficient de tare pentru a nu se da înapoi de la nimic ca să-l aibă. Cu Meg lăsase garda jos. Avusese încredere în ea. Ce prost!

Își dădu jos pantalonii. Complet dezbrăcat, se opri în fața dulapului și-și scoase halatul albastru din catifea. Și-l trase pe el și îl legă strâns cu cordonul, apoi se îndreptă spre ușa care separa camera lui de a soției sale.

Bătu doar o dată, apoi apăsă clanța și deschise ușa. Încăperea era luminată numai de un câteva lumânări de pe polița șemineului. În timp ce ochii lui încercau să se

adapteze întinericului, studie încăperea. Meg stătea pe pat, purtând un halat alb. În ciuda voinței lui, inspiră adânc. La dracu'! De ce trebuia să fie atât de frumoasă soția lui intrigantă?

— Meg?

Vocea lui părea gravă în liniștea dormitorului.

Ea tremura și avea ochii larg deschiși. Hart încercă să-și rețină dorința tandră în timp ce se apropia de pat, privind-o. Nu plânsese. Nu. Ochii ei erau uscați. La urma urmelor, obținuse ceea ce-și dorise. De ce-ar mai plânge? Tremurul și ochii mari probabil erau numai o prefăcătorie. Avea să pună capăt jocului ei.

Își trecu degetele de-a lungul decolteului halatului și-și înclină capul. Ea tremură, dar nu se trase înapoi. I se făcu pielea de găină acolo unde o atinsese el. Îi mângâie obrazul. Acum era a lui. Putea face tot ce dorea cu ea.

— Ești atât de frumoasă, spuse el.

Ea tresări.

— Dar atât de mincinoasă!

Tresări și-și întoarse obrazul.

— Nicio lacrimă care să-ți însoțească prefăcătoria?

— Ce prefăcătorie?

Vocea îi tremura.

— Nu pretinde că nu ai pus la cale toată șarada din grădină, alături de Lucy Hunt. Sarah a recunoscut.

— Eu...

— Ce? Nu te-ai dus acolo sperând că te voi urma? Asta vrei să-mi spui?

Lăsă capul în jos.

— Lucy nu m-a trimis acolo știind ce avea să se întâmple? continuă el.

— Nu era...

— Ce nu era?

Sigur acum avea să verse o lacrimă, două. În schimb, își ridică bărbia și îl privi drept în ochi.

— Nu te-am mințit niciodată. Se ridică în capul oaselor și se îndepărtă de el.

— Nu?

— Nu.

Continua să-l privească sigură pe ea.

— Atunci ai vrut să te măriți cu Sir Winford? Niciodată nu am fost ținta ta?

Își feri privirea de a lui. Înainte însă, el zări vinovăția din ochii ei. Tăcerea ei spunea totul. Cel puțin era dispusă să recunoască minciuna. Îi dezgoli umărul. Ar fi fost atât de ușor să o facă a lui. Nu să facă dragoste cu ea, asta niciodată, dar să o arunce pe spate în pat și să-și facă de cap cu ea. Să producă odată un moștenitor. Fără îndoială că va fi încântată. La urma urmelor, asta își dorea. Își dorea copii. Ar fi fost mai grav pentru ea dacă nu aveau să-și consume căsătoria. Avea să rămână lipsită de protecție. Sigur că astfel nu vor avea copii. Cel puțin, nu unii pe care să-i recunoască el. Asta era. Se hotărâse.

Vocea ei tremură din nou.

— Nu-mi vei... face rău, nu, Hart?

Râse cu cruzime.

— Doar dacă ceea ce-am făcut deja nu te-a rănit.

— Ce vrei să spui?

Tremură. Ce actriță bună!

— Vreau să spun că intenționez să mă întorc și să părăsesc acum această cameră, unde nu mă voi mai întoarce niciodată.

— Tu... nu intenționezi să te culci cu mine?

Vocea ei era șoptită, dar plină de surprindere.

— Nu am nicio intenție să mă culc cu tine.

Se încruntă.

— Nu înțeleg.

Expresia ei pe care se citea ușurarea și confuzia îl făcea să nu dea înapoi. Își încrucișă brațele la piept și o privi de sus.

— Draga mea. Ai obținut ceea ce ai crezut că vrei. Un soț. Un nume. Bani. Un motiv să rămâi în Londra, un motiv pentru a nu pleca pe continent. Refuz să-ți ofer ceea ce vrei cu adevărat.

Deveni și mai nedumerită.

— Și ce vreau cu adevărat?

- Copii. O familie. Cândva mi-ai spus că vrei astfel de lucruri, încuviință.
- Așa este.
- Nu intenționez să ți le ofer. Se forță să zâmbească.
- Ce tot vorbești? Ai nevoie de un moștenitor.
- Singurul lucru care mă va face să accept lipsa unui moștenitor este faptul că tu nu vei obține ceea ce vrei. Pot lăsa moștenirea și titlul copiilor lui Sarah și Berkeley.
- O urmă de furie îi traversă chipul.
- Doar nu vorbești serios!
- Se răsuca pe călcâie și plecă.
- Niciodată nu am vorbit mai serios!

Capitolul 34

În dimineața următoare, la ora 10.30, trăsură ducesei de Claringdon se opri în fața noii case a lui Meg. Meg își petrecuse mare parte din dimineață ascunzându-se în camera ei. Cadourile de nuntă și felicitările continuau să sosească neconținut. Aparent toată înalta societate era nerăbdătoare să felicite noua familie Highgate.

Știind că Hart era închis în birou, Meg se aventură pe scări, trecând pe lângă mesele pline cu daruri, când dădu cu ochii de un frumos buchet de azalee albe. Buchetul era însoțit de un bilet de la Sir Winford. Cavalerul îi ura o căsnicie fericită și felicita norocosul ginere, dorindu-le amândurora sănătate și bucurii. Asta o făcu să alerge în dormitor în lacrimi.

Se ascundea în dormitor, analizând dezastrul care devenise viața ei când una dintre cameriste bătu ușor la ușă și o informă că Hart plecase la club. Meg își șterse lacrimile și decise să meargă să exploreze noua ei casă. Menajera, doamna Grintley, îi arăta cu mândrie împrejurimile când ducesa ajunsese însoțită de Sarah, Cass și Jane. Lucy era vicleană, Meg trebuia să recunoască asta. Dacă ar fi venit singură, Meg probabil ar fi refuzat-o, dar

faptul că le adusese cu ea pe celelalte doamne îi garanta primirea. Totuși, de ce acceptase Sarah să vină cu ea?

Meg le primi în salonul albastru. Era pentru prima oară când intra în acea încăpăre. Era încântătoare așa, în alb și albastru. Toată casa era minunată. Era cu mult peste ce-și imaginase ea. Era mult peste casa ponosită a tatălui ei. Nu merita să trăiască aici.

Îndată ce majordomul lăasă doamnele singure, Meg se întoarse spre Lucy.

— Ai mult tupeu să vii aici, Excelență!

Sarah exclamă:

— Meggie, te rog, ascult-o!

— Ce mai poate spune pentru a îndrepta lucrurile?

Meg își îndreptă privirea spre Sarah!

— Asta spun și eu, dar nimeni nu mă ascultă! Jane își împinse ochelarii și le privi pe celelalte acuzator. Totuși, mi s-a spus că vom avea prăjituri.

O privi îngrijorată pe Meg.

Amintindu-și bunele maniere, Meg ceru să li se aducă ceai și prăjituri, înainte să-și întoarcă din nou atenția către Lucy. Spre norocul ei, Lucy chiar părea destul de nefericită.

— Unde este Hart? întrebă Sarah.

— A plecat la club, răspunse Meg.

— Și ai avut... o seară plăcută? întrebă Sarah cu o ușoară reținere.

— Soțul meu mă urăște, deci tu ce crezi?

— Pot să vorbesc acum, te rog?

Lucy își strânse mâinile în față și se holbă la Sarah.

— Foarte bine. Sarah încuviință discret. Spune!

— Ai reușit să o împiedici să vorbească? întrebă Meg clipind.

— A fost una dintre condițiile pentru care i-am permis să vină, răspunse Sarah.

— Serios? întrebă Meg. Care au fost celelalte condiții?

— Una a fost să nu înrăutățească situația, sublinie Jane.

— O, Meg, draga mea, interveni în cele din urmă Cass. Ascultă ce are Lucy de spus. Vrea să te ajute.

Meg își încrucișă brațele la piept și se uită urât la Lucy.

— Cum intenționezi să faci asta? M-am săturat de intrigile tale. Cred că am fost suficient de clară în numeroasele ocazii în care ți-am spus că nu aș fi vrut niciodată să-l forțez pe Hart să se însoare cu mine.

Lucy își drese vocea și își îndreptă spatele. O privi pe Sarah ca și cum ar fi vrut să-i confirme permisiunea. Sarah încuviință.

— În primul rând, aș vrea să subliniez faptul că ești măritată cu bărbatul visurilor tale ca rezultat al intrigilor mele.

Meg deschise gura să-i răspundă.

— Lucy... ai promis! aproape Sarah strigă.

— Știu. Știu. Cred însă că este un fapt relevant care nu ar trebui întru totul subestimat, preciză Lucy.

— Și? insistă Sarah, uitându-se prudentă la Lucy.

Lucy se întoarce cu fața la Meg.

— Delilah are potențial în calitate de complotist, dar mi-e teamă că este încă neșlefuită. Aș vrea să-mi cer scuze pentru modalitatea în care mi-am dus la îndeplinire planul. A fost prost gândit.

Lucy termină și-și așează palmele pe genunchi.

— Este o scuză? întrebă Jane frecându-și vârful nasului. Sincer, nu credeam că Lucy e capabilă de una ca asta.

— Sigur că sunt. Lucy pufni și le privi cu aroganță. Știu când greșesc și pot recunoaște asta.

— Serios? Jane o privi neîncrezătoare. Când a fost ultima oară când ai greșit?

Lucy se încruntă.

— Ei bine, eu... Se bătu cu degetul obraz. Eu...

— Aștept, răspunse Jane cu blândețe, fluturându-și genele spre Lucy.

Lucy își înclină capul.

— Sunt convinsă că au mai fost și alte ocazii. Pur și simplu nu-mi pot aminti altele în acest moment.

— Vă rog, doamnelor, putem reveni la subiect?

întrebă Cass. Lucy își cerea iertare de la Meg.

— Da, adăugă Sarah, făcând semn din cap spre Lucy. Continuă, Lucy.

Ducesa își îndreptă umerii.

— Cum spuneam, regret modul în care am gestionat lucrurile și aș vrea să-ți ofer ajutorul pentru a îndrepta lucrurile.

Meg își șterse mâinile de fustă.

— Mulțumesc pentru scuze, Lucy, dar mi-e teamă că nu mai poți face nimic pentru a îndrepta situația. Îmi voi achita însă datoria pentru cheltuielile pe care le-ai suportat pentru rochii și...

Lucy își strânse pumnii.

— Nu mă interesează banii pentru rochii, spuse ea aproape strigând.

Toate cele patru doamne oftară. Lucy își trecu un deget peste o sprânceană și inspiră adânc.

— Ce vreau să spun este că sigur trebuie să fie *ceva* ce ați putea face. Spune-mi ce ți-a zis Hart noaptea trecută și o să mă gândesc la ceva pentru a te ajuta.

— M-a făcut mincinoasă, răspunse Meg încet.

Va fi încântată să o vadă pe Lucy Hunt chinându-se să iasă din *această* situație.

— Nu! suspină Sarah.

Lucy tresari.

— Și?

Meg trase adânc aer în piept.

— Și m-a acuzat că am orchestrat toată șarada din grădină împreună cu tine, Lucy.

— Nu! exclamă Cass de data asta.

— Dar probabil că v-ați... împăcat înainte să... știi tu? Sarah se înroși.

Obrajii lui Meg ardeau.

— Ce? Ce este, Meggie?

Sarah se aplecă spre ea și o bătu pe Meg pe genunchi.

— Nu pot. Pur și simplu nu o pot spune.

Fața lui Meg era roșie ca focul.

— Ne poți spune, dragă, o încurajă Cass. Suntem toate căsătorite. Nu trebuie să te jenezi.

Meg inspiră adânc de trei ori la rând. Toată dimineața se gândise la ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă sau, mai degrabă, la ceea ce nu se întâmplase. Nu se putea gândi la nimic care să facă situația mai puțin oribilă. Oare dacă avea să le spună acestor doamne va face situația și mai rușinoasă sau se va simți mai bine pentru că se confesase cuiva?

— Spune, Meg, insistă Sarah.

— Foarte bine, dar trebuie să jurați solemn că nu vei spune nimănui.

Fiecare doamnă jură cu mâna pe inimă.

Meg închise ochii, numără până la trei, apoi zise:

— Hart nu m-a atins aseară.

Sarah strigă:

— Ce?

Cass la fel.

— Ce?

Jane făcu mâna pâlnie la ureche.

— Poftim?

— Este adevărat. Cu fiecare moment care trecea, Meg se simțea și mai rușinată. Nu m-a atins și a jurat că nu o va face niciodată.

— O, Doamne! Este un idiot! proclamă Sarah, fluturând din mână.

— Este, fără îndoială, surprinzător, spuse Cass, fața ei drăgălașă schimonosindu-se de încruntare.

— Mă întreb de ce întârzie atât prăjiturile, șopti Jane, uitându-se înjur.

— Jane! o mustră Cass. Nu este timpul potrivit pentru a discuta despre prăjituri.

— Foarte bine, recunosc. Este destul de surprinzător, adăugă Jane.

— Este umilitor, replică Meg, acoperindu-și fața cu palmele. Soțul meu nu vrea să mă atingă. Căsnicia noastră nu este legală.

În cele din urmă, Lucy vorbește:

— Asta e tot?

Își dădu o buclă după ureche.

— Poate nu m-ai auzit bine, răspunse Meg, descoperindu-și chipul și mijind ochii la ducesă. Soțul meu refuză să mă atingă.

— Da, spuse Lucy. Te-am auzit și te-am întrebat dacă acesta este cel mai rău lucru care s-a întâmplat.

Lui Meg îi venea s-o zgâlțâie pe Lucy.

— Da.

Își puse mâinile în șolduri.

— Bine atunci, pentru că asta nu mi se pare o problemă. Cel mai simplu lucru din lume este să convingi un tânăr sănătos să se culce cu o tânără frumoasă, spuse Lucy.

— Despre ce vorbești? Întrebă Sarah.

— Da, Lucy, despre ce vorbești? adăugă Meg.

— Este foarte simplu, răspunse Lucy oftând. Tot ce trebuie să faci este să-ți seduci soțul.

Capitolul 35

„Sedu-ți soțul! Sedu-ți soțul!” Cuvintele alergau în mintea lui Meg în acea noapte, în timp ce aștepta în dormitor. Oare Hart urma să vină? Avusese toată ziua la dispoziție să se gândească. Poate se răzgândise. Poate își dăduse seama că era o nebunie să nu-și consume căsătoria. Poate încă o ura și o învinuia pentru că-l atrăsese într-o căsătorie nedorită.

Îi spusese cât de mult ura femeile intrigante. Annabelle încercase să-l atragă într-o căsnicie în același fel. Nu era de mirare că era furios pe ea. Meg nici măcar nu fusese în stare să nege atunci când o întrebare.

În felul ei însă, încercase să-i spună adevărul, să-i explice cum ajunsese în grădină, așteptându-l. Bărbatul era încăpățânat ca un catâr. Dar nu ca orice catâr, ci ca unul bătrân și recalcitrant. Nu avea să o asculte, și cu atât mai

puțin să o creadă. Nu voia să-l implore să o asculte. Nu voia să încerce să-l convingă că în acea noapte avusese de gând să-i spună că-l iubește. Acum nu avea să o creadă sub nicio formă. Trebuia să se gândească la o altă modalitate de a ajunge la el.

În această dimineață doamnele păruseră să cadă de acord. Seducția era o idee bună. În plus, toate crezuseră că avea să fie o sarcină ușoară.

— Arată-i că ești disponibilă. Arată-i puțin din decolteu și voilă, spusese Lucy.

— Dar mă urăște, ripostase Meg.

— Decolteul face minuni.

Lucy îi făcuse cu ochiul.

Celelalte doamne încuviințaseră și fuseseră de acord cu Lucy.

— În această privință, bărbații sunt foarte puțin complicați, spusese Jane, luând în sfârșit o îmbucătură din prăjitura râvnită.

— Trebuie să recunosc că există un strop de adevăr aici, spusese Sarah mușcându-și buza.

— Pe mine decolteul m-a ajutat în trecut, adăugase Cass ridicând din umeri.

Era unanim, dar acum că Meg stătea singură în dormitor, cu un decolteu generos, își dădu seama că nu le întrebaseră pe doamne ce să facă dacă el nici măcar nu-i va vorbi. Oare să bată la ușa dormitorului lui și să-i arate decolteul? Asta avea să pară exagerat și stânjenitor. Pe măsură ce minutele treceau și nu era nici urmă de el, începu să se întrebe dacă până la urmă nu ar face bine să meargă totuși la el în dormitor.

Hart nu venise la cină. Mâncase singură la masa uriașă, înconjurată de servitorii care-i aruncau priviri care de care mai compătimitoare. Le auzise pe două dintre servitoare șușotind despre Hart, iar cuvântul „desfrânat” fusese ușor de distins. Se părea că tot personalul se așteptase ca stăpânul lor să-și ia o nevastă pe care să o ignore. Reputația îl preceda. De aceea Sarah nu le încurajase relația. O, de ce nu o ascultase Meg pe Sarah?

Meg se uită în jos. Oare era atrăgătoare? Oare era provocatoare? După părerea mamei ei, nu avea să fie niciodată, dar Lucy o asigurase că, dacă avea să poarte hainele potrivite, soțul ei nu avea cum să o ignore. Desigur, Lucy se asigurase ca ea să și poarte haine adecvate. Meg admiră cămașa aceea încântătoare din dantelă pe care Lucy i-o dăduse ca dar (nu tocmai cuviincios) de nuntă.

Meg alesese însă o cămașă delicată de culoare bleu, precum și un halat lung asortat, se asigurase că decolteul era la vedere înainte să se așeze pe pat, încercând să citească în timp ce-și aștepta soțul să se întoarcă acasă.

Minutele se transformaseră în ore, iar ea începuse să se îndoiască de faptul că se va întoarce, dar înainte de miezul nopți auzi zgomote în dormitorul lui, precum și cum îi spunea valetului să plece. La naiba, vocea lui încă îi făcea pielea de găină! Bărbatul se comportase ca un nenorocit, dar ea îl iubea nebunește. Oricum, oare mai conta? Inima ei aparținea unui bărbat care o ura, iar ea era pe cale să încerce să-și seducă propriul soț.

După încă un sfert de oră, își dădu seama că nu avea să vină în camera ei. Foarte bine, va merge ea la el. „Curaj”, îi spusese Lucy. „Fii îndrăzneță!” Avea să aibă nevoie de fiecare dram de îndrăzneală de care era capabilă.

Se ridică, puse cartea pe noptieră, își aranjă rochia diafană și inspiră adânc. Se gândise să poarte halatul peste cămășuța sumară, dar decisese să nu o facă. Dacă intenționa să-l seducă, atunci trebuia să o facă așa cum trebuie.

Traversă spațiul larg dintre patul ei și ușa care ducea la dormitorul lui Hart. Cu fiecare pas, își simțea sângele pulsându-i în urechi. Când ajunsese la ușă, trase aer în piept înainte să bată de două ori și să apese pe clanță cu mâna umedă de transpirație.

Făcu un pas șovăielnic în dormitorul soțului. El stătea lângă pat, fără cămașă și ghețe, îmbrăcat numai în pantaloni. Lumina șemineului se reflecta pe mușchii abdomenului, iar Meg înghiți în sec. O, avea să fie mai greu decât își imaginase. Dacă avea să o refuze?

Se întoarce spre ea.

— Ce faci aici?

Vocea lui era aspră, acuzatoare.

— Am venit... voiam...

Nu avu forța să rostească acele cuvinte printre buzele uscate. Nu putea decât să se holbeze, fascinată, la abdomenul lui gol și la pachetul de mușchi care ieșeau în relief, bine conturați.

Ochii îi scânteiară, probabil din cauza a ceea ce se vedea pe sub rochia ei transparentă. Ea nu putea decât să spere.

— Ce voiai?

Vocea lui era în continuare aspră.

— M-am gândit că poate... Nu. Tot nu putea să vorbească și roși sub halatul ei albastru. Nu avea cum să fie o combinație atrăgătoare. Trebuia să bată în retragere.

— Poate ce?

Vocea lui tăia liniștea.

Se agăță de ultima fărâmbă de curaj de care mai era capabilă.

— Poate putem...

El miji ochii.

— Crezi că m-am răzgândit?

Ea îi întâlnește privirea.

— Ai făcut-o?

Pomi spre ea și se opri la un pas în fața ei. O privi de sus în jos.

— De unde ai luat halatul ăsta? Întrebă el aproape iritat.

— Lucy mi-a...

Scânteia din ochii lui se transformă în flacără.

— A, Lucy. Desigur, Lucy. Partenera ta de intrigi. Văd că încă încearcă să te ajute.

Nu ar fi trebuit să o menționeze pe Lucy.

— Nu îți place? Îl provocă Meg, ridicând bărbia.

— Din contră. Cărui soț nu i-ar plăcea?

Înghiți în sec.

— Unui soț care vrea să-și pedepsească soția pentru

ceva ce nu a făcut. Meg nu știa de unde apăruse această atitudine sfidătoare, dar nu avea să-i permită să controleze situația. Dacă avea să o refuze, fie!

— Din păcate, nu cunosc niciun astfel de soț.

— Nu mă poți ignora pentru totdeauna, Hart.

Știa că făcuse o greșală să spună asta chiar înainte de a rosti cuvintele, dar furia îi ardea pieptul și nu se putu opri.

— Serious? spuse el. Pune-mă la încercare!

O privi sfidător, de parcă ar fi provocat-o.

„Curaj. Curaj. Îndrăzneală. Curaj”. Cuvintele îi răsunau în cap. Aproape că folosisse fiecare dram din amândouă, dar cuvintele „Pune-mă la încercare!” erau o provocare pe care nu o putea refuza.

Se forță să se apropie de el, oprindu-se chiar în fața lui, în timp ce picioarele ei goale se aflau la un pas de ale lui. Erau față în față, corpul lui dogorea. Tremurând, se ridică pe vârfuri. Își lipi buzele de ale lui. Era ca și cum săruta o statuie. Buzele lui nu se mișcă. Nici trupul lui. Stătu neclintit în timp ce ea se simțea ca o idioată. În cele din urmă, gura i se deschise, iar buzele li se împreună. Limba lui pătrunse în a ei, și ea suspină. O cuprinse cu brațele și o împinse cu spatele spre ușă. O, Doamne, câștigase! O ducea în dormitorul ei. Avea să facă dragoste cu ea.

Îl luă de gât pe măsură ce sărutul devenea și mai pasional. El se aplecă pentru a nu întrerupe sărutul în timp ce se îndrepta spre ușă. O propti cu spatele de tăblie și o sărută lung, cu forță. Simți pe pântec căldura erecției lui. Gâfâia amețită atunci când o îndepărtă, întrerupând sărutul, pentru a deschide ușa dormitorului ei. Zâmbi strâmb în timp ce scutură din cap, o împinse ferm în dormitor și-i închise ușa în nas.

Meg rămase de partea cealaltă a ușii, tremurând de dorință și de furie. Își strânse pumnii cu toată forța de care era în stare. Era un ticălos și ar fi vrut să-l pălmuiască, dar sărutul îi spusese ceva neprețuit. În răspunsul lui simțise pasiunea. Hart nu era complet imun la ea. Avea o șansă să-l

recâştige.

Capitolul 36

În dimineața următoare, Hart stătea în trăsură, în fața casei părinților lui Meg și se holba la ușa neagră de la intrare, pe care ar fi trebuit dat un strat de vopsea! La naiba, dacă tot veni vorba, scările trebuiau curățate și întreaga fațadă părea și ea să aibă nevoie de reparații. Clătină din cap și deschise portiera trăsorii. Să termine odată cu problema pentru care venise!

Bătu la ușa de la intrare care, după câteva minute, fu deschisă de același majordom neîngrijit pe care-l văzuse în noaptea în care îi informase pe părinții lui Meg că intenționa să se însoare cu ea. Așa cum făcuse și în acea noapte, majordomul deveni brusc agitat de prezența unui viconte. Aparent, reședința familiei Timmons nu era obișnuită cu oaspeții.

După ce Hart ceru să-i vorbească baronului, majordomul îl însoți în același salon ponosit în care fusese primit și ultima dată. Se așeză și se holbă la crăpătura din tavan câteva minute bune înainte ca socrul său să intre. Bărbatul era roșu la față și părea de parcă venise alergând. Probabil nu era cea mai bună idee, având în vedere problemele de sănătate ale acestuia.

— Domnule, spuse Timmons, făcând o plecăciune. Cărui fapt datorez această plăcere?

În ciuda cuvintelor politicoase, Hart simți lipsa neîndoielnică de sinceritate din tonul bărbatului.

Hart se ridică și dădu mâna cu Timmons. Era un salut de complezență, scurt, după care cei doi se așezară unul în fața celuilalt.

— Sunt aici să vă fac o ofertă, spuse Hart. Să se termine odată cu povestea asta odioasă.

Ochii verzi-aurii ai baronului, care îi aminteau lui Hart de ai lui Meg, îl țintuiră.

— Ce fel de ofertă?

Hart își deschise haina și scoase din buzunarul interior un document bancar.

— Am investigat afacerile dumitale.

Baronul vru să protesteze, dar Hart ridică mâna pentru a-l opri.

— Permiteți-mi să termin.

Baronul închise gura și dădu scurt din cap.

— Bine. Continuați.

— Avocatul meu v-a plătit toate datoriile. Până la ultima. Acum mie îmi datorați o mică avere.

Baronul trase de reverul hainei. Își dresе vocea.

— Mă îndoiesc...

— Aproape 50.000 de lire. Vi se pare cunoscut?

Baronul rămase tăcut și-și lăsă capul în pământ.

— Ce vreți în schimb?

Rostise cuvintele aproape șoptit.

— Asta. Hart flutură documentul bancar. Sunt mai mulți bani decât ați văzut probabil în viață. Sunt pregătit să vi-i ofer cu trei condiții.

Timmons își ridică privirea și privi documentul. Păru contrariat.

— Ce condiții?

— Prima condiție este să folosiți banii pentru a vă pune pe picioare gospodăria, pentru a corespunde statutului dumneavoastră. Hart privi de jur-împrejur camera ponosită.

Baronul încuviință încet.

— Și cea de-a doua?

— Dacă mai aud vreodată că ați pariat sau că v-ați îndatorat, nu vă vor plăcea consecințele!

Bărbatul dădu să vorbească, dar Hart nu-i îngădui.

— Nu mai sunteți bine-venit în niciunul dintre tripourile din oraș unde se întâlnesc gentlemenii și vă promit că voi auzi dacă măcar ați încercat să mergeți pentru astfel de activități în locuri mai puțin dezirabile. Am prieteni peste tot. M-ați înțeles?

Baronul încuviință din nou.

— Perfect. Și a treia condiție?

Hart se sprijini pe spătarul scaunului și-l privi cu aroganță.

— Dacă aud că dumneata sau vipera aceea pe care o numiți soție o mai jigniți vreodată pe Meg, voi aranja să vi se împacheteze toate lucrurile și să fiți trimiși în cel mai îndepărtat colț al Indiei.

Baronul avu decența să pară vinovat. Își împreună mâinile și privi în pământ.

— Înțeleg!

— Bine! Mă bucur că ne-am văzut personal. Știu de ce dumneavoastră și tatăl meu vă urăți reciproc, dar Meg nu știe și aș vrea să rămână astfel.

Baronul își dresе vocea și se uită la Hart.

— De ce faci asta?

Hart reflectă asupra răspunsului. Poate voia să o pedepsească pe Meg pentru trădarea ei, dar nu avea să permită ca tatăl ei să fie omorât sau să sfârșească în închisoarea datornicilor. Fie că îi plăcea, fie că nu, acum făcea parte din familie. În plus, mai avea un motiv.

— Dintr-un motiv greu de înțeles, Meg vă iubește pe amândoi și ar fi tristă dacă v-ați muta în Spania. Ne-am înțeles asupra termenilor?

— Da!

— Așa mă gândeam și eu. Să fim clari... dacă veți face cea mai mică greșeală, vă voi trimite chiar eu la Newgate.

Câteva minute mai târziu, Hart își lua pălăria de la majordom, în foaiер, atunci când mama lui Meg îl văzu. Majordomul dispăru imediat.

— Lady Timmons, spuse Hart, făcând o plecăciune.

— Milord, răspunse ea. Miji ochii, dar pe față avea ceea ce probabil trecea drept zâmbet. Am auzit ce i-ați spus soțului meu.

— Care parte? întrebă Hart, deși își dorea din tot sufletul să părăsească acea casă odioasă cât mai repede. Cum naiba trăise Meg atât de mult timp cu cei doi? Partea în care i-am plătit datoriile sau partea despre cum îl voi trimite la Newgate dacă va mai face greșeli?

— Ambele, răspunse Lady Timmons.

Își puse mâinile în sân.

— Trageți cu urechea, prin urmare?

— Soțul meu rareori îmi spune ceva.

— Nu-mi imaginez de ce.

Ignoră replica lui.

— Am auzit de asemenea ce ați spus referitor la faptul că am jignit-o pe Meg.

— Și aici am vorbit serios, răspunse Hart. Va fi o problemă?

Se îndepărtă puțin de el.

— Nu aveți idee cât de dificilă este fata asta.

— Nu este dificilă. O cunosc de mulți ani.

Faptul că trebuia să-i ia apărarea lui Meg în fața *mamei* ei îi făcea greață.

— Este sfioasă, moale și slabă, exact ca tatăl ei.

— Nu, e bună și blândă și vede ce este mai bun în oameni, spre deosebire de părinții ei.

Lady Timmons pufni.

— Nu este...

— Un fiu?

Baroneasa icni.

— Ce?

— Nu vă mai prefaceți! De aceea o urâți atât, nu? Ați avut o singură șansă de a aduce pe lume un fiu, dar ați avut-o pe Meg. Tata îmi spune multe lucruri atunci când este amețit.

Tăcerea femeii era asurzitoare.

— Soțul dumneavoastră nu v-a mai atins de mulți ani. Aventurile și datoriile lui la joc sunt legendare.

— Eu nu i-am mai permis să mă atingă, spuse baroneasa.

— Da, ei bine, nu e vina lui Meg că nu s-a născut băiat și, cu siguranță, nu este vina ei că nu ați mai avut copii.

— Dar ea...

— V-am auzit chiar eu adresându-i cuvinte groaznice lui Meg. Dacă voi mai auzi astfel de lucruri, vă voi lua înapoi fiecare liră.

- Nu puteți face asta!
- Voi reclama toate datoriile pe care le are la mine.
- Nu ați face una ca asta!
- Puneți-mă la încercare!

Baroneasa îl privi cu dispreț.

— Voi, bogătașilor, îmi faceți greață! Credeți că puteți cumpăra pe oricine.

Hart își luă haina de pe măsuta din apropiere.

— Dacă banii mei vor cumpăra atitudinea voastră decentă față de soția mea, atunci nu dau doi bani pe faptul că vă îngrețoșez.

Își puse pălăria pe cap și ieși pe ușă.

Capitolul 37

Hart își petrecu următoarele două zile la club bând, boxând, jucând cărți și făcând tot ce putea pentru a-și lua gândul de la proaspăta lui soție.

Când Meg intrase în camera lui cu o noapte înainte, fusese un act de eroism s-o îndepărteze. Purta un halat transparent prin care i se zăreau liniile seducătoare ale trupului... și decolteul. Dumnezeule, decolteul! Aproape căzuse în genunchi numai văzându-l.

Fusese nevoit să clatine din cap ca să nu spună ceva atunci când închisese nenorocita aceea de ușă dintre ei deoarece nu fusese convins că vocea lui nu avea să-i tremure dacă i se va adresa. Fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată, acela de a-i trânti ușa în nas, dar era un bărbat matur, nu un băiețandru lipsit de experiență, și nu avea să ierte trădarea femeii de dragul decolteului și a încercării ei nechibzuite de a-l seduce.

Nu-i spusese el cu o noapte în urmă că nu o va atinge? Fusese convinsă că-l va putea controla cu trupul ei. Refuzase să permită să se întâmple una ca asta. Dacă ceda, nu va mai putea să dea înapoi, și nu intenționa să facă asta. Nu, chiar dacă asta însemna să stea departe de

casă și să se ascundă de afurisita aceea de femeie, tot nu o va atinge!

În seara asta ieșise în oraș și boxase până când încheieturile de la degete începuseră să-i sângereze. Orice ca să se epuizeze, să facă astfel încât să se prăbușească în pat fără să se mai gândească la soția lui din camera alăturată în felul acela care-l tortura în fiecare noapte de când se căsătoriseră.

Aproape că nu auzi bătaia ușoară în ușă. La naiba!

Avea să încerce iar. Dumnezeuule, femeia asta nu avea rușine? Închise ochii o clipă, încercând să nu se lase afectat de vederea ei. Era evident că nu avea să-i facă sarcina de a o refuza prea ușoară. Nu făcuse să-i fie nimic ușor până atunci. De ce-ar începe acum?

— Intră! spuse el cu o voce poruncitoare și rece.

Ușa se deschise încet și Meg păși înăuntru, purtând un halat crem, strâns cu un cordon în jurul taliei ei subțiri. Cel puțin în seara aceasta era mai îmbrăcată. Poate voia numai să-i vorbească. Trebuia să admită că era curios să audă ce avea de spus.

— Da, zise el, fără să o privească, în timp ce se spăla.

— Ai avut... o seară plăcută?

Vocea ei era firavă, șovăitoare.

Deci, voia să înceapă o conversație de complezență. N-avea nimic împotriva.

— Pe cât te-ai putea aștepta.

— Ai fost... la club?

— Printre alte locuri.

Avea să o lase să reflecteze la asta. Adevărul era că după club mersese într-un tripou unde pariase și pierduse o mică avere fiindcă nu se putuse concentra la joc. Fusese torturat de imaginea lui Meg în halatul acela diafan.

I se oferiseră femeii una după alta. Era genul de loc unde puteai găsi cu ușurință o parteneră pe care să o duci sus pentru o tăvăleală. Se gândise la asta, desigur, dar în cele din urmă constată că nu o putea face. Se gândise tot timpul la Meg, iar asta ar fi fost dezgustător. Nu mai avusese niciodată o astfel de problemă. Era o pacoste să fii

însurat!

— Astăzi părinții mei au venit în vizită, spuse Meg. În cele din urmă, au decis să nu mai plece din Londra.

— Iar asta mă interesează pentru că...

Se opri intenționat, încercând să afișeze o expresie indiferentă.

— Presupun că nu te interesează, răspunse ea.

Observă că era furioasă. Bine. Amândoi știau cine avea dreptul să fie furios, dar, dacă voia să joace joculețul ăsta, atunci așa să fie!

— Ai terminat? întrebă el. Sunt epuizat. Am avut o noapte lungă. Avea să o lase să reflecteze și la asta.

— Presupun că este epuizant să fii desfrânat, răspunse ea înțepată și cu o mână în șold.

— Presupun că la fel de epuizant precum e să fii o intrigantă, îi răspunse el.

— Nu pot decât să-mi imaginez de cât de multă energie are nevoie cineva pentru a se comporta ca un nemernic cu propria soție.

Îi zâmbi forțat.

— O, deci sunt un nemernic?

— Cel puțin!

— Dar tu? Tu care m-ai forțat să mă însor cu tine în acea noapte?

— Complimentele mele! Joci foarte bine rolul de victimă. Poate a venit timpul pentru adevăr. Știu că nu vrei să-l auzi, dar adevărul este că nu am avut nici cea mai mică intenție să te forțez să te însori cu mine.

— Ai dreptate. Nu vreau să aud și, cu siguranță, nu o să te cred.

— Bine, fii încăpățânat! Fii un nemernic! Am spus tot ce aveam de spus.

Asta era. Se certau. Nu avea cum să se termine bine. Ca lucrurile să fie și mai rele, recunoștea că-i făcea plăcere să se certe cu ea. Era un gând deloc bine-venit. Trebuia să stea departe de ea. Dacă avea să se bucure în continuare de timpul petrecut în compania ei, ar putea să cedeze și să o ducă în patul lui. Își luă halatul și trecu pe lângă ea, ieșind

din cameră.

— În noaptea asta voi dormi în birou!

Capitolul 38

— Trebuie să fii mai exactă, îi spuse Meg lui Lucy în dimineața următoare la ceai, acasă la ducesă.

Lucy își turnă o cantitate obscenă de zahăr în ceașcă. Evident, acasă la ducesă, prețul zahărului nu conta.

— Mai exactă? În legătură cu ce, draga mea?

— Cu toată... treaba cu seducția.

— O, draga mea! Nu a funcționat?

Lucy studie chipul lui Meg.

— Nu. Am eșuat lamentabil. În prima noapte mi-a ordonat să ies din dormitorul lui, iar noaptea trecută a ieșit din propria cameră și a mers să doarmă în birou. Decisese să omită partea care implica sărutul. Îi mărturisise suficient lui Lucy. Venise numai pentru un sfat bun, consistent, de la o doamnă căsătorită.

Lucy țâțâi încet.

— Vrei să-mi spui că soțul tău încă nu a consumat căsătoria?

Meg își puse mâna pe frunte.

— Exact asta îți spun.

Lucy continuă să amestece în ceai.

— Pe legea mea! Cine-ar fi zis că, dacă Romeo și Julieta s-ar fi căsătorit, totul ar fi fost o farsă? Ce-ai purtat?

Meg scrâșni din dinți.

— Contează? Atunci când totul s-a terminat, am vrut să-l plesnesc, nu să-l seduc.

Lucy își ridică fusta verde cu mâna liberă și se îndreptă spre un fotoliu matlasat.

— Foarte bine. Data viitoare va trebui să fii și mai explicită.

Meg o urmă pe Lucy și se așeză lângă un fotoliu asemănător, în fața ei.

— Mai explicită? Ce vrei să spui?

— Adică data viitoare să mergi purtând numai halatul.

— Am făcut asta noaptea trecută.

Meg luă o înghițitură din ceaiul ei neîndulcit.

— Nu m-ai lăsat să termin. Un zâmbet felin apăru pe buzele lui Lucy. Mergi la el purtând numai halatul și nimic pe dedesubt... atunci când ți-l vei da jos.

Meg se înecă. Așeză ceașca pe masa de lângă ea și își puse mâna la piept.

— Poftim?

— M-ai auzit!

Zâmbetul felin nu-i dispăru.

— Sugerezi să merg la soțul meu... goală?

— Nu. Îți sugerez să mergi la el în halat. Apoi să te dezbraci.

Lucy continua să amestece în ceai.

— Și dacă mă refuză? Dacă trece pe lângă mine și merge să doarmă iar în birou? Voi rămâne acolo ca o proastă, în pielea goală.

— Nu-ți pot promite că nu se va întâmpla. Lucy luă în sfârșit o înghițitură din ceai. Pot să te asigur numai că vei avea o șansă mai mare să-l convingi dacă te va avea în fața lui dezbrăcată.

— Nu îmi vine să cred că spui asta. Pur și simplu, nu pot! Meg își acoperi obrații fierbinți cu mâinile.

Lucy mai luă repede o înghițitură de ceai și lăsă ceașca pe aceeași masă pe care se afla și ceașca lui Meg.

— Atunci pregătește-te, pentru că îți voi spune ceva care te va scandaliza cu siguranță, dar îți garantez că, dacă vei încerca, se vor întâmpla minuni.

*

În dimineața următoare, cu privirea încețoșată și cu o migrenă groaznică, Hart stătea într-un fotoliu mare din piele la Brook. Prietenii lui Harlborough, Norcross și Wenterley ședeau în fața lui.

— Arăți ca naiba! spuse Norcross. Conte blond era

impulsiv și era prietenul lui Hart din copilărie, deoarece crescuseră la moșii vecine.

— Mă simt ca naiba, recunosc Hart.

— Nu îți priește căsnicia? întrebă trăgănat Harlbrough. Ducele era brunet, avea un umor negru, și era singurul bărbat dintre cunoștințele lui Hart care avea o pereche de cai mai bună decât el. Era un călăreț al naibii de bun acest Harlbrough. Îl cunoștea pe duce de la Eton.

— De la sine înțeleș, răspunse Hart.

— Nu înțeleg. Ți-am cunoscut soția. Am dansat cu ea. Părea încântătoare, curtenitoare, răspunse Harlbrough.

— Este dacă ți se par drăguțe și curtenitoare seducătoarele intrigante, rânji Hart, înainte de a-i mai cere lacheului un coniac.

— Intrigantă? Cum așa? întrebă Wenterley. Viconte șaten și cu ochi căprui era de departe cel mai studios dintre prietenii lui Hart, îl cunoscuse pe Wenterley la Oxford în timp ce încerca să copieze. Viconte îl deconspirase, Hart îl lovise cu pumnii, dar sfârșiseră prin a bea împreună într-o cârciumă și a hotărî să se ajute reciproc.

— Nu ai auzit cum am reușit să mă însor atât de repede? întrebă Hart.

— Bineînțeleș că am auzit, spuse Harlbrough. Ai fost prins într-un scandal, atâta tot. Ce are asta de-a face? I s-ar fi putut întâmpla oricui. Personal, nu te pot învinui că nu ai putut să-ți ții mâinile departe de ea până în ziua nunții. Este o femeie foarte atrăgătoare, dacă nu te superi.

Harlbrough ceru și el un coniac.

— Asta este, răspunse Hart. Nu trebuia să fie soția mea.

— M-ar fi putut păcăli și pe mine, răspunse Norcross. Ți-ai petrecut mult timp cu ea sezonul acesta.

— Îi făceam o favoare și...

— Și s-a întâmplat pur și simplu să o compromiți în grădina ducesei de Claringdon? Și asta era tot o favoare?

Wenterley pufni. Cealaltă doi râseră.

Hart tăcu. Când prietenii lui puneau problema astfel... el părea să fie mai puțin... îndreptățit în ceea ce privește

toată povestea.

— Sora mea și ducesa au fost, de asemenea, implicate. M-au trimis acolo știind că o voi găsi și știind că...

— Știind că o vei compromite?

Wenterley clipi nevinovat spre el.

Hart ar fi vrut să-i tragă un pumn lui Wenterley. De ce trebuia vicontele să aibă mereu dreptate? Era al dracului de nesuferit!

— Ce mai contează? Întrebă Norcross. Oricum trebuia să te însori, nu? Ne-ai spus că o plăceai. De ce să nu te însori cu ea?

— A pus totul la cale, spuse Hart.

— Căsătoriile sunt deseori plănuite, răspuse Norcross.

Hart lovi în masă, făcând paharele să zdrăngăne.

— A fost o uneltire. Nu are zestre!

Și ce-ți pasă ție dacă nu are zestre? răspuse Harlborough. Tu și tatăl tău aveți mai mulți bani decât papa. În plus, niciodată nu te am văzut dând înapoi de la ceva ce i-ar fi displicut tatălui tău.

Hart nu avu timp să răspundă, căci Wenterley interveni:

— Sunt mai interesat de partea cu seducția. Ce-ai vrut să spui când ai numit-o seducătoare intrigantă?

— A încercat să mă ducă în pat, scrâșni Hart, simțindu-se ca un prost.

— Ce naiba vrei să spui, Highgate?

Norcross se făcu purpuriu la față. Conteale părea aproape în pragul unei crize de apoplexie.

— Vreau să spun că am jurat să nu o ating după nunta noastră, bombăni Hart, simțindu-se și mai prost.

— Ți-ai pierdut și puțină minte care ți-a mai rămas după atâția ani în care-ai băut, Highgate?

Harlborough părea îngrozit.

Hart lovi cu pumnul în masă.

— La naiba! Voi nu înțelegeți...

— Să înțeleg că soția ta minunată încearcă să te seducă și că tu nu îi accepți invitația?

Harlborough clătină neîncrezător din cap.

— Da, mârâi Hart, punându-și mâinile în sân și privindu-și acuzator cei trei prieteni.

— Atunci înțeleg și că ești un mare prost, adăugă Harlborough.

Hart își dădu pe gât dintr-o înghițitură băutura. La dracu'!

Capitolul 39

În acea noapte, Hart ajunse acasă la o oră decentă. Deși băuse destul de mult la club, la sfârșitul serii era, spre dezamăgirea lui, foarte treaz. Le spusese clar și răspicat prietenilor lui că nu mai dorea să vorbească despre soția lui sau despre căsnicia sa, dar asta nu îi oprise pe bărbați să îl tachineze toată seara.

Îi spusese în cele din urmă că trebuia să meargă acasă și să facă dragoste cu frumoasa lui soție. Deși nu fusese de acord cu asta, îi poruncise vizitiului să-l ducă direct acasă.

De îndată ce intră în dormitor, îi ceru valetului să plece și se dezbracă. Oare greșea? Nu, pentru Dumnezeu, nu greșea! Meg îl înșelase. Pusese totul la cale cu prietenele ei. Sarah recunoscuse. Meg nu era cu nimic mai presus decât Annabelle. La naiba! Poate chiar el îi dăduse lui Meg nenorocita asta de idee.

Pe de altă parte, ea insistase că nu încercase să îl atragă în capcană, dar el refuzase să o asculte. Știa că se comportase ca un nemernic, dar ea merita furia lui. Nu? La naiba! Nimic nu i se mai părea să aibă sens. Probabil că Meg nu avea să se mai întoarcă, nu după ce o refuzase de atâtea ori.

Oare o va refuza iar? Oare ar trebui să o refuze iar? Nu mai știa. Dacă nu mai venea, oare să meargă el la ea, pentru a-și reclama drepturile de soț? Nu! S-ar simți ca un nemernic și mai mare. La dracu'! Dacă prietenii lui la fel de

nemernici aveau dreptate?

Pe de altă parte, dacă tatăl lui avea dreptate? Tatăl lui îi povestise cum mama lui uneltise pentru a primi o cerere în căsătorie de la conte. Tatăl lui se îndrăgostise iremediabil de ea, dar ea îi fusese infidelă toată căsnicia. Hart auzise adesea asta.

„Nu-i oferi niciodată unei femei inima ta”, îi repetase contele de nenumărate ori fiului ei. „Ți-o va strivi în palmă!”

Oare nu-l văzuse Hart pe tatăl lui oferindu-i mamei sale bijuterii, rochii, trăsuri scumpe, dar cu toate acestea fusese refuzat și ignorat? Tatăl lui rămăsese acasă noapte după noapte, în timp ce mama lui mergea la distracții cu prietenele ei. Detaliile fuseseră ascunse de Sarah, dar Hart știa.

Hart stătuse în birou cu tatăl lui de nenumărate ori, știind că mama lui nu se mai întorsese de la balul la care participase. Ani în șir, îl ascultase punându-și sufletul pe tavă și încercând să-și găsească pacea pe fundul unei sticle de coniac. În cele din urmă, tatăl lui încetase să mai încerce și plecase și el în căutarea propriilor distracții.

Părinții lui se comportau ca doi străini. Hart refuza să aibă o astfel de căsnicie. Dacă avea să fie slab cu Meg, nu va suferi ca tatăl lui. Nu avea să permită să i se frângă vreodată inima.

Hart aproape că nu auzi bătaia din ușă. Stătea în liniște. Ea nu deschise ușa. Aștepta aprobarea lui.

— Intră, spuse el.

Când păși în cameră, el stătea lângă pat, îmbrăcat numai în pantaloni, la fel ca noaptea înainte.

Ea purta din nou halatul albastru diafan. Dacă nu-l înșela intuiția, de data asta ea... nu avea nimic pe dedesubt. Nu mai putea înghiți, atât de uscată îi era gura.

— În seara asta nu ai mai stat mult în oraș? întrebă ea cu o voce blândă, cristalină.

— Nu, bolborosi el ca un idiot.

— Să sper că a fost pentru că ți-ai dorit să vii acasă la mine?

Vru să nege, se forță, dar nu reuși să facă niciun

cuvânt să iasă din pricina nodului în gât și nu-și putea lua ochii de la trupul ei uimitor în lumina șemineului.

Ea își desfăcu repede halatul, îl împinse ușor pe umeri, apoi îl lăsă să cadă. Stătea goală în fața lui. Ochii lui Hart scânteiau și i se tăie respirația. Se așteptase la orice, mai puțin la asta. Trupul lui reacționează imediat, întărindu-se.

— La naiba, Meg! Ce crezi că faci?

Încercă să privească în lături, dar nu reuși.

— Nu este evident? Încerc să te seduc.

— De ce? Respira sacadat.

Meg trase adânc aer în piept.

— Asta e, Hart. Este ultima șansă. Mă ofer ție în noaptea asta de bunăvoie. Dacă mă refuzi din nou, voi pleca și nu mă voi întoarce. Refuz să te implor.

În sufletul lui Hart se ducea o luptă. O duse și pierdu. Când își ridică privirea spre ea, știu că fusese înfrânt.

— Nu trebuie să mă implori.

Din doi pași, era deja în brațele lui. Brațele lui dezgolite îi cuprinseseră trupul, o traseră mai aproape, îi presară sânii goi de pieptul lui gol. Ea se ridică pe vârful degetelor și-l prinse de umeri. Gura lui o devora pe a ei, limba încerca să-și facă loc printre buzele ei până când ea și-o deschise pentru el. Îi săruta gura, obrazul, gâtul. Buzele lui începură să coboare până la claviculă. O mușcă ușor.

— Dumnezeu, Meg, eu...

— Nu, șopti ea. Gata cu vorba. Numai asta.

O ridică în brațe și trecu pragul camerei ei până la pat, unde o așază cu blândețe.

— Ești frumoasă!

Stătea în picioare și o sorbea din priviri, în timp ce-și dădea pantalonii jos. Avea să facă dragoste cu ea fără să-și ofere inima. Avea nevoie de un moștenitor. Fusese o prostie să-și refuze unul. Astfel, ea va fi ocupată cu îngrijirea casei și a copiilor, iar el s-ar putea bucura din când în când de trupul ei minunat. Asta nu avea să însemne că-i va dăruia inima sau că o va iubi. Da, putea face asta. Era un maestru, un crai. Era vorba numai despre sex.

Odată ce Hart rămase gol, se așeză încet pe pat. Ochii lui Meg îi cutreierau trupul.

— Ești... perfect, șopti ea, privindu-l cu atenție.

Trupul lui arăta de parcă un sculptor l-ar fi cioplit din piatră. Avea un gât puternic, umerii lăți, pieptul musculos și abdomenul plat care se continua cu șolduri înguste și picioare lungi. Era gata pentru ea. Sarah îi explicase suficient pentru ca Meg să știe asta. Lucy îi explicase și ceva la care Meg nu se putea gândi fără să roșească din cap până în picioare. Avea să fie timp de asta mai târziu. Deocamdată, avea impresia că Sarah avusese dreptate. Soțul ei știa exact ce trebuia să facă în pat și era pe cale să-i arate.

Se puse deasupra ei și cunoscuse senzația ciudată dată de trupul lui masculin, vânjos, păros, ferm, fierbinte și greu lipindu-se de al ei. O sărută din nou pe gât, iar ea se gândi că va înnebuni de dorință. Coborî de-a lungul trupului ei și-i luă în palmă unul din sâni. Palma îi fu înlocuită imediat de gura care îi sugea sfârcul. Meg gemu.

Își arcui spatele pentru a-i întâlni buzele, sfârcul întărindu-i-se aproape dureros în timp ce el i-l umezea. Îl prinse de ceafă, lăsând părul lui negru, mătăsos să treacă printre degetele ei.

— Hart, șopti ea, scuturându-și capul spasmodic pe pernă.

Îi mușcă sfârcul, îl supse cu putere. Ea închise ochii, scăldată de un val de senzații cum nu mai trăise niciodată. Mâna lui se mută jos, între coapsele ei, și trasă ușor conturul celui mai intim loc al ei. Unul dintre degetele lui lungi alunecă în despicătură și începu să mângâie pielea moale și umedă de acolo. Senzația o copleși, își desfăcu picioarele.

— Nu! spuse el. Lasă-mă să te ating, dulceată. Relaxează-te!

Să se relaxeze? Cum putea să se relaxeze când el îi făcea trupul să se încordeze mai tare decât un arc? Închise

ochii și degetul lui alunecă înăuntru. Strigă și se arcui.

— Hart!

El o sărută, pentru a-i sorbi sunetul. Degetul începu să se miște înăuntru ei, iar ea uită de orice altceva. Uită de rușine, de stânjeneală și de nesiguranță atunci când un val de plăcere o invadează. Scoase degetul și cu vârful lui, în mișcări circulare, mângâie acel loc perfect rare o făcu să strige iar. Picioarele i se încordară, iar spatele i se arcui. Încercă să se ridice.

— Hart, nu pot...

— Sșș, îi șopti el la ureche, făcându-i pielea de găină. Ba da, poți. Lasă-mă să te ating. Îți promit că va merita!

Că va merita? Era nebun? Deja merita! Nu își dorea ca el să se oprească vreodată din ce făcea, dar oare mai putea suporta? Era în flăcări. El continuă mișcărilor circulare cu degetul până când ea își înfipse unghiile în spatele lui, până când picioarele ei împinseră salteaua, până când genunchii ei îi strânseseră coapsele, până când îi strigă numele și explodează într-un val de lumină și de sentimente cum nu mai cunoscuse vreodată.

Meg încerca să-și revină din ceața în care o aruncase, dar deschise ochii și clipi. Brusc jenată, îi zâmbi ușor și trase așternuturile pentru a-și acoperi sânii.

— Habar nu aveam că poți face asta. Dacă aș fi știut, mi-aș fi cerut drepturile de soție încă din noaptea nunții.

El îi zâmbi cuceritor.

— Mă bucur că te-ai simțit bine. Își frecă fruntea de a ei, apoi îi sărută vârful nasului.

— Nu este corect spus că m-am simțit bine. Mi s-a povestit cum să fac niște lucruri groaznic de scandaloase, dar nu am știut că...

Se sprijini în cot.

— Ce fel de lucruri?

Meg își ascunse nasul sub cearșaf și clipi.

— Nimic.

— Nu, ai spus că ți s-a zis să faci niște lucruri scandaloase. Ce fel de lucruri?

Zâmbi viclean.

Meg trase în jos cearșaful și își mușcă buza.

— Eu și prietenele mele am discutat despre seducție.

Hart îi trase conturul urechii cu degetul. Se aplecă și urmă același traseu cu limba. Meg se înfioră de plăcere.

— Mi-am dat seama. Ce ți-au zis?

— Nu pot să îți spun. Își întoarse capul și-și îngropă fața în pernă. Aș muri de jenă.

— Foarte bine, dar ce-ar fi să stau întins aici și, în loc să îmi spui, să faci?

Mișcă din sprâncene.

Meg își întoarse capul și trase cu ochiul pe sub cearșaf. Încuviință.

Hart se lăsă pe spate, își încrucișă mâinile la cap și stătu dezbrăcat în fața ei. Meg îl studie. Bărbatul era o operă de artă. Până și genunchii și coapsele erau masculine. Ea își trecu degetul de-a lungul interiorului coapsei, iar el tresări. Îmbătată de gândul că reacționa astfel la atingerea ei, își coborî mâna între picioarele lui și își înfășură degetele pe lungimea mădularului.

*

În momentul în care mâna lui Meg îl atinse, Hart gemu. Soția lui inocentă îl surprinse. Era dornic să vadă ce învățase de la prietenele ei căsătorite. O dorea atât de tare, încât simțea că va exploda. Ochii ei îi explorau trupul, iar el simțea asta. Era tânăr, în formă și nu se bucurase niciodată mai mult să-și etaleze atuurile.

Ea se dezintegrase în brațele lui, iar acela fusese cel mai erotic moment pe care-l văzuse, acela de a-i oferi un orgasm în timp ce era încă virgină. Nu mai făcuse asta cu o femeie de mult timp, dar cu Meg se simțise din nou un băietan. Era ca și cum ar fi fost prima dată când fusese atins sau când atinsese o femeie. Era o experiență atât de diferită față de cele cu care era obișnuit.

Cum reușea Meg să facă totul să pară nou și diferit? Atunci când soția lui minunată și încă inocentă îi cuprinse mădularul, simțise că va exploda de dorință. Când soția lui

minunată și încă inocentă îi atinse mădularul cu buzele ei dulci, rozalii, fu convins că va lua foc. Îi sărută vârful și se opri. O clipă, crezu că se va opri acolo, și aproape suspină. Brusc simți o umezeală în vârf. Îl linsese. Își folosea limba. Cerule! Buzele i se deschiseră și începură să sugă cu mai multă putere vârful mădularului. Hart strânse cearșaful cu atâta putere încât aproape îl sfâșie.

— Doamne!

Vocea lui era ca o șoaptă gravă.

— Este prea mult? auzi vocea dulce a lui Meg. Respirația ei era ca un aer fierbinte peste mădularul lui. Vrei să mă opresc?

— Din contră, reuși el să bâiguie. Te rog să nu te oprești!

Vocea lui era mai mult un hârșăit uscat.

Gura ei coborî iar și, de data asta, nu se opri numai la vârf. Hart se sprijini în coate pentru a vedea mai bine. Fusesse cu femeii ușoare care nu se pricepuseră la asta atât de bine.

Gura ei nu se oprea, iar limba ei roz, catifelată, îl învăluia și se mișca pe toată lungimea. El încercă să-și controleze respirația, pentru a evita să-și dea drumul în gura ei. Dacă aveau să-și consume mariajul în căsătoria în noaptea asta, voia să o facă așa cum trebuie. Nu va mai putea face asta dacă îi va permite să continue astfel. Soțiile făceau astfel de lucruri?

— Meg, unde ai... Cum ai...? Mai conta acum unde învățase să facă asta? Nu-i păsa. Clar nu-i păsa!

Meg încetă. Obrajii ei erau roz. Hart oftă.

— Nu mai contează. Nu vreau să știu. Gemu din nou în timp ce gura soției lui îl acoperi încă o dată. Deși îi plăcea, trebuia să-i pună capăt. Voia să facă dragoste cu ea. Asta nu-i era de ajutor.

O cuprinse de umeri și o trase cu blândețe spre el. O sărută iar. Gura lui o devasta. Ea îi răspunse la sărut cu pasiune. Se așează peste ea.

— Meg, spuse el. Voi face tot posibilul să nu te rănesc, dar știu... am auzit că poate fi...

— Sarah mi-a spus.

Meg se uită la el cu ochii ei verzi ca niște iazuri.

Hart își adună toată răbdarea și toată blândețea de care era capabil. Nu va îngădui ca prima dată să fie neplăcut.

Se întinse și o sărută. Se juca cu sfârcurile ei, le supse, le linse. Își strecură din nou un deget înăuntrul ei și mângâie același loc la care ea reacționase. Nu se opri decât atunci când picioarele ei zvâcniră, iar capul îi căzu pe pernă. Atunci îi depărtă coapsele și încet, mai încet decât se mișcase vreodată în viață, alunecă înăuntrul ei. Împinse puțin câte puțin, mai adânc și mai adânc până când în cele din urmă ajunse la capăt. Își privi soția, care ținea ochii strâns închiși. Nu voia să râdă într-un astfel de moment, dar era adorabilă. Străduindu-se să nu se miște, în timp ce trupul ei se acomoda cu al lui, memoră pistruii de pe nasul ei.

— Meg, șopti el. Este în regulă.

Inspiră, dar fără să deschidă ochii.

— Da, va fi bine. Te rog să îmi spui când să mă aștept la durere.

El își ascunse fata în umărul ei ca să nu izbucnească în râs.

— Păi, partea dureroasă a trecut.

— Ce?

Chipul ei era extaziat în timp ce Hart se mișca înăuntrul ei pentru prima dată. Se mișca înainte și înapoi.

Meg gemu.

— Oh!

Mișcările începură să i se accelereze.

— Doamne! gemu Meg.

A treia oară aproape se trase de tot, iar apoi împinse foarte, foarte încet.

— Dumnezeu! strigă Meg.

Hart își mușcă limba, transpirând din cauza efortului. Își dorea ca această noapte să fie de neuitat pentru ea și avea să se asigure de asta, chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care avea să-l facă. Era un miracol să reușise să-și

controleze orgasmul. Era atât de strâmtă și de umedă, se simțea atât de bine și îi răspundea pe măsură. Când își aminti modul în care îi supsesse mădularul... nu îl ajuta deloc.

Își ascunse iar fața în umărul ei. Floarea pasiunii. Doamne, cât de mult îi plăcea parfumul florii pasiunii. Îl înnebunea. O pătrunse iar și iar, încercând să ignore strigătele înăbușite pe care le scotea cu fiecare mișcare a lui. Își lăsă iar mâna să alunece între ei, atingând locul unde știa că ea – și dorea să fie atinsă. Străduindu-se să înceteze să se oprească înăuntrul ei, continuă însă mișcările circulare din nou și din nou, în timp ce trupul lui Meg se dezintegra sub el.

Se zvârcolea sub el, forțându-l s-o pătrundă. Gemu conștient de durerea din testicule care-i spuneau că orgasmul era aproape. Ea trebuia să aibă prima orgasm. Trebuia. Își mișca degetul înainte și înapoi. Transpirația i se scurgea pe frunte, pe sprânceană și-și mușca obrazul cu putere. Ea se încordă sub el, înfigându-și unghiile în umărul lui. Îi strigă numele atunci când Hart mai împinse o dată, lăsându-și sămânța să se reverse în ea.

Capitolul 40

Meg se trezi în dimineața următoare în patul ei. Oftă și se întinse. Oare ea și Hart făcuseră aseară ceea ce-și amintea ea? Oare chiar făcuse acel act scandalos pe care i-l explicase Lucy? Se ciupi ca să se asigure că nu visa. Se petrecuse. Noaptea trecută îi revenea în minte în scurte imagini ispititoare. Zâmbi. Își consumaseră căsătoria în patul ei. Nu era nicio îndoială.

Se întinse, vrând să mângâie cu vârful degetului conturul muscular al umărului lui Hart. I se făcu pielea de găină amintindu-și detaliile explicite ale serii trecute. Visul îi devenise realitate. Era măritată cu Hart pe care îl iubea nebunește și cu care făcuse dragoste. Fusese mult mai bine

decât își imaginase. Acum avea să-i spună că-l iubește. După noaptea trecută, trebuia să o creadă.

Mâinile ei nu descoperiră decât așternuturile. Se întoarse și se ridică în capul oaselor. Spațiul de lângă el era gol. Se încruntă. Poate azi avea o întâlnire, poate avea un motiv pentru care se trezise devreme și plecase. Poate nu voise să o deranjeze. Coborî din pat și se îndreptă spre dulap pentru a-și lua un alt halat, pe care și-l trase pe ea și îl strânse cu cordonul la mijloc. Se îndreptă apoi spre ușa care despărțea dormitoarele lor. Bătu și fu întâmpinată de:

— Intră!

Deschise ușa. Hart stătea pe marginea patului, încălțându-se. Valetul lui nu era prin apropiere. Îi zâmbi.

— Bună dimineața, dragul meu soț!

— Bună dimineața! răspunse Hart. Nici măcar nu se uită la ea.

Ceva nu era în regulă.

— Am crezut că am putea lua micul dejun împreună.

— Am anumite lucruri de care trebuie să mă ocup.

— Foarte bine. Încuviință cu greu. O să vii acasă la cină?

Termină să se încalțe și se ridică.

— Nu!

— Dar am crezut...

Chipul lui era de piatră.

— Uite, Meg, noaptea trecută nu a schimbat nimic.

Zâmbetul îi dispăru de pe chip. Cuvintele o făcură să simtă fiori reci pe șira spinării. Acele cuvinte greu de înțeles rostite de buzele frumoase, dar perfide ale soțului ei.

Noaptea trecută nu schimbaseră nimic? Nu avea sens. Făcuseră dragoste. Își consumaseră căsătoria. Înnebunise? Ceea ce făcuseră noaptea trecută schimbaseră *totul*, cel puțin pentru Meg. Nu rosti niciun cuvânt. Rămăsese acolo în picioare, clipind ca o nebună, încercând să-și dea seama cum perfecțiunea lumii ei fusese destrămată de câteva cuvinte.

Hart se îndreptă spre dulap și își alese o haină.

— Lucrurile pot fi... plăcute între noi, dar nu este cazul

să ne pierdem mințile.

— Plăcute între noi? repetă ea confuză.

Își strânse halatul mai tare la mijloc, ridicând gulerul pentru a-și acoperi gâtul.

— Da, ca noaptea trecută.

Se întoarse spre ea, trăgându-și haina pe el.

Ea înghiți în sec și încercă să se uite în altă parte.

— Plăcut este cuvântul pe care-l folosești pentru ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută? Plăcut?

Se îndreptă spre pat, oprindu-se numai pentru a ridica de jos halatul pe care-l aruncase ea pe podea noaptea trecută. I-l dădu.

— Știi cum funcționează lucrurile, Meg. Nu ești un copil.

Capul îi zvâcni de parcă îi trăsesse o palmă.

— Ce „lucruri”?

— Căsniciile din înalta societate. Putem avea o relație cordială. Ne putem simți bine din când în când, dar apoi ne vedem fiecare de treabă. Nu trebuie să fim nedezlipiți, nu? Arăta de parcă ar fi încercat să-i zâmbească. Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu a schimbat nimic, repetă el.

Simți acele cuvinte ca un cuțit în inimă. Ce se întâmpla cu el? Nu înțelegea. Brusc, își dădu seama. Brusc, înțelese totul. Ceea ce făcuseră ei aseară nu fusese special pentru el. El mai făcuse asta, probabil cu zeci de femei. Fusese special pentru ea. Prea special. Cuvintele lui o devastau și o înfuriau, dar nu trebuia să-i arate asta. Trebuia să se prefacă nonșalantă. El voia să păstreze distanța, așa că și ea trebuia să facă asta.

— Desigur, șopti ea cu o voce monotonă.

Se întoarse amărâtă cu spatele la el. Se îndreptă spre ușa care le despărțea camerele, intră în dormitorul ei și închise fără zgomot ușa în urma ei. Se sprijini de ea, închizând ochii și forțându-se să inspire adânc. Ochii i se umplură de lacrimi, dar refuza să le permită să i se prelingă pe obraz. Dacă voia să o țină la distanță, nu avea să se opună.

Își scutură părul și-și ridică bărbia. Avea să încerce

pur și simplu să fie o soție bună, chiar dacă soțul ei era absent. Era obișnuită să fie singură. Era obișnuită să trăiască într-o casă plină de vorbe nerostite și de furie.

Își chemă camerista și îi ceru lui Emily să-i pregătească o baie. În timp ce aștepta ca lacheii să aducă gălețile cu apă fierbinte pentru a umple cada, Meg se lupta cu lacrimile, precum și cu nevoia de a da buzna în camera lui Hart pentru a-i cere o explicație. Odată ce baia fu gata, le ceru servitorilor să plece, se dezbracă și se băgă în cadă, lăsând apa să-i acopere capul. Leși la suprafață și luă săpunul franțuzesc pe care Emily îl lăsase pe scăunelul de alături.

Noaptea trecută, în brațele și în patul lui Hart, știuse că și el simțea ceva pentru ea. Poate nu era dragoste, poate nu încă, dar era ceva mai mult decât dorință. Fusese atât de grijuliu, de blând și de atent cu ea. Fusese evident că dorise să facă lucrurile ușoare pentru ea și reușise. Refuza să creadă că nu însemnase nimic pentru el și că, așa cum îi spusese, lucrurile nu se schimbaseră. De ce trebuia să fie soțul ei atât de încăpățânat? Își termină baia și o chemă din nou pe Emily. Camerista se grăbi să o ajute să se usuce și să se îmbrace.

— Excelența Sa a plecat? întrebă Meg în timp ce Emily îi aranja părul.

— Da, milady, așa cred.

Îi spusese că avea ceva de rezolvat, dar, fără îndoială, se dusesse la club. În noaptea asta nu avea să se întoarcă acasă. Simțea. Îi spusese asta atunci când îi mărturisise că noaptea petrecută împreună nu schimbaseră nimic. Intenționa să se comporte ca și cum nici măcar nu erau căsătoriți. Exact cum prezisese Sarah.

Meg se săturase. El era la club, făcând ceea ce-i plăcea. Pentru numele lui Dumnezeu, avea și ea să facă la fel. De îndată ce Emily își termină treburile și părăsi încăperea, Meg se așeză la birouașul alb din colțul dormitorului și-i scrisese un bilet lui Sarah, rugând-o să treacă în drumul ei s-o ia în acea seară la ultimul bal.

— Hart o să fie acolo, spuse Sarah, ore mai târziu. În timp ce trăsură lor se îndrepta spre serata de la familia Hartley.

Meg se juca nervos cu șnurul de la săculeț. Își ridica brusc capul auzind vorbele lui Sarah.

— De unde știi?

Sarah își mușcă buza, cu o expresie vinovată.

— El mi-a spus.

Meg îi împărtășise suficient de multe detalii prietenei ei pentru ca Sarah să știe că își petrecuseră în cele din urmă noaptea împreună și că Hart îi spusese că nu însemnase nimic. Sarah recunoscuse faptul că fratele ei era un prost și-i ceru scuze lui Meg. Aceasta îi spusese lui Sarah că nu mai voia să discute despre soțul ei nebun în acea seară. Sperase să uite totul până când Sarah o informase că va fi și el la petrecere.

— L-ai văzut pe Hart astăzi?

Meg își aranja fusta, încercând să pară nonșalantă.

Sarah tresari.

— A venit azi-dimineață ca să discute cu Christian. La plecare, Hart m-a întrebat unde o să merg diseară și, când i-am spus că la familia Hartley, a zis că și el intenționa să meargă.

Meg se încruntă.

— De ce-ar merge acolo? De obicei preferă cluburile și tripourile.

— Este ciudat, recunosc Sarah. Nu i-ai spus că vei fi acolo, nu? Meg clătină din cap.

— Nici nu am știut că voi merge până când nu a plecat.

Restul drumului spre petrecere, Meg se uită pe fereastra trăsurii la întuneric. Oricât ar fi încercat, nu reușea să înceteze să se gândească la el. De ce-ar vrea să meargă la petrecerea familiei Hartley? Oare se va supăra pe ea? Oare o va ignora? Oare o va observa măcar? Dumnezeuule, prefera să-l știe furios, decât distant.

Trăsura trase în fața casei familiei Harley. Sarah și Meg coborâra, iar lordul Berkeley le însoți înăuntru. Meg stătea lângă Sarah și încerca din răspuțuri să vorbească și să râdă cu Sarah și cu prietenii lui Christian. Oricine ar fi văzut-o ar fi zis că se simțea bine.

Dar ochii ei străfulgerau prin sala de bal, în căutarea soțului ei. Ajunsese de vreo oră și nu era nici urmă de el. Poate Sarah se înșelase. Poate Hart se răzgândise. Poate venise și deja plecase. Mai trecu o oră înainte ca Lady Cranberry să o oprească pe Meg lângă masa cu răcoritoare.

— A, Lady Highgate! L-am văzut pe soțul tău afară, pe verandă. L-am felicitat, dar încă nu am avut timp să te felicit pentru căsătorie.

— Mul... mulțumesc, spuse Meg.

Nu era obișnuită ca oamenii să-i spună Lady Highgate, cu atât mai puțin să-i vorbească.

Lady Cranberry se pierdu în mulțime, iar Meg inspiră adânc. Pe verandă? Acolo se aflase în tot acest timp. De ce avea sentimentul că nu era singur?

Meg așteptă puțin înainte să se îndrepte spre verandă. Nu voia ca Lady Cranberry, una dintre cele mai mari bârfitoare femei din înalta societate, să o vadă alergând în căutarea soțului său ca o nevestă geloasă. În schimb, Meg se îndreptă încet în acea direcția, salutând oamenii și oprindu-se pentru conversații strategice cu prietenii lui Lucy sau ai lui Sarah, încercând să-și tempereze panica în timp ce se gândea cu cine ar fi putut fi Hart pe verandă.

Când ajunse în sfârșit la ușile franțuzești care dădeau afară, Meg trase adânc aer în piept și aruncă o privire. Veranda părea goală, dar nu putea vedea tot spațiul. Deschise larg ușile și ieși în aerul blând al nopții. Mai inspiră o dată adânc, se uită după colț ca să vadă și restul verandei și rămase fără aer. Hart era acolo, înalt și atrăgător, îmbrăcat în pantalonii lui negri eleganți, cu o haină neagră și o lavalieră albă legată cu pricepere. Așa cum bănuise Meg, nu era singur. Era în fața unei brunete încântătoare care purta o rochie argintie strălucitoare. Doamna râdea de

ceva ce spusese Hart. Întoarse capul, și Meg reuși să o vadă.

În timp ce Meg privea uluită, Lady Maria ridică mâna și înlătură de pe fruntea lui Hart o şuviță de păr. Era un gest tandru... intim. Meg nu-și dădu seama că suspina decât atunci când Hart și Lady Maria se întoarseră spre ea.

— Meg, spuse Hart. Nici măcar nu avea decența să pară vinovat. Părea mai degrabă deranjat că fusese întrerupt. Ce cauți aici?

— Îmi căutam *soțul*, murmură Meg.

Își încrucișă brațele la piept, strângându-și coatele cu degetele înmănușate.

— Aceasta este soția ta, scumpule? spuse Lady Maria cu o voce senzuala, Este adorabilă!

Meg se săturase. Încercase să-i spună adevărul. Îi oferise trupul ei. Aproape că își declarase dragostea. Era un prost. Era mai rău decât un prost. Era un nemernic, un ticălos, un desfrânat. N-avea decât să aibă amante! Meg o terminase cu el. Îl privi de sus până jos.

— Mă iertați că v-am întrerupt. Își suflecă poalele rochiei, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă cu pași mari.

Capitolul 41

În ziua următoare, trăsura lordului Berkeley ieșea din Londra, îndreptându-se spre moșia lui Christian din Northumbria. Sarah și Meg erau înăuntru.

— Crezi că nu ar fi trebuit să plec, nu? întrebă Meg. Crezi că sunt o lașă.

Sarah își scoase mănuașa și strânse din buze.

— Din contră, mă întreb numai de ce a durat atât de mult. Fratele meu se comportă ca un mare ticălos și nu te merită. Urăsc să spun asta, dar de asta mă temeam, Meggie.

Meg își duse mâna la frunte, apoi se lăsă pe spătarul banchetei de catifea.

— Eu sunt singura vinovată. Asta mi-am dorit. Cel puțin asta am crezut că vreau. Acum trebuie să accept situația.

Sarah se aplecă și o mângâie pe Meg pe genunchi.

— Putem să stăm la Berkeley Hall oricât de mult vrem. Nu te îngrijora! Doamna Hamilton va avea grijă de noi, încheie Sarah încuviințând.

— Crezi că și-a petrecut noaptea trecută cu ea? întrebă Meg oftând. Nu. Nu vreau să știu.

Sarah făcu ochii mari.

— Cu cine? Cu Lady Maria?

— Da, șopti Meg. Mă urăsc pentru că îmi pasă.

Sarah scutură din cap.

— Noaptea trecută a dormit pe canapeaua noastră. Nu a mai ajuns nici măcar în camera de oaspeți, atât de beat era.

Meg ridică brusc capul.

— Pe canapeaua voastră? Adevărat?

— Desigur că nu i-am spus că voi pleca în dimineața asta. Nici cu cine. Din punctul meu de vedere, nu merită să știe.

Meg își scoase săculețul de pe mână și-l așeză lângă ea, pe banchetă.

— Mulțumesc, Sarah! Ești o prietenă adevărată. Ce crede Christian despre dezastrul acesta?

— Îl știi pe Christian. O adoră pe Lucy, mereu a făcut-o. Îi admiră uneltirile. Este convins că totul se va rezolva. Chiar i-am reamintit cât de furios a fost din cauza ei anul trecut când și-a băgat nasul în treburile noastre.

Meg oftă.

— Christian este un om bun. Mi-aș dori ca fratele tău să-i semene.

— Fratele meu este un nemernic încăpățânat, la fel ca mine. Aproape că mi-am distrus viitorul cu Christian fiindcă nu voiam să recunosc că greșeam. Sper numai ca Hart să constate asta înainte să fie prea târziu.

Meg își puse mâna la obraz.

— Cred că deja este prea târziu.

— Te rog, nu spune asta. Nu ți-am cerut asta înainte deoarece nu am vrut să intervin, dar simt că acum este cazul. I-ai spus ce voiai să îi mărturisești în acea seară în grădina lui Lucy? I-ai spus vreodată că ești îndrăgostită de el de mulți ani?

Meg își sprijini capul de banchetă și oftă.

— Nu, nu m-ar crede, nici dacă aș încerca. Am încercat să-i spun de mai multe ori că se înșela în privința a ceea ce s-a întâmplat în grădina lui Lucy. Nu-i pasă. Nu vrea să audă adevărul.

— Îmi pare rău, Meggie! Sarah inspiră adânc. Poate nu vrei să auzi asta, dar cred că într-o anumită măsură, amândoi sunteți de vină. Hart a fost teribil de rănit de trădarea lui Annabelle Cardiff și oricum nu e genul care să aibă încredere cu ușurință în ceilalți. Știe că am plănuit evenimentele din grădină și nu pot să-l învinuiesc în totalitate pentru că este furios. Totuși, a avut suficient timp să se calmeze și să te asculte, cu toate astea refuză cu încăpățănare să facă asta. Și tu ești însă încăpățânată. Cred că ar trebui să-i spui că ești îndrăgostită de el. Va face diferența!

Meg se uită pe fereastră. Sarah avea dreptate. Hart nu era victima, dar nici ea. Totuși, îi venea greu să îi spună că îl iubește după ce fugise în brațele amantei lui, deși cu o noapte înainte se comportase atât de frumos cu ea. Dacă îi va spune adevărul și o va respinge? Nu ar putea suporta asta.

Singurul lucru pe care-l știa cu siguranță era faptul că plecarea spre Northumbria era o decizie bună. Trebuia să plece. De dragul ei. Nu putea sta cu el, nu-i putea oferi trupul noaptea, iar ziua ei să se poarte ca și cum abia se cunoșteau. Nu știa de ce își închipuise că, după ce vor face dragoste, lucrurile se vor schimba, dar nu făcuseră decât să-i frângă inima. În plus, o înfuriase mai tare ca niciodată, mai ales când, în noaptea următoare, îl văzuse cu amanta lui, O chinuia imaginea lui Lady Maria în timp ce-i dădea la o parte o şuviță de păr de pe frunte. Meg nu avea să fie ca mama ei, o soție al cărei soț își petrecea mai multe nopți în

patul altora decât în al ei. Pe de altă parte, nu-i putea oferi trupul și dragostea fără să primească ceva înapoi. Refuza să fie bătaia de joc a înaltei societăți, care știa că soțul ei își petrecea timpul cu alte femei.

Avea nevoie să fie o vreme singură sau cel puțin departe de Hart. Fusesse drăguț din partea lui Sarah că, pe lângă faptul că-i oferise un loc unde să stea, hotărâse să o însoțească și să îi țină companie.

Meg refuza să-și mai petreacă timpul fiind neiubită și nedorită, la marginea sălii de dans, la marginea vieții.

*

Unde dracu' era soția lui? Hart dădu buzna în dormitorul ei, ținând în mână scrisoarea mototolită pe care ea i-o lăsase. Ajunsesse acasă de la reședința lui Sarah în acea dimineață, pregătit să discute cu Meg. Știa că era furioasă pentru că îl văzuse cu Maria seara trecută. De unde naiba știuse ea că fusese cu Maria în trecut? Se dusese după Meg de îndată ce ea părăsise veranda, dar constatase că deja plecase de la petrecere.

Noaptea pe care o petrecuseră împreună fusese... de neuitat, dar nu-și putea permite să se îndrăgostească. Îl va distruge așa cum mama lui îi distrusese tatăl, amărându-l și înfuriindu-l. Așa că refuzase să meargă după ea noaptea trecută. În schimb, băuse prea mult și ajunsese să adoarmă pe canapeaua surorii lui. În acea dimineață era treaz și plănuise să o întrebe pe Meg de ce plecase. Voise să îi vorbească, poate chiar să-i explice scena la care asistase. Fusese o scenă complet nevinovată, dar își putea imagina cum fusese percepută. Meg plecase însă. Lipsea valiza ei, iar biletul pe care i-l lăsase pe noptiera spunea că avea nevoie de timp... pentru a se gândi. Ce naiba voia să însemne asta? Nici măcar nu-i spusese unde plecase, iar el nu putea ghici. Tatăl ei nu avea o moșie, iar părinții lui Hart nu ar fi fost dispuși să o primească la moșia lor.

Oare mersese la prietenele ei din oraș? Nu era acasă la Sarah. Doar de acolo venea. Poate la ducea de

Claringdon? La naiba! Trebuia să se spele și să meargă acasă la ducesa pentru a-și găsi soția. La dracu'! La dracu'! La dracu'! Nu știa cum să fie soț. Eșua lamentabil!

*

O oră mai târziu, Hart stătea pe un scaun mult prea delicat în salonul ducesei de Claringdon, holbându-se la o ceașcă cu ceai pe care nu și-o dorea, încercând să permită trecerea unui timp suficient înainte de a o putea întreba politicos despre soția lui. Vorbiră despre vreme și politică. Nu mai avea răbdare.

— Unde este? izbucni Hart.

— Cine?

Lucy își îndepărtă o buclă de pe frunte.

Hart pufni. Ducea știa foarte bine cine, nu avea timp de jocuri.

— Soția mea, spuse el, aproape mârâind.

Lucy luă o înghițitură din ceaiul în care o urmărise cum pusese foarte mult zahăr.

— A dispărut?

Hart își înclină capul și oftă.

— Să înțeleg că nu este aici?

Ducea își arcui o sprânceană.

— Doar dacă nu cumva a rămas din nou blocată în cămăruța cu argintărie. O să-ți dau cheia și poți să mergi să o cauți dacă vrei.

Hart ridică din sprâncene.

— Nu e amuzant!

— Mie așa mi s-a părut.

Lucy mai luă o înghițitură de ceai.

Hart se aplecă spre ea, sperând ca scaunul să nu se rupă cu el.

— Nu ai nicio idee unde ar putea fi?

Părea sceptic.

Lucy duse iar ceașca la gură, ținând toarta cu degetul mic ridicat.

— Dacă nu este acasă la tine, presupun că e la Sarah.

Hart mârâi.

— Nu este la ea. Am venit de acolo mai devreme.

Lucy îl privi serioasă.

— Sarah ți-a spus că nu știe unde este?

Hart se încruntă.

— Nu!

Mai luă o gură de ceai.

— Atunci unde este Sarah?

Hart își dădu imediat seama că Lucy nu avea nicio idee unde era Meg. Greșise venind aici. Era o pierdere de vreme.

— Nu știu. Nu am văzut-o în această dimineață, înainte să plec. Servitorii mi-au zis că a ieșit.

— Deci, Meg lipsește, și Sarah nu este acasă? Întrebă Lucy.

— Da.

Scrâșni din dinți.

— Hmmm. Lucy își trecu mâna peste frunte. Cred că dacă o vei găsi pe Sarah, o vei găsi și pe Meg.

Capitolul 42

Meg se afla de trei săptămâni în Northumbria. Trei săptămâni lungi în care nu comunicase deloc cu soțul ei. De fapt, nu comunicase cu nimeni, cu excepția lui Sarah și a doamnei Hamilton și a personalului amabil de la Berkeley Hall, care era un loc incredibil de frumos. Își petrecuse timpul călărind, plimbându-se, adunând flori de pe pajiști. Jurnalul ei abunda de detalii ale ultimelor săptămâni, dar tot nu reușise să-și înțeleagă soțul mai mult decât atunci când sosise sau să-și dea seama cum să se poarte cu el.

Își petrecuse nopțile zvârcolindu-se, chinuită de gândul că Hart și Lady Maria stăteau unul în brațele celuilalt în Londra. Oare o invitasă pe acea femeie în casa lor? Oare își petreceau nopțile dezbrăcați și excitați în același pat unde o refuzase pe ea? Gândul îi întorcea

stomacul pe dos. Hart adormise pe canapeaua lui Sarah în noaptea în care Meg îl găsisese cu Lady Maria, dar asta nu însemna că de atunci fusese singur. Poate Meg făcuse o greșeală teribilă venind aici. Și totuși, refuza să se întoarcă la Londra și să-l vadă împreună cu amanta lui Asta ar fi fost mai rău decât dacă ar fi rămas aici, fără să știe.

— Cred că astăzi vom avea un oaspete, Meg, spuse Sarah la micul dejun în cea de-a douăzeci și una zi petrecută în Northumbria.

— Un oaspete?

Meg tresări. Clipi, inima i-o luă razna. Cu siguranță, Sarah nu-l invitasese pe Hart aici.

— Este Christian, spuse Sarah, întinzându-se după bolul cu miere.

Meg răsuflă ușurată. Bineînțeles că Sarah nu l-ar fi invitat pe Hart. Nu înainte să o avertizeze.

— Christian?

Meg luă o gură de suc. Nu voia să admită că fusese dezamăgită atunci când aflase că oaspetele nu era Hart.

— Da, continuă Sarah. I-am scris lui Christian și i-am spus că refuzi să te întorci la Londra. Apropo, a urmărit cu atenție comportamentul lui Hart.

Meg închise o clipă ochii.

— Nu-mi spune. Nu vreau să știu.

Sarah întinse cu un cuțit mierea pe o felie de pâine.

— Știu că nu vrei, dar trebuie. Nu te poți ascunde aici pentru totdeauna în plus, pierdem cele mai bune bârfe. Christian mi-a spus că Lady Eugenia și Sir Winford s-au logodit.

— Nu! șopti Meg și un mic zâmbet răsări pe buzele ei. Se bucura pentru Sir Winford. Merita să găsească dragostea.

— Da, continuă Sarah. Am fost de acord cu tine că ai nevoie de timp, dar a trecut aproape o lună și nici tu, nici Hart nu păreți dispuși să faceți primul pas spre împăcare. Va trebui să discutați, dacă vreți să rezolvați problema.

Meg luă o înghițitură de ou.

— Cine spune că trebuie să ne rezolvăm problema?

— Intenționezi să trăiești aici pentru totdeauna?

Sarah zâmbi și mușcă încă o dată din felia de pâine cu miere. Meg nu spuse nimic. Recunoștea. Prietena ei avea dreptate.

— Foarte bine, ce a făcut soțul meu la Londra fără mine? Mă aștept să fi băut și să fi vizitat patul Mariei Tempest.

Sarah zâmbi, mulțumită de ea.

— Îl voi lăsa pe Christian să îți spună când ajunge, nu ar trebui să mai dureze mult.

Majordomul anunță sosirea lordului Berkeley un sfert de oră mai târziu. Meg rămase fără respirație atunci când viconte intră în salonul unde luau micul dejun. Servitorii se grăbiră să așeze o farfurie plină cu mâncare în fața lui. Călătorise toată noaptea. Nu era de mirare că era epuizat.

După schimbul de saluturi și amabilități și după ce Sarah îi dădu un sărut indecent de lung soțului ei, Sarah se întoarse spre Meg.

— Bine, Christian, spune-i lui Meg ce mi-ai spus mie.

Meg încercă să-și facă mâna să nu-i tremure pe ceașca de ceai.

— Ce isprăvi a mai făcut soțul meu?

Christian își dresе vocea:

— Nu prea le poți numi astfel. De când ai plecat, nu prea își mai revine.

— Cum adică?

Meg tresări. Oare îl auzise bine pe Christian?

— Și-a petrecut nopțile pe canapeaua noastră și am auzit că a pierdut la jocuri o mică avere. Este complet distras.

Meg inspiră adânc. Era surprinzător.

— L-a respins Lady Maria?

— Din contră. L-a spus clar și răspicat că l-ar primi înapoi. Hart însă nu i-a acceptat oferta.

Meg închise o clipă ochii. Se simți ușurată.

— Ești sigur?

— Mi-a spus chiar el în urmă cu trei nopți când era beat criță și foarte sincer.

— Nu, spuse Meg.

— Ba da, răspunse Christian. Te iubește mult, Meg! Sunt convins de asta.

— Mă iubește?

Meg scutură din cap. Dacă Christian i-ar fi spus că Hart era pe jumătate lup, poate nu ar fi fost la fel de uluită.

Christian ridică furculița și o înfipse într-un cârnat.

— Da. Unora mai prostănaci ne ia mai mult timp să ne dăm seama că suntem îndrăgostiți. Îi făcu cu ochiul soției lui.

Sarah râse și strânse încheietura mâinii soțului ei.

— Ai atât de multă dreptate, dragul meu.

— Și dacă greșești? întrebă Meg. Dacă nu mă iubește?

— Meg, îți sunt dator, începu Christian. Dacă nu ne-ai fi ajutat tu anul trecut, nu sunt sigur că eu și Sarah am fi fost împreună acum. În mod normal, nu m-aș amesteca în treburi de genul acesta. Las uneltirile în seama lui Lucy, dar există un singur mod de a afla dacă am dreptate. Întoarce-te la Londra și vorbește cu Hart!

*

În aceeași după-amiază, Lucy Hunt sosi acasă la Hart cu Delilah Montebank la braț. Hart le primi fără tragere de inimă în biroul lui, și asta doar pentru că era oarecum interesat de ceea ce aveau de spus cele două. Încă se resimțea după beția cruntă de noaptea trecută, așa că nu prea avea chef de musafiri.

Lucy intră, își dădu jos mănușile, îi indică lui Delilah să ia loc și se duse în fața șemineului. Lady Delilah, îmbrăcată toată în roz, se așează, se uită la el cu ochii ei negri mari, apoi privi de jur-împrejur, ca și cum ar fi vrut să memoreze interiorul încăperii. Fata avea o zgârietură urâtă de braț.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, indicând spre cicatricea vizibilă deasupra mănușii.

— Am aflat că nu trebuie să stârnești un papagal, răspunse Delilah pufnind.

Hart se abținu să nu râdă. Lucy avea dreptate. Fata

era deosebită. În schimb, își îndreptă atenția către ducesa.

— Cărui fapt datorez plăcerea vizitei voastre, Excelență? Mersul agitat al lui Lucy, înainte și înapoi, îi readuse durerea de cap.

Lucy își prinse mâinile la spate și-l privi pe Hart ca un general care se pregătește de război. Era tentat să riposteze.

— Am venit să te întreb ceva, Highgate, spuse ducesa.

— Și anume?

Lucy se opri și se legănă înainte și înapoi pe călcâie.

— Când vei înceta să te comporți ca un idiot?

— Poftim? răspunse Hart, încruntându-se.

— A spus „Când vei înceta să te comporți ca un idiot?”, repetă Lady Delilah tare, ca și cum Hart avea probleme cu auzul.

Hart îi aruncă o privire ursuză copilei înainte să-și întoarcă atenția către Lucy. Ducesa avea tupeu. Complotase împotriva lui și acum îl făcea idiot în propria casă?

— Nu mi-am dat seama că nu sunt un idiot, spuse el.

— Mi-e greu să cred, răspunse Lucy. Trebuie să spun că am întâlnit mulți oameni încăpățânați în viața mea, soțul meu fiind unul dintre ei, dar tu și sora ta sunteți de departe cei mai căpoși indivizi pe care am încercat să-i ajut.

— Să mă ajuți? pufni Hart. Ai încercat să mă ajuți? Interesant.

— Nu numai că am încercat, dar am și reușit. Mie trebuie să-mi mulțumești pentru soția ta încântătoare, perfectă, continuă Lucy, plimbându-se prin fața șemineului.

— Să-ți mulțumesc? Lui Hart nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Oare ducesa de Claringdon chiar se fâțâia prin biroul lui și-i cerea să-i mulțumească pentru dezastrul din viața lui?

— Da, neghiobule! Lucy se opri și se uită urât la el. Chiar îmi vei spune că ai fi preferat să te însori cu Lady Eugenia Eubanks? Poate ai fi avut zestrea ei s-o risipești în cluburi, dar mi-e greu să cred că te-ar fi făcut fericit. Păreai

groaznic de plictisit de fiecare dată când erai cu ea.

— Nici soția mea nu pot spune că m-a făcut prea fericit, zise Hart.

— Ei bine, încă nu, răspunse Lucy. Asta pentru că te-ai comportat ca un nemernic. Dacă o vei lăsa să îți vorbească și să îți explice, ați putea amândoi să depășiți această situație ridicolă și să fiți al naibii de fericiți, așa cum v-a fost predestinat.

Hart deschise gura să-i spună femeii să plece din casa lui, dar Lucy continuă:

— A venit timpul să încetezi să te mai porți ca un copil răsfățat și să începi să te porți ca un bărbat recunoscător pentru darul pe care l-a primit.

Hart miji ochii către ducesa. „Copil răsfățat?” Ducesa era fără îndoială nebună. O va lăsa să spună ce avea de spus, apoi o va mâna spre ușă cât de repede va putea.

— Presupun că există un motiv pentru care ai adus-o pe Lady Delilah cu tine, spuse el, într-un efort de a scăpa de musafire.

Delilah se ridică și se așeză pe brațul scaunului.

— Da! Speram să-mi pot cere iertare de la soția ta, dar Lucy mi-a spus când mai aveam puțin până să ajungem că Lady Highgate nu e acasă. Așa este?

— Da, răspunse Hart scrâșnind din dinți. Este adevărat. Perfect. Acum avea să fie scos vinovat de o fată precocă. Oare ziua asta putea fi mai rea?

— Ce păcat! Voiam atât de mult să-mi cer iertare, spuse Delilah, cu o expresie dezamăgită.

— Pot să întreb pentru ce anume? răspunse Hart, urându-se că întreba, deoarece nu făcea decât să le prelungească vizita.

— Haide, Delilah, spune-i adevărul lordului Highgate, o îndemnă Lucy.

Delilah inspiră adânc și își puse mâinile în poală.

— În acea seară, în grădina ducesei, eu și Lucy vă spionam. În momentul în care am văzut că o sărutai pe Meg, am venit de după colț, iar Lucy a mers să-i cheme pe ceilalți.

— Da, îmi amintesc, bombăni Hart. Mulțumesc că ați recunoscut că ați uneltit totul.

Durerea de cap i se accentua, pulsându-i în spatele ochilor.

— Ceea ce nu știi este că Meg nu a avut cunoștință despre asta, continuă Delilah.

— Mi-e greu să cred, având în vedere că am văzut-o pe ducesă vorbind cu Meg chiar înainte ca ea să iasă în grădină. Negi asta, Lucy? O privi pe ducesă provocator.

— Sigur că nu neg, spuse Lucy. Eu am trimis-o pe Meg acolo.

— Poftim!

Hart își îngădui să afișeze un zâmbet încrezut.

Lucy bătu cu piciorul în podea.

— Nici un poftim, prostule! Motivul pentru care Meg se afla acolo, motivul pentru care am putut s-o *convîng* să meargă acolo a fost fiindcă avea ceva ce voia să îți spună. Eu doar am greșit sincronizarea și am crezut că ți-a spus ce avea de spus *înainte* să o săruți, ceea ce, ai înțelege, a fost o greșeală nevinovată, dacă ai ști ce avea de gând să-ți spună.

— Ceea ce avea de gând să... Un sâmbure de îndoială începu să încolțească. Cuvintele lui Meg din acea seară îi răsunau în minte; „Trebuie să îți spun ceva. Ceva important.” Până acum, uitase asta. Rosti următoarele cuvinte cu gâtul uscat. Voia să îmi spună ceva important... înainte...

— Înainte să o devorezi? întrebă Lucy. Apropo, asta tot vina ei a fost? Mie mi s-a părut reciproc. Tot are ceva să-ți spună, ceva foarte important, dar nu este dreptul meu să îți spun. Îți sugerez să-ți găsești soția și să o întrebi.

Capitolul 43

— Lucy crede că ar trebui să discut cu Meg.

Hart stătea întins pe canapeaua din casa cumnatului

său, cu o sticlă de coniac pe jumătate goală pe podea, la câțiva centimetri de el. Christian ședea în spatele biroului, la zece pași de el, citindu-și ziarul și cântându-i în strună lui Hart. Berkeley tocmai se întorsese din călătoria lui în nord.

— Ești de acord cu ea?

Christian nu-și ridică privirea din ziar.

— Nu știu. Ar trebui?

— Nu eu trebuie să-ți răspund, bătrâne, răspunse Berkeley.

— La naiba, Berkeley. Nu știu cum să fiu un soț bun. Mi-ai cunoscut părinții. Nu se iubesc deloc.

— Da, Sarah mi-a spus asta. Presupun că de aceea erau atât de înțeleși să asigure căsătorii nefericite copiilor lor... fiindcă și ei sunt nefericiți.

Hart se frecă la ochi cu podul palmelor.

— Nu m-am gândit niciodată din această perspectivă.

— Da, ei bine, ar trebui. De fiecare dată când cineva îți impune să faci ceva, trebuie să te întrebi de ce.

— De ce vrea Lucy Hunt să vorbesc cu Meg? murmură Hart.

Berkeley lovi cu pana într-un registru.

— Poate pentru că asta se cuvine să faci?

Hart pufni.

— Îi dai dreptate?

Berkeley oftă și clătină din cap.

— Apropo, părinții tăi s-au ales unul pe altul? M-am întrebat mereu. Presupun că a fost o căsnicie aranjată.

Hart pufni și duse sticla la gură.

— Da. Aranjată de mama.

Berkeley se lăsă pe spătarul scaunului.

— Cum?

— În anul în care mama și-a făcut debutul, a pus ochii pe tata. Bunicul murise cu numai optsprezece luni în urmă, iar pe atunci tata era deja conte.

Berkeley își încrucișă brațele la piept.

— A, nu a putut rezista titlului?

Hart mai luă un gât de coniac.

— A renunțat la un baron cu care era gata să se

mărite atunci când tatăl meu a ajuns la același bal la care participa și ea.

Berkeley bătu iar cu pana în registru.

— Probabil că îi captase atenția.

— A flirtat cu el cu nerușinare. I-a spus că îi place tot ce-i plăcea și lui. S-a prefăcut că era îndrăgostită nebunește de el.

Berkeley încuviință din cap.

— Și tatăl tău a crezut-o?

— Da. A cerut-o după numai două săptămâni. Cred că era încă în doliu după bunicul meu. Se pare că bunica a încercat să-l facă să se răzgândească.

Berkeley râse.

— Probabil că asta a făcut viitoarele cine foarte stânjenitoare.

Hart își sprijini fruntea pe dosul palmei.

— Bunica nu a acceptat-o niciodată pe mama, iar tata a ajuns curând să-și regrete alegerea. Mama a făcut repede datorii uriașe și după ce s-a născut Sarah a început să-și facă amanți.

— Serios?

Berkeley ridică dintr-o sprânceană.

— De aceea detestă el scandalul. A trebuit să-și urmărească soția prin tot felul de paturi. Te mai miri că mă dezgustă ideea de căsnicie?

Hart oftă din nou.

— Nu am știut asta. Cred că nici Sarah nu știe.

— Nu știe și sper că vei ține pentru tine.

— Ai cuvântul meu. Părinții mei abia își vorbeau. Asta nu m-a împiedicat să o iubesc pe sora ta mai mult ca viața mea.

Hart se ridică și-și privi cu luare-aminte cumnatul.

— Serios?

— Da, serios. E o prostie să crezi că trebuie să fi avut un exemplu bun ca să dai un exemplu bun. Unii dintre noi ne inventăm propria imagine după cum dorim să fie lucrurile, indiferent de mizeria din jurul nostru.

— Încurajator, presupun. Tata încearcă de zile bune

să îmi vorbească. Nu i-am răspuns la scrisori.

Berkeley râse.

— Mă întreb ce-o vrea.

— Să mă controleze, fără îndoială.

— Pare tipic lui.

Hart își împreună mâinile pe piept și rămase o clipă tăcut.

— Berkeley, pot să te întreb ceva?

— Nu ai făcut asta în ultimul sfert de oră?

— Încă una?

— Te rog!

Hart inspiră adânc. Nu-i era ușor să întrebe.

— Cum se simte... gelozia?

Berkeley râse.

— Crezi că aș ști, nu-i așa?

— Probabil ai simțit asta când ai văzut-o pe Sarah pe punctul de a se mărita cu Branford vara trecută.

Vocea lui Berkeley se îngroșă.

— Normal că am simțit!

— Cum se simte? continuă Hart.

— Nu ai simțit niciodată?

— Tata mi-a spus cândva că e cel mai urât sentiment din lume. M-am asigurat mereu să nu mi se întâmple. Nu sunt sigur că sunt capabil de un astfel de sentiment.

— Atunci permite-mi să te liniștesc. Dacă l-ai fi simțit, ai fi știut, răspunse Berkeley.

— Atunci, presupun că nu am simțit. Hart mai luă un gât de băutură. Descrie-mi-l!

Berkeley tăcu o vreme.

— Se simte ca o combinație între greață și dorința de a-l sfâșia pe celălalt bărbat bucată cu bucată.

— Asta e tot? spuse Hart râzând. Pe celălalt bărbat?

— Pe oricine ai fi gelos.

Hart așeză sticla pe podea.

— Am fost furios, desigur. Dar nu din cauza unei femei.

— Nu te-ai gândit niciodată să-i arzi una lui Sir Winford?

Hart aproape pufni. Sir Winford? Dumnezeuule, se gândise o dată sau de două ori să-l pocnească pe Sir Winford. Așa se simțea gelozia?

— Trebuie să-i vorbesc, Berkeley. Ce-ar trebui să fac?

— În sfârșit, răspunse Berkeley. Este surprinzător când constai că ai șansa la o căsnicie fericită. Este suficient cât să te faci să reacționezi.

— Prefer sfatul tău prietenesc decât să o aud pe Lucy Hunt făcându-mă idiot.

— Fiecare avem stilul nostru, eu și Lucy, dar se pare că amândoi suntem de părere că trebuie să-ți vezi soția.

— Se va întoarce?

— Mâine-seară va fi la balul familiei Huntington.

Capitolul 44

Sala de bal a familiei Huntington strălucea de la sutele de lumânări ale candelabrelor agățate deasupra ringului de dans. Spațiul era umplut de crema societății, care își purta hainele elegante, rochiile scumpe, bijuteriile neprețuite, care vorbea, râdea și se simțea bine. Meg era acolo, într-o rochie verde ca jadul. Sarah se îngrijise să-i îndrepte din nou părul. Purta smaralde, atât la gât cât și la urechi, împrumutate de această dată de la Sarah.

Sarah îi spusese de nenumărate ori, pe drumul de întoarcere din Northumbria, să fie puternică.

— Hart detestă slăbiciunea. Trebuie să-i arăți că refuzi să te lași intimidată.

— Sigur că refuz să mă las intimidată, răspunse Meg, indignată că prietena ei crezuse că nu era suficient de hotărâtă să îi țină piept lui Hart.

— Vă complicați prea mult! Tot ce trebuie să faci este să îi spui că ești dispusă să-i vorbești. Se va ocupa el de restul, adăugase Christian, aflat lângă soția lui, în timp ce se îndreptau spre bal.

— Doamnelor le place să complice lucrurile, nu știi

asta, Christian? spuse Sarah râzând. O, Doamne, parcă sunt Lucy.

— Puțin, recunosc Meg, dar nu râse. Era prea emoționată pentru ceea ce avea să urmeze în sala de bal. Christian era convins că Hart era îndrăgostit de ea, sau cel puțin ar putea fi, dar Meg nu era atât de sigură. În timp ce trăsura se îndrepta spre destinație, încrederea îi scădea puțin câte puțin.

Mai prinse curaj, oricum, când Lucy se repezi spre ea de îndată ce păși în sala de bal a familiei Huntington.

— I-am spus că este un idiot, anunță ea. Cu plăcere!

Meg ridică bărbia. Se pregătise pentru acest moment.

— Lucy, apreciez tot ce ai făcut, dar nu mai am nevoie de ajutorul tău. De-acum încolo, intenționez să mă ocup singură de căsnicia mea.

— Bravo! aplaudă Sarah.

— Înțeleg. Lucy făcu o reverență. Te las să te descurci. Este aici. Lucy ridică bărbia. Lângă masa cu răcoritoare. Îți sugerez să mai tragi de timp și să-i permiți să vină el la tine.

*

Hart stătea cu Harlborough, Norcross și Wenterley pe margine discutând despre cai și despre ultimele vânzări de la Tatt când Norcross îi trase un ghiont.

— Nu te uita acum, Highgate, dar, dacă nu mă înșel, soția ta e aici.

Hart se întoarse. Dumnezeuule, era... Meg. Purta o rochie verde care îi îmbrățișa sânii și cădea în pliuri delicate de sub talia înaltă. Avea părul îndreptat, așa cum fusese în prima noapte când o văzuse la balul familiei Hodge. Încă arăta ca o zeiță. Era chiar mai frumoasă decât își amintea. Își dădu seama... că îi lipsise.

Oare Berkeley îi spusese că va fi aici? Oare și ea voia să-i vorbească? O studie, bucurându-se de șuvițele ei blonde și de silueta ei zveltă. Amintirea nopții petrecute împreună îl excită.

— Aparent, faptul că a devenit o viitoare contesă a făcut-o populară, în ciuda scandalului din jurul căsătoriei voastre, spuse Norcross.

Norcross avea dreptate. Cel puțin douăsprezece persoane se învâртеau în jurul ei, vorbind, râzând și căutând să-i atragă atenția.

— Nimănui nu-i pasă de scandal după ce are loc căsătoria, spuse Harlbrough râzând. În plus, o viitoare contesă rămâne o viitoare contesă, mai ales dacă este atât de încântătoare ca Lady Highgate.

Hart abia dacă-l asculta. În schimb, cerceta chipurile bărbaților care se învâртеau în jurul soției lui.

— La naiba! Sper că nu este cine cred eu că e, bombăni el.

— Cine?

Wenterley își înălță gâtul să vadă mai bine.

— Pentru Dumnezeu, fii discret, Went.

Harlbrough aruncă și el o privire furișă.

Hart strânse în mână paharul de coniac.

— Individul acela, Sir Winford.

— Chiar el este, confirmă Wenterley. M-am gândit eu că el este. Am auzit că s-a logodit recent.

— Nu-mi pasă! O să-l fac bucăți pe pacostea aia de om.

Hart îi dădu lui Wenterley paharul aproape plin.

— Am crezut că tu nu ești gelos, Highgate! Harlbrough ridică dintr-o sprânceană.

Hart știu din momentul în care ea-l văzu. Ochii verzi ai lui Meg se măriră aproape imperceptibil înainte să se întoarcă și să râdă de ceva ce nătângul acela de Winford îi spusese. Logodit sau nu, cum îndrăznea acest bărbat să-i facă ochi dulci soției lui? Era perfectă, atât de frumoasă.

Hart ar fi vrut să o ia în brațe, să o scoată de acolo și să facă dragoste cu ea. Îi venea să vomite. Ar fi vrut să le spargă capul bărbaților care-i înconjurau soția. Dumnezeu, era întru totul mistuit de gelozie! La naiba, Harlbrough avea dreptate, sentimentul era exact așa cum i-l descrisese Berkeley. Era gelos, dintre toate lucrurile din

lume, era gelos! Blestemat fie, se transforma în tatăl lui. Tatăl lui avusese și el dreptate. Era cel mai groaznic sentiment din lume.

Hart tocmai voia să se năpustească în mijlocul grupului și să o scoată de acolo pe soția lui când Sarah îl observă. Stătea în mulțimea care o înconjura pe Meg și îi făcu semn să o urmeze pe o latură a încăperii. Rămase înlemnit, fără să-și poată lua ochii de la soția lui. În ciuda dorinței de nestăpânit de a o scoate pe Meg dintre admiratorii ei, bunul-simț îl îndemnă să audă ce avea Sarah de spus prima dată. Dacă ceea ce-i spusese Lucy era adevărat, Sarah ar ști. Fără tragere de inimă, se îndreptă spre sora lui.

— Când v-ați întors? o întrebă pe Sarah cu asprime îndată ce se îndepărtară suficient de mulțime, astfel încât să nu fie auziți.

— În dimineața asta. Sarah stătea cu brațele încrucișate și se uita urât la el.

— Și nu ai crezut că ar fi cazul să-mi spui și mie? bombăni el.

Sarah ridică din umeri.

— A fost alegerea lui Meg, nu a mea. Lucy mi-a spus că a vorbit cu tine.

Hart își duse mâna la frunte.

— Să-i zicem și așa. M-a făcut cu ou și cu oțet. M-a numit idiot.

Nu se putu abține și o privi peste umărul surorii lui pe Meg, care zâmbea și râdea cu cei din jurul ei. Un cuțit i se răsuci în piept. Dacă îl va provoca pe Winford, oare va provoca un scandal teribil? Da, la naiba! Sigur că da.

Hart își șterse fruntea.

— Este adevărat, Sarah?

Studie chipul surorii lui.

— Ce să fie adevărat?

— Este adevărat că motivul pentru care Meg s-a dus în grădina lui Lucy în acea noapte a fost pentru că avea ceva important să-mi spună?

Sarah își coborî privirea spre podeaua de marmură.

— Da, este adevărat.

Hart înjură în barbă.

— Ce voia să-mi spună?

— Nu este treaba mea să îți spun și nici nu sunt de acord cu Lucy pentru că ți-a spus.

Dar deja avea răspunsul. Lucy îi spusese adevărul. Meg avea ceva să-i spună. Dar ce? Ce putea fi atât de important? Ce-ar putea să îndrepte tot fiascul acesta? Evident, trebuia să o întrebe pe Meg.

Hart se răsuci pe călcâie.

— Așteaptă! strigă Sarah.

— Am așteptat destul, spuse Hart peste umăr în timp ce se îndrepta spre locul unde soția lui se întreținea cu ceilalți. Își făcu loc prin mulțimea care o înconjură. Apropiindu-se de ea prin spate, se aplecă și-i șopti la ureche:

— Trebuie să-ți vorbesc! Acum!

Capitolul 45

Meg făcu tot ce-i stătu în putință să-și păstreze calmul, dar inima îi bubuia cu ceea ce i se păreau a fi mii de bătăi pe minut. Parfumul familiar al lui Hart o învălui, iar el avea nevoie să-i vorbească.

Cel puțin Christian avusese dreptate atunci când îi spusese că Hart era gata să-i vorbească, dar numai Dumnezeu știa ce avea să-i spună. Se gândise că după atâtea săptămâni era pregătită pentru asta, dar nu era, chiar deloc.

— Poate mai târziu, rosti ea pe un ton cât de nonșalant fu în stare. Momentan, mă simt bine.

— Inventează o scuză, îi mârâi el la ureche. Nu voi ezita să te trag după mine.

Meg înghiți în sec. Era serios. Foarte serios.

— Vă rugăm să ne scuzați, spuse ea grupului.

Își luară la revedere de la ea cu regret, în timp ce ea

se îndrepta împreună cu Hart, care o ținea de cot, spre foaier. Când ajunseră pe coridorul din fața sălii de bal, Sarah se grăbi în urma lor, ridicându-și cu o mână rochia albastră ca să poată păși. Sarah dădu drumul fustei și-și puse mâinile în șold.

— Ce crezi că faci? Te porți ca un om al cavernelor. Dă-i drumul lui Meg!

— Ieși, Sarah! mârâi Hart.

— Meg? o întrebă Sarah cu îngrijorare în voce. Ești bine?

Studie chipul prietenei ei.

— Nu știi, răspuse Meg. Cred că ar trebui să-mi întreb soțul dacă intenționează să mă ducă acasă și să mă bată. Asta intenționezi, *scumpule*? rânji ea. O, iartă-mă, „scumpule” îți spune *amanta* ta, nu?

— Nu e stilul meu să bat femei, rosti tărăgănat Hart. Nu încetini, forțându-le atât pe Meg, cât și pe Sarah să-și ridice poalele și să alerge pentru a ține pasul cu el.

— Promite-mi că nu vei spune sau nu vei face nimic impulsiv, strigă Sarah. Nu-ți voi permite să pleci de aici cu Meg dacă nu-mi promiți.

— Este soția mea, spuse el, fără să încetinească.

— Este cea mai bună prietenă a mea!

Intrară în foaier, și Hart porunci unui lacheu să le aducă trăsura. Tânărul dispăru. Hart dădu drumul mâinii lui Meg și se învârti ca un animal în cușcă în timp ce Meg îl urmărea cu privirea, întrebându-se ce intenționa să-i spună când aveau să rămână singuri.

— Aștept, spuse Sarah! Promite-mi că o vei trata cum se cuvine pe Meg sau jur că voi face cea mai mare scenă la care nici nu ai visat. Îi voi face să vină pe toți oaspeții la bal cu strigătele mele.

— Pentru Dumnezeu, nu mai fi atât de teatrală! Hart se uită după trăsura prin micul ochi de fereastră din ușă. Nu o să-i fac rău. Ar trebui să știi că nu-mi stă în caracter.

— Nu-i vei spune nimic jignitor, da? insistă Sarah.

Hart se răsuci pe călcâie și se uită urât la sora lui. Deschise gura să vorbească, dar Meg interveni. O privi pe

Sarah.

— Este în regulă, Sarah, serios! Pot să merg acasă cu soțul meu și să port o conversație.

Sarah continuă să-l cerceteze neîncrezătoare pe Hart.

— Ești sigură, Meggie?

— Pot face față țipetelor și isteriei. Am avut de-a face cu toanele mamei de când mă știu.

*

La naiba! îl compara cu mama ei. Poate era el un nenorocit, dar gelozia scosese ce era mai bun din el. Hart flutură din mână.

— Ai auzit? Este sigură!

— Foarte bine. Sarah își ridică bărbia. Dacă aud mâine că i-ai făcut ceva ce nu ar fi... Sarah arătă cu degetul spre fratele ei, amenințător, înainte să o îmbrățișeze scurt pe Meg.

Trăsura trase în fața casei, și Hart deschise ușa pentru a-i permite lui Meg să iasă prima afară. O ajută să urce în trăsură, apoi se sui și el, așezându-se în fața ei pe bancheta tapițată cu catifea de culoarea vinului de Burgundia.

El nu scoase niciun cuvânt pe drumul spre casă. Doar se uita urât la ea ca un nătâng în timp ce ea stătea calmă, cu mâinile încrucișate în față. În cele din urmă, Meg spuse:

— Ești mândru de tine? Să te porți ca un tiran.

— Nu m-aș fi comportat astfel dacă nu te-ai fi întreținut cu toți bărbații aceia.

Rămase cu gura căscată.

— Îndrăznești să te îndoiești de faptele *mele*? Ultima oară când te-am văzut, flirtai cu amanta ta!

— Fosta amantă, mârâi el.

— Un detaliu minor, îi răspunse ea.

Restul drumului îl făcură într-o tăcere apăsătoare. Hart se uita la întunericul nopții pe o fereastră. Meg, pe cealaltă. Când trăsura trase în fața casei, Meg îi permise rândușului să o ajute să coboare. Fără să se oprească, își

ridică fusta și o luă în sus pe scările de la intrare, apoi pe cele interioare, până ajunsese în dormitorul ei. Nu-i păsa dacă soțul ei o urma sau nu. În timp ce ea urca, Hart spuse:

— O să bea ceva, apoi vin și eu sus!

— Sigur că așa vei face, îi aruncă ea peste umăr, fără să se oprească.

Hart se năpusti în birou și lovi ușa. „Sigur că așa vei face?” Ce naiba voia să spună cu asta? Oare credea că bea prea mult? Nu era treaba ei. Se duse la bar și înșfăcă o sticlă cu coniac. O sticlă aproape *goală* cu coniac. Dumnezeuule, chiar bea prea mult? Deschise bufetul și luă un păhărel de pe raft. Scoase dopul de la sticlă și-și turnă tot ce mai rămăsese în pahar. Îl duse la gură, dar se opri înainte să ia o înghițitură. Cum avea să-l facă să se simtă? Mai bine? Mai rău? Nu mai știa. Băuse în exces mai mulți ani decât voia să recunoască, dar în ultimele zile, cât timp Meg fusese plecată, se simțise... diferit. O voia înapoi. Voia să o vadă, chiar dacă era furios pe ea și știa că și ea era furioasă pe el. Își simțea viața incompletă fără ea. Era un gând complet nebunesc deoarece trăise mulți ani, cea mai mare parte a vieții lui, fără ea, fără să se gândească la ea tot timpul, așa cum părea să o facă acum. Ce naiba era în neregulă cu el?

Îi făcuse sângele să clocotească atunci când o văzuse în mijlocul acelor bărbați, mai ales în apropierea lui Sir Winford. Era a lui. *A lui*. Ceilalți bărbați nu aveau niciun drept asupra ei. Dumnezeuule, cât își dorea acea băutură! Când naiba devenise gelos? Oare așa se simțise și tatăl lui? Nu, nu era posibil! Meg nu îl înșelase, dar cu toate astea era gelos.

Hart lăsă paharul pe masă și se uită la el. Dorise o băutură ca să-i limpezească mintea, să-și adune gândurile. Acum nu făcea decât să-i fie silă de el. În acel moment, își dădu seama. Era exact ca afurisitul lui de tată. Bea și își păzea inima. În toți anii aceștia crezuse că era opusul bătrânului. În schimb, devenise exact ca el. Hart împinse paharul. Ieși din birou și urcă scările. Avea să-i vorbească. Treaz.

Izbi ușa dormitorului său la perete. Se îndreptă cu pași mari direct către ușa care despărțea camera lui de a lui Meg, în timp ce-ți smulgea lavaliera. Deschise larg ușa camerei ei.

— Ai terminat de băut atât de repede?

Meg stătea la măsuța de toaletă, scoțându-și cerceii cu smarald. Deja se schimbaseră în halatul ei albastru. Camerista o ajutase să-și dea jos rochia de bal și plecase în grabă cu ea.

— Ți-am spus, strigă el. Trebuie să vorbim!

Știa că se comporta ca un nemernic, dar părea că nu se poate abține.

Îi privi reflexia în oglindă, deloc afectată de tonul ridicat și de furia lui. Oare îl compara din nou cu mama ei?

— Atunci vorbește, spuse ea.

Începu să-și descheie cămașa.

— De ce-ai plecat din oraș?

Ochii ei verzi scânteiau în oglindă.

— Nu este evident?

Își încleștă maxilarul. Nu avea să fie o conversație ușoară.

— Pentru că m-ai văzut cu Maria?

Se roti pe taburetul tapițat.

— Printre altele.

Își scoase cămașa din pantaloni, dezvelindu-și pieptul.

— Nu am atins-o pe Maria.

Meg îl privi suspicioasă.

— Crezi că asta mă face să mă simt mai bine? Vrei să te laud?

Se întoarse iar.

El lovi cu pumnul în perete, făcând tabloul din apropiere să se lezene.

— La naiba, Meg, nu am mai atins altă femeie de când...

Își întoarse capul într-o parte de parcă ar fi fost pălmuită.

— Scutește-mă!

— De dinainte de balul familiei Hodge. Noaptea în

care te-am văzut și te-am dorit atât de mult.

Privirile li se întâlneau în oglindă.

— Ce?

— M-ai auzit. Te am vrut în acea noapte. Te-am vrut și înainte. Te vreau chiar acum. Cu disperare.

Nu-și dezlipiră privirile în oglindă. Lacrimile îi umplură ochii. Se roti iar pe scaun.

— Nu mă minți, Hart!

— Nu te-aș minți niciodată în această privință! Te-am văzut în seara asta cu acei bărbați și aș fi vrut să-i omor pe toți. Niciodată nu am mai fost gelos. Nu știu ce să fac. Nu știu cum să mă port.

Se ridică și făcu doi pași spre el.

— Ce nu știi?

O luă în brațe.

— Să mă port ca un soț. Își trecu degetele prin părul ei. Ce voiai să-mi spui în acea noapte? În grădina lui Lucy? o întrebă el, cercetându-i chipul îndrăgostit de fiecare pistrui de pe nasul ei subțire.

Se simți stânjenită.

— Cine ți-a zis că voiam să-ți spun ceva în acea noapte?

— Prima dată Lucy, apoi Sarah. Spune-mi, Meg!

— Nu aveau niciun drept să-ți spună asta.

— Poate, dar și eu mi-am amintit. Tot încercai să-mi spui ceva. Nu te-am lăsat. Te-am tot întrerupt.

Clătină din cap.

— Acum nu mai contează.

— Lucy și Sarah par să creadă că este important.

— Ba nu, insistă ea. Sărută-mă!

Gura lui se năpusti să o captureze pe a ei. Apoi îi acoperi gâtul cu o ploaie de săruturi.

— Pentru mine contează, murmură el pe pielea ei.

Îi cuprinse capul în palme.

— Nu în seara asta, Hart. Acum să facem numai asta.

Își trase halatul pe umeri, apoi îl lăsă să cadă. Trupul ei gol strălucea în lumina lumânării.

Respirația lui Hart se accelerează, o luă în brațe și o duse

în pat. O lăsă jos, iar ea îl trase peste ea. Își dădu jos pantalonii. Îi îndepărtă genunchii și se așează peste ea.

— Spune-mi că mă vrei, Meg!

— Te vreau, șopti ea.

— Lasă-mă să-ți arăt ceva, spuse Hart.

Meg îl dorea cu nesaț. Îi trase coapsele spre ale ei, dorindu-l înăuntru. Acum, Hart însă cobora pe trupul ei. Aproape suspină atunci când se despărți de ea.

— Nu, strigă ea, încercând să-l aducă înapoi.

— Așteaptă, șopti el, sărutându-i sânii, pântecul, partea interioară a coapsei.

Atunci când îi îndepărtă picioarele cu mâinile pe genunchii ei, ea își mușcă palma. Oare plănuia să...?

O, Doamne! Limba lui se afundă în despicătura ei, și Meg își dădu ochii peste cap. Lucy nu-i spusese nimic despre asta. Limba lui fierbinte se mișca, trimițându-i val după val de căldură, insistând asupra locului care-i făcea coapsele să se încordeze.

— Spune-mi că mă vrei, șopti el înăuntrul ei.

— Te vreau, repetă ea, strigând și mușcându-și dosul palmei ca să amortizeze sunetul și să nu o audă servitorii.

Limba lui își continuă asaltul blând, în timp ce val după val de dorință o copleșeau. Mâinile lui îi țineau genunchii depărtați în timp ce el își trecea buzele pe pielea ei sensibilă. Limba lui se cufunda iar și iar în ea. Trecu apoi s-o lingă în locul acela perfect mai mult și mai mult până când ea strigă de extaz. Gemea, și respirația i se întretăia când Hart reveni deasupra trupului ei.

— Spune-mi că mă vrei, îi ceru ea, apucându-l de părul de pe ceafă.

— Te vreau, zise el, despărțindu-i genunchii, de data asta cu coapsele.

Împinse la intrarea în trupul ei și apoi urmă o alunecare lină a lui când pătrunse în ea. Strigă cu gura lipită de umărul lui, în timp ce capul i se zvârcolea pe pernă. Împinse, apoi ieși.

— Nu! strigă ea, căci nu voia să o părăsească.

— Te vreau! spuse el cu gura pe gâtul ei, alunecând

din nou în ea. Se mișcă în ea din nou. Te vreau! Și din nou!
Te vreau! Și din nou! Te vreau!

*

În dimineața următoare, Hart își trăgea pantalonii când Meg se întoarse și-i mângâie spatele. Închise ochii. Atingerea ei era tortură. O voia din nou. Ea nu-i spusese că-l iubea aseară. Nici el nu-i spusese. Dumnezeu, oare el știa ce era dragostea?

Refuzase, de asemenea, să-i spună ce intenționase în acea noapte fatidică în grădina lui Lucy. La naiba! Își încheștă maxilarul și se oțeli. Îl făcuse să fie gelos din cauza altor bărbați. Îl făcea nebun de dorință. Îl făcea să o vrea iar și iar. Nu se sătura niciodată, dar dacă nu putea avea încredere în el să-i spună ceea ce intenționase, ce fel de viitor urmau să aibă împreună? Încrederea trebuia oferită și primită. Dacă îi dădea inima lui, dacă ea ar fi știut că o are, avea să fie complet vulnerabil în fața ei. Se îndreptă spre dormitorul lui.

— Unde mergi?

Vocea lui Meg era încă adormită.

Hart se uită la ea. Ce frumoasă era soția lui! Și copiii lor aveau să fie frumoși!

— La club!

— Din nou?

— Da.

— Am crezut... își coborî capul și-și trase așternuturile mai sus. Am crezut că lucrurile s-au schimbat între noi.

— Și eu am crezut asta.

Capitolul 46

În acea seară, Meg alege o rochie de culoarea pielii pe care și-o comandase în timpul petrecut în Northumbria. Rochia îi îmbrăca fiecare curbă, avea un corsaj strâmt și arăta ca a doua ei piele. Era aproape indecentă, diferită de

tot ce purtase până atunci. Era perfectă pentru scopul ei.

Sarah angajase o echipă de croitorese dintr-un sat din apropiere care să vină la Berkeley Hall. Le dăduse instrucțiuni privind ultimele tendință în modă la Londra. Croitoresele se bucuraseră atât pentru informații, cât și pentru muncă, iar Meg se alesese cu o garderobă nouă încântătoare, procurată cu banii soțului ei. Cel puțin timpul petrecut în Northumbria servise și la altceva, în afară de reflecțiile asupra căsniciei ei nefericite.

Rochia era o născocire a ei și a lui Sarah pentru a-l face pe Hart să saliveze. Decolteul era indecent, broderia scumpă, la fel și perlele pe care le purta și care fuseseră alese de Sarah, care insistase ca Hart să i le ofere ei.

Emily îndreptase din nou părul lui Meg. Atunci când Hart intră în dormitorul ei, purtând haine obișnuite, ea doar ce îi ceruse cameristei să plece, iar acum se dădea cu același parfum care mirosea a floarea pasiunii. Era evident că nu plănuia să iasă în acea seară.

— Unde mergi?

Miji ochii la sânii ei.

— La bal. Se concentra să-și păstreze vocea calmă.

El își puse pumnii în șolduri.

— Nu vei ieși din casă îmbrăcată astfel!

Ea așază sticluța cu parfum pe masa de toaletă.

— Nu mă vei opri.

— Ba da! spuse el printre dinții încleștați. Sunt soțul tău.

Ea se întoarse pe scaun și-și puse mâinile la piept.

— Nu trebuie să stăm unul în sufletul celuilalt, îi răspunse ea. Nu asta mi-ai spus cândva?

Hart își încleștă maxilarul, și un mușchi îi zvâcni acolo.

— Ce vrei de la mine, Meg?

Se ridică și se îndreptă spre fereastră. Nu se mai putea lupta cu el. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji, dar le șterse cu ferocitate.

— Îți spun ce vreau de la tine, Hart! Vreau iubire! Asta este tot ce am vrut de la tine. Știi ce voiam să-ți spun în acea noapte? În noaptea în care nu mi-ai dat șansa să-ți

spun? Te iubesc de la vârsta de 16 ani! De atunci mi-am dorit să fii soțul meu, dar, de asemenea, îmi doresc o căsnicie plină de iubire, copii și fericire.

Abia observă că se făcu palid la față.

— Meg!

Hart făcu doi pași mari spre ea și o luă în brațe.

Nu voia să-l mai asculte.

— În noaptea nunții noastre, continuă ea, mi-ai amintit că am spus că vreau un copil, o familie, dar ai uitat că am spus și că vreau iubire. Te-am iubit mereu, Hart! Mereu. Dacă nu ți-ai dat seama de asta până acum. Ori ești orb, ori ești prost, ori amândouă!

— Meg!

Îi cuprinse fața în palme.

— Eu și Lucy nu am făcut decât să încercăm să te facem să mă remarci în cele din urmă.

— Meg, oprește-te!

Își șterse cu furie lacrimile cu podul palmei, iar în vocea ei se simțea hotărârea. Se îndepărtă de el, împingându-l cu ambele mâini.

— Nu! Refuz să mă opresc. M-am săturat să nu spun ce vreau să spun, ce trebuie să spun. Asta am făcut toată viața mea. Am stat în colț și m-am comportat cuviincios, am făcut ceea ce mi s-a spus. Refuz să fac asta în continuare. Uite cum vor sta lucrurile. În seara asta, plec. Voi merge la bal cu Lucy și cu Sarah. Noi doi ne vom iubi și ne vom respecta reciproc. Dacă și tu vrei asta, știi unde mă găsești. Dacă nu vrei, nu veni după mine!

Capitolul 47

Meg se grăbi pe coridor în casa familiei Litchfield. Ținea în mână un bilet pe care scria: „Meg, întâlnește-te cu mine în salonul argintiu în cinci minute. Vino singură!”

Trebuia să fie Hart. În cele din urmă, venise după ea.

Când se apropie de ușă, inima începu să-i bată cu putere. Chiar înainte să intre, inspiră adânc. Asta era. Următoarele clipe aveau să decidă viitorul lor împreună. Deschise ușa și intră. Se opri și oftă. În mijlocul încăperii, cu un pahar de coniac în mână, se afla tatăl lui Hart, contele de Highfield.

— Domnișoară Timmons, spuse el, întorcându-se spre ea.

— Lady Highgate, spuse ea. Sau ați uitat?

Se întoarse să plece. Știa ce credea tatăl lui Hart despre ea. Nu intenționa să-i asculte insultele.

— Nu pentru mult timp, pufni el.

Se răsuci pe călcâie, privindu-l.

— Ce vrea să însemne asta?

— Mi-au spus servitorii că tu și Hart nu v-ați consumat căsătoria. De când v-ați căsătorit, Hart și-a petrecut fiecare noapte singur în patul lui. Chiar ai plecat în Northumbria o bună parte din luna. Nu este adevărat?

Dumnezeule, bărbatul angajase toți servitorii! Nu era de mirare că avea spioni printre ei.

— Chiar dacă asta ar fi adevărat, care este problema dumneavoastră? îi răspunse ea.

— Care este problema mea? Totul mă privește, pufni bătrânul. Intenționez să anulez căsătoria.

— Ați înnebunit?

— Fiul meu a fost suficient de prostit ca să se însoare temporar cu tine, dar acum știu că refuză să te atingă, așa că sunt convins că îl pot convinge să ceară anularea.

— De ce-ați vrea asta? Nu ar face decât să aducă un și mai mare scandal asupra familiei voastre.

— Deci, recunoști?

— Nu recunosc nimic! Încerc să vă înțeleg modul de a gândi.

— Știi ce înseamnă să-mi văd fiul făcând aceeași greșeală? Soția mea nu m-a vrut niciodată. Voia banii mei, ca și tine. Știu cât de mulți bani a cheltuit Hart cu tine și cu familia ta îngrozitoare, iar asta îmi repugnă.

Miji ochii către contele.

— Ce bani?

— Nu face pe proasta, draga mea. Nu te prinde. Luă un gât de coniac.

Meg își încrucișă brațele la piept.

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbiți.

— Hart a plătit o sumă mare de bani în numele tatălui tău. I-a achitat datoriile.

— Ce? Nu!

Meg scutură din cap.

— Este adevărat. Conte le dădu pe gât restul de coniac și lăsă pe bar paharul gol.

Lui Meg i se păru că se învâрте camera cu ea. Părinții ei decisese să rămână la Londra. Observase că mama ei purta o rochie nouă.

— Chiar dacă ar fi adevărat, tot nu înțeleg de ce vă privește asta.

Contele se înroși.

— Mă privește, pentru că sunt banii mei!

Meg dădu să plece.

— Dacă aveți o problemă, vă sugerez să vorbiți cu fiul dumneavoastră.

— Nu prea cred, vicontesă! Deja am angajat un avocat pentru a începe procesul de anulare.

— Sunteți nebun! Știți măcar în ce circumstanțe se anulează o căsătorie?

— Una dintre ele este atunci când căsătoria nu se consumă.

— Din cauza *impotenței*. Chiar credeți că Hart va recunoaște asta?

— Îmi va mulțumi într-o zi!

— Nu vă cunoașteți deloc fiul!

— Și tu da?

— Da. Știu că este amabil cu servitorii și că-și adoră sora. Știu că are riduri mici de expresie în jurul ochilor și că, atunci când este obosit, se freacă la ochi. Știu că a fost mult prea indulgent cu dumneata și cu soția dumitale de-a lungul anilor, chiar și atunci când l-ați înspăimântat cu planurile de însurătoare. Și mai știu fără urmă de îndoială că părinții noștri puși la un loc nu fac cât mine, Hart și

Sarah și, pentru asta, nu vouă trebuie să vă mulțumim!

Contele își dădu ochii peste cap.

— Un discurs drăguț, dar inutil. Am șoptit câte ceva despre anulare la urechile celor mai mari bârfitoare doamne din înalta societate prezente la balul din seara asta. Când te vei întoarce în salon, vei fi evitată de oamenii pe care-i credeai prietenii tăi.

— V-ați pierdut mințile!

— Te-am chemat aici pentru a te avertiza. Acum pleacă! Du-te înapoi în Northumbria sau oriunde vei dori să te ascunzi de bârfe. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș convinge părinții să plece în cele din urmă pe continent.

— Nu o să fac asta!

Meg își ridică fusta și se întoarce spre ușă.

— Cum vrei tu, răspunse contele. Să nu spui că nu te-am avertizat! Râsul lui nebunesc o urmări din încăpere.

Capitolul 48

Cu o jumătate de oră mai devreme, Hart o privise pe Meg plecând. Dumnezeu, soția lui era magnifică și avusese dreptate. Fusese orb. Fusese prost. Tot timpul acesta, fusese și orb, și prost. Îi veniră în minte cuvintele rostite de Berkeley în urmă cu câteva seri: „Este surprinzător când constăți că ai șansa la o căsnicie fericită. Este suficient cât să te faci să reacționezi!”

Dumnezeule, și Hart era om. Și el avea șansa asta. Avea șansa la o căsnicie fericită. Dintr-o festă jucată de soartă, reușise să se însoare cu o femeie care îl iubea, care îl iubea cu adevărat pentru ceea ce era, nu pentru titlul și averea lui. El nu era tatăl lui, iar Meg nu era mama lui. Meg nu l-ar înșela. Meg era perfectă, iar el nu făcuse decât să o îndepărteze.

Își aminti fiecare moment în care o văzuse, de când avea 16 ani. Era adevărat că nu-i atrăsese prea mult atenția, dar ea roșise, răsese, chicotise poate puțin cam

mult. Sarah se uita adesea la ei, ceva ce el observase, dar la care nu se gândise prea mult. Acum își amintea de momentele în care Meg se bâlbâise în prezența lui sau amuțise atunci când intrase în încăpere. Cunoștea numele calului său. Îl vizitase atunci când își fracturase piciorul toamna trecută. Fusese mereu acolo, pe margine, privindu-l tăcută, așteptând ca el să se deștepte și să o observe. Fusese un nemernic orb toți anii aceștia.

— Dacă nu-ți dorești o căsnicie plină de iubire, zâmbete și fericire, spusese ea, nu veni după mine. Pentru Dumnezeu, avea să meargă după ea chiar acum! Coborî câte două trepte odată, zburând s-o găsească pe camerista ei și s-o întrebe la ce bal mersese Meg.

— Cheamă trăsura, strigase el majordomului în timp ce alerga.

După ce discută cu camerista, se grăbi înapoi sus și-și chemă valetul. Trebuia să se îmbrace imediat.

O jumătate de oră mai târziu, Hart intra la balul familiei Litchfield, înlăturând oamenii din calea lui, ignorându-și cunoștințele și prietenii, căutându-și disperat soția. O căutase peste tot. Nu era de găsit. În cele din urmă, o zări pe Sarah.

— Unde este? Întrebă el cu un ton care o făcu pe Sarah să-și dea seama imediat pe cine căuta.

Sarah îi ieși în întâmpinare și își coborî vocea.

— Hart, tata este într-o pasă proastă. A descoperit că ai plătit datoriile tatălui lui Meg și vrea să-ți vorbească. Este...

— Nu-mi pasă de tata acum. Unde este ea? repetă el.

— Trebuie să ascuți, Hart. Tata le-a spus tuturor invitaților și oricui a vrut să-l asculte că o să anulezi căsătoria. Zicea că nu a fost consumată și că Meg nu este cu adevărat soția ta, că...

— Ce? Unde este ea?

Hart o căuta cu disperare. Dacă avea să-și găsească tatăl mai întâi, avea să-l facă praf.

Sarah oftă și arătă spre perete. Hart îi urmări degetul cu privirea. Era acolo. Era din nou o fată nedansată. Era la

fel ca în noaptea în care dansase prima dată cu ea. Oare era din cauza a ceea ce spusese tatăl lui oamenilor? Avea să-l omoare pe nenorocit!

Meg strângea cu putere șnurul săculețului. Privea în pământ. Era atât de frumoasă, de vulnerabilă și perfectă încât își dădu seama că... o iubea. O iubea cu disperare. Era atât de fragilă și drăgălașă, exact așa cum fusese în noaptea balului de la familia Hodges. De data aceasta însă era soția lui. Era soția lui fără de care nu putea și nu voia să trăiască. Se îndreptă spre ea, cu inima în gât. Dacă nu avea să-l ierte? Dacă nu voia să-l iubească iar?

Ea se întoarse atunci când îl simți apropiindu-se.

— Hart!

Avea vocea slăbită și părea speriată, ca un iepure care ar putea-o lua la goană în orice clipă.

Cu coada ochiului, își văzu tatăl venind spre el.

— Hart! spuse tatăl lui. Trebuie să-ți vorbesc! Acum!

— Pleacă, tată! se răsti Hart, care refuza să plece de lângă Meg.

— Trebuie să-ți vorbesc între patru ochi, spuse tatăl lui. Trebuie să știi ceva.

— Nu? răspunse Hart printre dinți. De ce ai îngăduit ca Meg să stea în colț? Nimeni nu-i face asta lui Meg!

Tatăl lui miji ochii.

— Te lași purtat de emoții. Nu este decât...

— Soția mea, strigă Hart. Ridică tonul atât de mult, încât toți cei aflați în sala de bal îl putură auzi. Este soția mea, tată, și o iubesc cu disperare. Mai mult, nu-mi pasă ce crezi tu, mama sau oricine altcineva. Dacă nu o poți accepta pe Meg, dispari din fața mea!

Tatăl lui ridică mâinile conciliant.

— Văd că nu ești capabil să gândești rațional astă-seară.

Oamenii din jur îi priveau cu mare interes, și șușotelile nu făceau decât să atragă și mai mulți oameni, care se întorceau să privească.

Hart păstră același ton ridicat.

— Nu am fost niciodată dispus să vorbesc despre asta

cu tine. Sarah mi-a spus că le-ai zis oamenilor că nu ne-am consumat căsătoria. Este adevărat?

Tatăl lui încuviință din cap. Se înroșise.

Hart o trase pe Meg lângă el. Își puse piciorul pe scaunul pe care-l ocupase ea, apoi se urcă pe el.

— Ascultați-mă bine! strigă el. Tata a răspândit minciuni, minciuni urâte și mizerabile despre mine și soția mea. Își întoarse privirea spre Meg și-i zâmbi cu tandrețe. Meg Highgate este cea mai bună soție la care am putut spera și sunt fericit că este a mea. Mai mult, sunt fericit să vă anunț că, de fapt, ne-am consumat căsătoria nu numai o dată și sper că o vom putea face și în această seară, dacă mă va putea ierta pentru această scenă.

Meg se îmbujoră. Îl trase de mână de pe scaun, iar el o îmbrățișă. Tatăl lui Hart, clocotind de indignare și roșu la față, încerca să-și facă loc prin mulțime.

Vocea lui Meg era liniștită, firavă:

— Asta înseamnă că...?

Hart încuviință și înghiți în sec, analizându-i chipul. Căzu în genunchi.

— Meg Highgate, te iubesc mai presus de orice pe lumea asta. Nu te merit. Probabil nu o voi face niciodată, dar îmi doresc o căsnicie plină de iubire, zâmbete, amuzament și iubire. Și copii, mulți copii. Un număr indecent de copii. Cel puțin șase. Pentru restul vieții mele voi face tot ce îmi stă în putință ca să te fac fericită!

— Numai șase?

Zâmbi atât de discret, încât ceilalți poate că nici nu observaseră, dar el știa. Câștigase.

— Mă mai iubești? Îndrăzni el.

Ochii ei sclipeau din cauza lacrimilor nevărsate.

— Ți-am spus, te iubesc de la vârsta de 16 ani.

Îi șterse lacrimile de pe obraji cu degetele mari.

— Nu! Credeai numai că mă iubeai pe atunci. Acum merit mai mult dragostea ta. În acest minut. Ai fost mereu ceea ce mi-am dorit, numai că până acum nu am știut.

— Te iubesc oricum, prostuțule.

Meg zâmbi printre lacrimi.

— Așa mai merge. Își coborî vocea. Acum, vii cu mine?

Un zâmbet sfios îi apăru pe chip.

— Nu știi. Depinde unde mergem. Mă bucur nespuse să fiu din nou o fată nedansată. Știi că sunt obișnuită cu asta.

Se apropie de ea și-i șopti:

— În pat?

— În acest caz, putem pleca imediat?

Zâmbi cu gura până la urechi, o luă în brațe și plecară, fără să le pese de spectacolul pe care-l dădeau.

— Draga mea, îți promit că nu vei mai sta niciodată pe margine.

Capitolul 49

Mai târziu în acea noapte, după ce făcuse dragoste nebună cu soțul ei minunat care o iubea, Meg se întoarse spre el, se sprijini în cot și-l sărută pe obrazul aspru.

Hart râse, se întoarse spre ea și o sărută pe buze, apoi îi ridică o mână la gură și sărută zgomotos dosul ei.

— Nu-mi vine să cred că ai venit la balul familiei Litchfield și ai provocat toată scena aceea, spuse Meg chicotind. Mai ales în fața tatălui tău. Nu vom reuși niciodată să-l împăcăm.

— O scenă pe care ar fi trebuit să o fac de mult timp. Ar fi trebuit să te iau și să te cer de soție vara trecută, după ce te-am sărutat în parcul de lângă casa tatălui tău.

Meg îl plesni pe umăr în joacă.

— Ai crezut că eram amanta ta!

Hart se rostogoli pe o parte ca să fie cu fața la ea, ridicându-se într-un cot și sprijinindu-și capul pe palmă.

— Da, dar mi-am dat seama repede de greșeală și imaginează-ți ce surprins am fost când am constatat că cea mai bună prietenă a surorii mele putea săruta așa.

Meg îl plesni din nou pe umăr.

— Nici măcar nu m-ai privit a doua zi, în trăsură, după ce Sarah a fugit din biserică.

— Nu știam încotro să mă uit. Dacă aș fi făcut-o, m-aș fi holbat la gura ta încântătoare.

Meg își înfășură brațele după umerii lui. Venise după ea. Chiar o făcuse. În plus, îi spusese că o iubește. Dacă bărbatul nu s-ar fi aflat acolo, lângă ea, ar fi zis că fusese un vis, dar era acolo, cu pieptul lui gol, magnific și cu un zâmbet larg pe buzele lui frumoase.

— Hart, spune-mi ceva!

— Orice, dragostea mea.

Se apropie și-i sărută umărul gol.

— Tu știi de ce s-au certat părinții noștri, nu?

Zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Da!

Meg se sprijini iar în cot, acoperindu-și pieptul cu așternuturile pe care le strânse în jurul ei.

— De ce? Spune-mi!

Hart inspiră adânc.

— Este o poveste urâtă, iubirea mea.

— Trebuie să știu.

Hart își trecu mâna prin păr.

— Foarte bine. Înainte ca părinții mei să se căsătorească, mama a fost îndrăgostită nebunește de tatăl tău. Fuseseră pe punctul de a se căsători. Apoi, mama l-a întâlnit pe tata. Mi-e teamă că un conte bogat este mai presus de un baron.

Meg încuviință.

— Am bănuir că era vorba despre ceva asemănător, dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Îmi amintesc foarte bine că, pe când aveam zece ani, se înțelegeau bine.

— Da, răspunse Hart. Aparent obișnuiau să bea împreună, iar tatăl meu și mama ta și-au găsit soții sărutându-se în salon.

— Nu! strigă Meg, acoperindu-și gura cu mâna.

— Mi-e teamă că este adevărat.

— Când... nu am știut niciodată.

— Am aflat numai pentru că tatii îi plăcea să bea și să

Îmi povestească despre indiscrețiile mamei. Slavă Domnului, fără detalii! Mi-a povestit numai că a început să-i fie necredincioasă imediat după nașterea lui Sarah. Zicea că îi oferise un moștenitor, ba chiar și unul de rezervă, și că o terminase cu el.

— O, asta este... groaznic!

— Tata mi-a spus poveștile astea încă de când aveam zece ani. M-au bântuit!

Meg scutură din cap.

— Nu e de mirare că te temei să te însori.

— Mă îngrozea!

— O, te rog, să nu ajungem niciodată ca ei! Nu aș suporta să ne comportăm atât de urât unul cu celălalt, așa cum fac părinții noștri.

— Sunt de acord! Nu îmi doresc o viață în care să fiu mereu îngrijorat că nu știu cu cine umblă soția mea.

— Ți promit că nu va trebui să-ți faci griji în această privință.

— Știu. Te iubesc, Meg!

— Și eu te iubesc, răspunse ea, mângâindu-i obrazul. Te mai pot întreba un lucru?

Îi sărută umărul.

— Orice, iubirea mea.

— Tu ai plătit datoriile tatii?

Hart făcu ochii mari.

— De unde...?

— Mi-a spus tatăl tău în seara asta. M-a amenințat. Aveam bănuielile mele, desigur, mai ales după ce tata mi-a spus că în cele din urmă nu vor mai pleca din țară. Am observat reparații la casă, precum și faptul că mama avea o rochie nouă.

— Am luat toate registrele tatălui tău și ne întâlnim lunar pentru a mă asigura că nu face alte datorii. Mi-a promis că nu se va mai întâmpla asta.

— Tatăl tău este furios, spuse Meg. Zicea că sunt banii lui.

— Nu dau doi bani dacă este de acord sau nu, în plus, nu sunt banii lui, ci ai mei. Bunica mi-a lăsat o sumă foarte

mare de bani.

— Tatăl tău mi-a zis că va anula căsătoria noastră, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l va mai face.

— Dacă va încerca, va fi într-adevăr ultimul lucru. Nu mă sperie. Este ca un câine care latră, dar nu mușcă. Va dori ca scandalul să dispară cât mai repede posibil. Nu m-ar surprinde dacă primul lucru pe care-l va face când te va vedea va fi să se comporte ca și când te-a adorat dintotdeauna.

Meg tăcu o vreme.

— L-ai salvat chiar și când mă urai.

Hart o luă în brațe.

— Nu te-am urât niciodată, iubire. Am fost pur și simplu orb, un prost. Mândria nu mă lăsa să văd ceea ce era evident.

— Și anume?

— Că mă îndrăgostisem de tine. Își trecu vârful degetului peste pistruii de pe nasul ei.

Meg îi mângâie obrazul aspru.

— Mulțumesc! Mulțumesc că mi-ai salvat tatăl! Sunt convinsă că și el îți este recunoscător.

— Mama ta nu a părut astfel.

— Nu cred că este capabilă de vreo emoție. Nu am văzut-o niciodată în viața ei fericită.

— Păcat!

— Noi vom fi însă fericiți. În fiecare zi. Dată stăm să ne gândim, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost Lucy Hunt.

— Da, răspunse Hart. Dar tot nu este persoana mea preferată. Probabil voi mai avea nevoie de timp ca s-o iert că m-a făcut idiot, dar este o pețitoare foarte bună. Recunosc!

— Zice că suntem precum Romeo și Julieta, mai puțin partea cu otrava.

Hart izbucni în râs.

— Apropo de Lucy, mi-am adus aminte. Discipola ei, Delilah Montebank, mi-a cerut să-ți transmit un mesaj.

— Serios? Ce anume?

— A zis că regretă teribil că ți-a distrus viața și că speră că o vei putea ierta într-o zi.

Meg râse.

— Deja am iertat-o. Adevărul este că mi-a salvat viața. Deși, trebuie să recunosc că, dacă aș fi știut cum ești la pat, ți-aș fi cerut să te însori cu mine după sărutul de la balul familiei Hodges.

— După ce te-am vindecat de sughiț?

— Exact!

Hart râse zgomotos.

— Probabil ai crezut că sunt un libertin.

Zâmbi.

— Știam deja că ești un crai, dragul meu, dar erai libertinul meu preferat.

Sfârșit